

POÓR EDIT

KALAND & VALÓSÁG

NOVELLÁK

Írta: Poór Edít

Szerkesztette:

Poór Edít & Hudák Aníta

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edít

Kép:

Nagy Károly festménye

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2021.

POÓR EDIT

ELŐSZÓ

KEDVES OLVASÓ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvet olvassa. Ebben a kötetben novelláim olvashatóak, melyek több témát is felölelnek. Remélem, hogy találnak benne olyat, ami elnyeri tetszésüket.

Magamról annyit szeretnék megosztani, hogy Debrecenben élek. A Péchy M. Építőipari Szakközépiskolában végeztem. Előbb a szakmában, majd megvalósítottam gyermekkori álmomat és vizsgáló nyomozóként dolgoztam.

Az irodalmat mindig nagyon szerettem, azonban pályám más irányba futott. A sors úgy alakította életem, hogy több szabadidő révén, 2011-től kezdtem el verseket írni, különböző témakörökben. Későbbiekben novellákkal és regényekkel bővítettem írásaimat.

Számos költői, irodalmi és művészeti társaságnak tagja vagyok, és folyamatosan publikálok ezeken az internetes portálokon.

A You Tube - csatornán hallhatnak verseimből, előadóművész tolmácsolásában.

Alkotásaim rendszeresen jelennek meg magazinokban, különböző kiadványokban és Antológiákban.

Valamennyi könyvem olvasható E - könyv formájában a Google Play könyvtárában.

Köszönöm, hogy olvasnak és figyelmükkel megtisztelnak!

Debrecen, 2021.

Poór Edit

VITORLÁS KALAND

Louis már betöltötte a tizenhármat és utolsó évet járta általános iskolájában, amikor családja szétesett. Az utóbbi időben szülei sokat veszekedtek. Húga hatodik osztályba járt, kitűnő tanuló volt végig. Louist inkább gyakorlatias dolgok kötötték le, az édesapjával sokat vitorláztak. Elhatározta, hogy hajóépítő lesz. Egyszerűen imádta, ahogyan szélben dagadtak a fehér vitorlák és szeltek hajójukkal a tenger habjait.

Egyik este meghallotta, amikor szülei a vagyonmegosztás miatt vitatkoztak. Édesanyja két gyermekével városba akart költözni. Ragaszkodott ahhoz, hogy a jelenlegi villájukat és vitorlás hajójukat eladják. Édesapja a vitorlás hajóhoz ragaszkodott és gyermekeit sem akarta elengedni. Louis az életét és jövőjét látta a hajóban, nagyon megijedt.

Húga, Sarah már aludt, de gyorsan felköltötte. Tanakodtak mitévők legyenek. Sarah sem akart a városba költözni, szerette jelenlegi környezetét. Azonban elegendő volt a sok vitatkozásból, kiabálásból, mindketten féltették a vitorlást. Az utóbbi fél év nagyon megviselte őket. Előtte egy igazi boldog családban éltek.

Hirtelen megszólalt Louis, – Gyerünk Sarah, elő a hátizsákot, pakolj gyorsan te is, ruhát, konzervet, mindent, amire csak szükségünk lehet. Elmegyünk innen, irány a vitorlás! – a húga meredten nézett rá. – Jó, de most este tíz óra és vak sötétség van! – Louis nem engedett hirtelen döntéséből. – Értsd meg, vagy most megyünk, vagy hidd el nekem, már késő lesz! – Sarah látta, hiába mondana

bármit. Valahol igazat adott Louisnak, azonban félelme is nagy volt. Ennek ellenére elkezdett gyorsan szedelőzködni. A hátsó ajtón surrantak ki, hogy ne vegyék őket észre. Nem volt nehéz, még mindig tartó heves vitában szüleik se nem hallottak, sem nem láttak.

Kint kellemes hűvös szellő fúj. Tengerpart sötétjében csak a Hold és csillagok világítottak. Mindketten jól ismerték az utat, így minden gond nélkül találtak a vitorlásukhoz. Konkrét tervük nem volt, csak el onnan, megmenteni a vitorlást. Kissé távolabb több kis sziget is létezett a sziklák között. Csak az öbölből kellett kijutniuk, ez viszont elég veszélyesnek tűnt a látási viszonyok és sok kisebb – nagyobb szikla miatt. Sarah jobbnak látta volna, ha a hajón aludnak és csak hajnalban indulnak el, amikor már világosodik. Louis attól félt, felfedezik az eltűnésüket és még el sem indulnak, amikor már megtalálják őket. Így nem volt sok választásuk elindultak.

Csendes szél kedvező volt és a hajólámpa kellően megvilágította a vizet. Lassan, de biztosan haladtak kifelé a parttól. Már majdnem elérték az öböl széléig, amikor hirtelen az ég elsötétült és viharos szél támadt. Villámok cikáztak az éjben, folyamatos dübörgés félelmetes volt. Hajójukat a hullámok csak úgy dobálták mintha papírból lenne. Louis, gyorsan leeresztette a vitorlát, Sarah a vizet merte ki a hajóból, mert az eső, úgy szakadt, mintha dézsából öntötték volna. A vihar tombolt egész éjszaka. Nagyon féltek, már nem tudtak tájékozódni sem, hogy merre lehetnek. A hullámok ugyanis teljesen elsodorták őket. Megadták magukat a sorsnak. Fáradtak, kimerültek voltak és kimerültségükben elaludtak.

A felkelő Nap fénye megcsillant az árbóc rúdján. Louist és Saraht ébresztette e gyönyörű Napsugár. Éjszakai vihar-

nak nyoma sem volt, szélcsend honolt nyugodt hullámok felett. Sehol szárazföld látványa csak a tenger, kék szilutette. Sirályok köröznek víz felett, táplálékot keresve. Ekkor ijedtek meg igazán hova, merre tartsanak tovább. Élelmük egy pár napig elég, de gyorsan szárazföldet kell találniuk. Louis előkapta távcsövét és minden irányban a horizontot kémlelte. – Ott, talán arra, mintha szárazföld vonala húzódna északra, nézd te is Sarah. – Igen! Vitorlát fel! – kiáltotta. Sikerült egész nap a hajójukat irányban tartani, az idő is kegyes volt hozzájuk. Mire besötétedett partot értek. Gyorsan tüzet raktak és mellette leheveredtek.

Másnap felderítették a szigetet. Nem tudták, hogy mennyi ideig kell majd ott maradniuk. Gyönyörű erdős, sziklás terület volt. Hatalmas vízesés zuhogott alá a hegy csúcsáról, mely egy kis tóban talált nyugalmat. Vízesés mögött egy barlangot fedeztek fel. Visszafelé úton az erdő közepén találtak forrást is, ahol feltölthették készleteiket. Louis látta, hogy hajójukat a nagy vihar megtépázta. Tudták pár napot biztosan maradniuk kell, így igyekeztek erre berendezkedni. Sejtették, azóta keresik őket, már felfedezték eltűnésüket a vitorlással együtt.

Szüleik több hajót is útnak indítottak keresésükre, de a környező szigeteken nyomuk sem volt. Kétségbeesetten álltak egymás előtt. Megértették, hogy önző módon csak saját érdeküket vették figyelembe. Gyermekeiket, akik már serdülő korban voltak meg sem kérdezték arról, hogy ők mit gondolnak. Fájdalom könnyei peregtek megtört arcukon. Semmi reményük nem volt arra, hogy élve viszontlátsák őket, hiszen már két hét is eltelt eltűnésük óta.

Mégis, minden áldott nap kimentek a partra, minden pillanatban azt várták, hogy meglátják közeledni vitorlásukat, fedélzetén gyermekeikkel. Egy napon a távolban, lenyugvó Nap és tenger horizontján feltűnt egy fehér vitorla.

Debrecen, 2020. 10. 04.

A KIS RÓZSÁS HÁZ

Lionelnek jól menő ügyvédi irodája van Toulonban. Rengeteget dolgozik és meg is van az eredménye. Feleségével együtt nevelik egyetlen gyermeküket Renét, aki éppen elkezdte az egyetemet. Boldog házasságban élnek már több mint húsz éve. Kikapcsolódásként, a nagyszülőktől megörökölt úgynevezett „kis rózsás házba” vonulnak vissza mindig a világ zajától, ha csendre, nyugalomra vágnak.

Ez a ház a tengerpart közelében áll. Környéken is csak úgy ismerik, hogy a „kis rózsás ház”. Nem nagy alapterületű, de nagyon hangulatos kis nyaraló. A falán körben tűzpiros futórózsa nyiladozik, innen kapta a nevét. Az előkertjében különböző színű és fajtájú rózsák alkotnak mintát. Ablakából a tengert látni, melynek sós illatát enyhe szellő hozza el. A hullámok halk morajlása betölti a környéket. Távolabb egy kis sziget és jobbra sziklás hegyvonulat. Maga a tengerpartja homokos. Egy -szóval festői, idilli táj. Itt viszonylag nagy távolságra található egy – egy házikó, biztosított az örök csend.

Lionel elképzelése az volt, hogy René a jogi egyetem elvégzése után, majd átveszi tőle a praxisát. Ő meg visszavonul feleségével a zajos várostól, békés kis nyaralójukba. Ám az élet mindig hoz fordulatot. Neje megbetegedett, rövid szenvedés után eltávozott a földi világból. Ezt nagyon nehezen tudta feldolgozni, és a munkájába menekült.

René időközben, ugyan elvégezte a jogi egyetemet az apja kérésére és hétköznapokon nála ügyvédbojtárkodott. Iga-

zából a festészethez vonzódott, kitűnő tehetsége volt hozzá. Egyébként is szuper intelligens, jó memóriával rendelkező fiú. Minden szabadidejét a kisházban töltötte és hobbijának, a festészetnek élt. Az egyetemi évek alatt, udvarolt lányoknak, de komoly kapcsolatra nem került sor. Nem tudták elviselni, hogy tanulás után, a festészet az első és nem ők. Rohamosan teltek az évek.

Lionel nem nézte jó szemmel, hogy fiát teljes mértékben leköti a festészet. Féltette, hogy agglegény marad. Ő már korosodóan, szerette volna, ha fia megnősül és a végtelen csendet az apró gyermekek kacagása tölti be. Emiatt sokszor zsörtölődött is vele.

Az egyik hétvégén, ahogy kipakolta a festőállványát és éppen csak pár ecsetvonást csinált, amikor arra lett figyelmes, hogy valaki kiáltozik.

– Segítség...! – Segítség valaki...!

A hang irányába fordulva látta, hogy valaki a vízben úszik, elmerül, újra feljön és kapálódzik. Azonnal rohant és úgy ahogy volt ruhástól ugrott be, hogy kimentse az illetőt. Akkor látta, hogy egy fiatal csinos lány. Kihúzta a partra, épp az utolsó pillanatban mentette meg, mert már nem volt annyi ereje, hogy magától újra feljöjjön a víz felszínére.

– Köszönöm...! – nyögte a lány erőtlenül.

René gyorsan hozott egy nagy törölközőt és becsavarta vele.

– René vagyok, – mondta.

– Elen, – és mosolygott hozzá.

– Hogy kerülsz ide? Itt nagyon mély a víz, erre nem szoktak úszkálni, legfeljebb néha egy – egy csónak.

– Kicsit arrébb, gondoltam megmártózom. Csak úsztam és úsztam. Amikor felnéztem, hirtelen nem tudtam merre kell visszafelé úsznom. Itt, azt sem tudom, most hol vagyok, az erőm pedig már elfogyott.

– Még sosem találkoztunk, pedig én minden szabadidőmet itt töltöm.

– Igen, én Toulonban élek, csak néha a nagyimat meglátogatom, most is nála vagyok hétvégén. Látom a te ruhád is csupa víz, nagyon köszönöm, hogy megmentettél.

– Ja, megyek átöltözöm, veszek valami szárazat és készítek ki neked is inget és rövidnadrágot meg ne fázz, sajnos csak férfi ruhával szolgálhatok – mosolygott hozzá René.

– Nagyon kedves vagy, köszönöm szépen, jó lesz – mondta viszonzva a mosolyát.

– Készíthetek egy limonádét is a nagy ijedtségre?

– Igen, jól esne.

– Itt a limó! A szobában kikészítettem számodra a ruhát.

Renének, nagyon szimpatikus volt a lány, pedig semmit sem tudott róla. A barna szemei olyan különösen, ellenállhatatlanul csillogtak. Elen, amikor elkészült, visszament Renéhez.

– Nagyon köszönöm a vendéglátást! Gyönyörű ez a ház és a kert is. Most mennem kell, de nem tudom merre induljak. Útba igazítanál? Holnap visszahozom neked a ruhádat.

- Természetesen, de gyere elviszlek a nagyidhoz.
- Köszí, de a kerékpárt valahol elhagytam, meg kellene keresni, aztán már odatalálok.
- Jó menjünk.
- Elindultak visszafelé, majd egy dombnál szólta Elen, hogy – Ez az, itt állj meg kérlek. Innen, már tudom az utat.
- Rendben, – de René kiszállt a kocsiból és betette a kerékpárt.
- Gyere hazaviszlek az a biztos – és mosolyogva kacsin-
tott egyet.

A lány nem ellenkezett, örült neki, hogy addig is vele lehet. Nagyon elnyerte tetszését René. Amikor megérkeztek, már várta Elen a nagymamája.

- Drága kisunokám, hát merre jártál? Mi ez a ruha raj-
tad? Ki ez a fiú? Hogyhogy ő hozott haza, csak nem törté-
nt valami baj? – záporoztak a nagy ajkáról az aggódó
kérdések.
- René vagyok – mutatkozott be mosolyogva.
- Elen majd mindent elmesél. Nem is akarok tovább za-
varni – és kedvesen elköszönt.

Elen és a nagymamája között nagyon erős kapcsolat volt, szinte a pótédesanyja. Korábban minden iskolai szünetet az ő felügyelete alatt töltött el. Szülei nagyon elfoglalt üz-
letemberek. Jómódúak, de lányukra nem sok idejük mar-
adt. Menedzser szakon végzett az egyetemen és most
kiállítás szervezőként dolgozik egy galériában. Toulonban

gyönyörű lakása van, azonban néha – néha, mint most is, a nagyinál tölt egy hétvégét.

A konyhában leültek az ebéd mellé és töviről – hegyire, mindent elmesélt neki Elen.

– Nagyon szimpatikus fiú ez a René. Hálás vagyok én is, hogy megmentett. Majd hívd el egyszer ebédre hozzánk. Sokkal inkább hozzád való, mint Gaston. Különben is hol van már megint, miért nincs itt veled?

– Jaj, nagy! Tudom, hogy nem szívleled. Továbbképzésen van.

– Aha...! És te miért nem vagy vele akkor?

– Mert én inkább itt vagyok most veled - mosolygott Elen és kedvesen megölelte.

– Drága kislányom, tudod nincsenek véletlenek, a sors írja az életünket, és ami meg van írva az elkerülhetetlen. Gondolkodj el ezen.

– Igen tudom..., de Gastonnal már az egyetemi évek óta szeretjük egymást és együtt vagyunk. Nekem biztosan ő rendeltetett.

– Na, pont ez a bajom vele! Hány éve, nem jutott eszébe, hogy megkérje a kezdet és még csak a családot sem akarja közelebről megismerni. Elég volt neki mindenkivel egyszer találkozni él, mint „Marci Hevesen”. Neki mindig külön útjai vannak. Te, hányszor voltál a családjánál?

– Csak egyszer hívott meg, amikor megismertem a szüleit.

– Hát pont erről beszélek, nem vesz ő komolyan téged. Az idő meg csak eltelik.

– Nagyi értsd meg, szeretjük egymást és megbízok benne.

–Rendben, te tudod.

Másnap Elen visszavitte a ruhát Renének, aki ismét az állvány mellett folytatta az előző napi kép festését.

– De gyönyörű! – szólalt meg váratlanul a háta mögött.

René, annyira belefeledkezett a festésbe, hogy észre sem vette Elen érkezését.

– Jaj, szia! Ne haragudj nem vettem észre, hogy jössz. Látom, hoztad a ruhámat, köszi szépen. Egy italt?

– Igen köszi, olyan finom limó jó lesz, mint tegnap.

– Gyere, üljünk le itt a rózsá lugasban. Semmit sem tudok rólad, mesélj, mivel foglalkozol?

– Pazar ez az egész környék és micsoda finom rózsá illat, teljesen elkápráztat. Megértem, hogy szeretsz itt festeni. Van több képed is? Megmutatod? Ez is csodálatos, amit most csinálsz, jó érzéked van hozzá.

René furcsállotta, hogy kitért a kérdése elől, de nem akart tolaodni. Elővette a mappáját és megmutatta, a többi képet is.

-Ezek sokkal szebbek, mint amiket sokszor kiállítunk.

– Te szoktál kiállítani belőlük?

– Még nem volt rá alkalmam.

- Ezek fantasztikusak és a grafikáid is.
- Nagyon köszönöm, örülök, hogy ennyire tetszenek.
- Megadom a telefonszámomat, majd hívj fel, ha úgy gondolod, hogy szeretnéd őket kiállítani. Kiállítás szervező vagyok egy galériában.
- Igen? – kérdezte meglepődve René. – A sors útjai kifürkészhetetlenek, bár tudom nincsenek véletlenek.
- Te is olyan vagy, mint a nagyim, – mondta és felnevetett.
- Akkor biztosan jól megértenénk egymást, – mosolygott vissza és kacsintott hozzá René.
- Apropos, ő is szeretné megköszönni neked, hogy megmentetted az életét, egyetlen unokájának. Kérte, hogy hívjalak majd el egy ebédre. Csak a mai nap nem jó, mert már készülök vissza Toulonba. Nem tudom, mikor jövök legközelebb, de légszi add meg te is a számod és majd hívlak, ha újra itt leszek.
- Köszönöm szépen a meghívásokat, örömmel elfogadom. Jól érzem magam a társaságodban, kedves lánynak ismertelek meg és szívesen találkoznék veled Toulonban is. Tudod hétköznapi én is ott dolgozom.
- Nagyon kedves tőled, de maradjunk majd az ebédnél. Gaston a barátom és nem valószínű, hogy örülne neki. Tudod még az egyetemi évek alatt szerettünk egymásba. Hat éve együtt is élünk.
- Értem, bocsáss meg nem akartam tolamakodni, csak nem láttam gyűrűt a kezeden.

- Mert nem is volt eljegyzés, nem tartottuk fontosnak.
- Aha..., és most hol van ő? Miért nincs itt veled?
- Továbbképzésen van.
- Akkor mért nem vagy vele? Jaj, ne haragudj a kérdéseim miatt, végül is semmi közöm hozzá, csak önkéntelenül vetődtek fel a gondolataim, amiket hangosan ki is mondtam.
- Ne már...! Tényleg pont olyan vagy, mint a nagy, ő is ugyan ezeket kérdezte. De semmi baj, akkor majd jelentkezem.
- Rendben és köszönöm a meghívást, kézsókom a nagyidnak.

René szomorúan nézett a lány után. Gondolta erről is lekésett, pedig igen mély nyomot hagyott a lelkében. Maga sem tudta megmondani mi az, ami ennyire vonzotta hozzá. Mindennap ott volt a gondolataiban, folyton a telefonját bámulta, és azt várta, hogy egyszer csak Elen hívja. Ő nem merte, hiszen barátja van és nem akart kettejük közé állni.

A lányt lekötötte a munkája, sűrű napjai voltak. Már egy hónap is eltelt talán. Furcsállta, hogy szinte naponta bepillan előtte René mosolya. Szinte menekült előle a munkába. Már restellte, hogy a nagyinál is régen volt, mindig csak ígérette, de nem került rá sor. Lelke mélyén félt a Renével való találkozástól. Olyan vonzalmat érzett iránta, amit Gaston iránt nem, és ez borzasztóan zavarta. Talán ez lehet az igaz szerelem? -tette fel magának a kérdést. Teljes zűrzavar volt a szívében, hiszen Gastont is szerette, csak másképpen. Hiába próbálta a René iránti érzéseit

elnyomni, annál rosszabbul érezte magát. Elhatározta, hogy ez nem mehet így tovább, ki kell derítenie, hogy ha találkoznak, mit fog érezni.

Tényleg nincsenek véletlenek, egy művész lemondta betegség miatt a kiállítását. A galériában szabaddá vált egy hét. Elen telefonált Renének, hogy hozza a képeit és egy hétre ki tudja állítani, van szabad hely. Éppen jókor, gondolta legalább letisztulnak majd az érzései és végre megnyugszik, ha találkozik vele.

René nagyon boldog volt, amikor megcsörrent a telefonja és látta Elen az, olyan gyorsan vert a szíve, hogy majd kiugrott. Persze örült a kiállítás lehetőségének is. Azonban minden örömét felülmúlta, hogy újra láthatja őt.

A találkozásuk alkalmával, legszívesebben egymás nyakába ugrottak volna. René, azonban látta, hogy a lány igen visszafogottan hivatalos. Elfojtották az egymás iránti érzéseiket. Remekül lezajlott a kiállítás és pár képet vettek is tőle.

– Szabad vagy ma este, meghívlak vacsorára itt a közeli étterembe?

– Ne haragudj nem lehet, már sietek haza.

–Csak üzleti vacsora, szeretném megköszönni neked a lehetőséget.

– Nincs mit, hiszen a lehetőség adott volt és te nagyon tehetséges vagy. Talán két hét múlva, majd el tudok menni a nagyihoz és akkor áll az ebéd. Megünnepeljük, de majd telefonálok. Mosolygott, majd sietősen az órájára pillantva közölte, hogy- Most mennem kell. -René szomorúan, de elfogadta a visszautasítást, nem is tehetett mást.

Alig telt egy hét, amikor úgy hozta a sors, hogy Elen már kora délután haza tudott menni. Láta, hogy Gaston kocsija a ház előtt áll. Meglepődött, hogy már ő is otthon van. Gondolta, de jó akkor még el tudnak menni valahová kikapcsolódni. Ahogy az előszobába ért látta, hogy ismeretlen kiskabát van a fogason. Mi az vendéget is hozott? - morfondírozott magában. Fura hangok ütötték meg a fülét, ami már nem tetszett neki, balsejtelmei lettek. Egyből a hálószobába ment és ott találta Gastont egy másik nővel. Totálisan kiborult.

– Azonnal tűnjetek innen, mindketten! Most! – ordította teljesen kifordulva magából.

A lány nagyon megijedt és rögtön összeszedte magát, már ott sem volt. Elen könnyeivel küszködött, egyszerűen lehetetlen volt számára ez a szituáció, annyira megbízott Gastonban. A fiú próbálkozott, bocsánatot kért, de hiába.

– Gaston, egy szót sem akarok hallani tőled! Szedd össze a cuccodat és soha többé látni sem akarlak! Igyekezz! – ordította Elen.

Teljesen kibukott, vége minden álmának, amit Gastonnal épített fel. Már egyedül maradt a lakásban, de csak zokogott megállás nélkül. Kezdett esteledni rájött, hogy nem bír abban a lakásban maradni, az ágyban aludni. Kivett egy hét szabadságot, gyorsan összecsomagolt, majd leutazott a nagyihoz. Már egészen későn érkezett meg.

– Mi történt, kislányom, hogy ilyen későn jössz? Nem is szóltál nekem – kérdezte ijedten.

Elen a sírástól szinte szóhoz sem jutott.

– Gyere, főzök egy kis nyugtató teát.

Elen csak bólogatott, majd kicsit megnyugodva elmesélte a történeteket.

– Nagyon sajnálom, – mondta és magához ölelte Elent, majd ő is elmorzsolt egy könnyecseppet.

– Maradhatok itt egy hetet?

– Persze, micsoda kérdés ez! Tudod, hogy mindig örülök, ha itt vagy és addig maradsz, ameddig csak akarsz.

– Köszönöm, most megyek aludni. Jó éjt – és adott egy puszit a nagyinak.

–Aludj jól! Pihend ki magad.

Jól teltek napjai, már egészen kezdett magára találni Elen. Sokat beszélgettek a nagyival. Átgondolta és megértette, hogy bármennyire is fáj, de új életet kell kezdenie és túl kell lépni ezen. Még fiatal és még találhat olyan valakit, aki becsületes. Azt tisztán látta, hogy abban a lakásban már nem tud boldog lenni senkivel, el kell adnia és valahol máshol kell majd lakást vennie. Kiment a kis dombra, hogy teljesen egyedül gondolja végig az elkövetkezendő teendőit.

René éppen ment visszafelé a városba és azt hitte rosszul lát. A kis dombon ott ült Elen. Azonnal megállt és oda ment hozzá.

– Szia Elen! Hát te?

A lány megörült, ahogy meglátta, szinte fellélegzett.

– Itt vagyok a nagyinál, szabit vettem ki, történt egy kis változás.

– Mesélj! – közben leült a lány mellé.

Még mindig könnyek között beszélt a történekről. René közben átkarolta, Elennek jóleső érzés volt a vállán kisírnia magát.

– Ha akarod, én mindenben segítek neked, mindig számíthatsz rám.

– Nagyon kedves tőled! Köszönöm. Holnap gyere el, a már rég esedékes ebédre – hívta mosolyogva.

– Ott leszek! Köszönöm! Haza vigyelek?

– Jaj, nem! Köszí, itt a kerékpárom.

Elen boldogan mesélte a nagyjának, hogy találkozott Renével és meghívta ebédre. Szinte kicserélték, újra önmaga volt. Másnap az ebédnél felszabadult, remek hangulatban beszélgettek és jókat nevetgéltek.

Pár hónap múlva a lány talált megfelelő lakást és a költözéshez megkérte Renét, hogy segítsen. Persze ő készséges volt. A barátságuk kezdett elmélyülni. Tudat alatt, már régen szerelmesek voltak egymásba, talán az első pillanattól kezdve. René, nem akart tolaakodó lenni, így elnyomta érzéseit. Elennek, pedig ott volt Gaston és bár furcsállta a jelenséget, de nem akart neki teret adni.

Most jött el az ő idejük, végre szabadon feltörhettek mindkettőjük érzései. Minden percüket együtt töltötték, nagyon boldogok voltak egymással. Imádtak a kis rózsás házban lenni. René festhetett nyugodtan, amíg Elen ellátta a házi teendőket. Sokat voltak a nagyinál és segítettek neki, amiben csak tudtak. Lionel is boldog volt, végre lát-

ta a lehetőségét annak, hogy még megismerheti az unokáit.

A karácsonyt mindannyian Elen szüleinél töltötték és René megkérte a lány kezét, aki boldogan mondott igent. Egy fél év múlva már az esküvőjüket tervezték. Nem vártak sokat a családalapítással sem. „A kis rózsás ház” meghozta számukra is a boldogságot. Ami a sors könyvében meg van írva, az kitörölhetetlen.

Debrecen, 2021. február 2.

A BIZONYSÁGTÉVŐ

Júlia református családban született és annak rendje – módja szerint megkeresztelték, majd tizenhárom évesen konfirmált. Az országban, abban az időben kommunista időszak volt, ebben nőtt fel. A vallást szinte titokban kellett tartani.

Már gyermekkorában sajátos élménye volt Isten-nel és angyalokkal, melyet egy álom során kapott meg. Ez annyira mélyen megérintette és felejthetetlen nyomot hagyott benne, hogy sohasem volt kérdés számára a létezésük. A konfirmációra felkészülés során, azonban sok mindent nem értett a Bibliából és kérdéseire sem kapott érthető magyarázatot.

Élte az életét, mint minden más fiatal. Tanult, majd dolgozott becsületesen, mert ez neveltetéséből adódott, de a vallás nem gyakorolt rá nagy hatást. Elérkezett a harmincharmadik évéhez és egy éjszaka úgy befulladt, hogy majdnem belehalt. Ahhoz sem volt ereje, hogy segítséget kérjen, csak fulladozva várta, hogy megéri – e a reggelt. Egyet tehetett, imádkozott. Kérte az Urat, ha még dolgozik itt a földi világban, tartsa meg és vezesse útján. Legyen meg az Ő akarata! Isten ezzel megrázta és felébresztette őt földi életviteléből. Jézus pedig kézen fogta és vezette a neki kiszabott életpályán a továbbiakban.

Eleinte erős sugallat hatására olyan könyvek kerültek elé, melyekből egyre inkább megértette a Bibliai történeteket, majd Jézus tanításait. A keskeny út megvilágosodott előtte. Egészségi állapota folyamatosan javult, ahogy ezen az úton haladt. A legsúlyosabb asztmát állapították meg Jú-

liánál, de az évek során mégis tünetmentessé vált, mert a Jézus vezette úton járt. Megtanult úgy imádkozni, hogy ima közben látta és meghallotta Jézus hangját. Egy akarrattal követte tanításait. Rengeteget olvasott, tanult az évek során, mert mindent tudni akart, meg akarta ismereni, érteni Jézust és az Atyát.

Amikor az Úr elérkezettnek látta az időt kérte, hogy tanítsa meg másoknak is mindazt, amit ő már megtanult. Nagy feladat volt ez akkor Júlia életében, aki nem szeretett középpontban lenni, főleg előadást tartani. Meg volt illetődve, hogy hogyan fog alakulni, de tudta ez az Úr akarrata és Ő vezetni fogja. Eleinte épp ezért csak a baráti körének és családtagjainak beszélt tanulmányairól és tapasztalatairól, melyeket az Úr adott bizonyosságul. Nem hirdette magát sehol, Jézus gondoskodott a tanítványokról. Így folyamatosan volt jelentkező. Ismerősök és ismerőseik, családok, házaspárok, szomszédok egymásnak adták a lehetőséget. Kilenc éven át sokaknak mutatott utat az Úrhoz. Ő maga is sokat tanult ez idő alatt, hiszen a tanulmányok folyamatosak voltak számára.

Egyik alkalommal az Úr arra kérte, hogy írja meg tanulmányait, tapasztalásait, hogy minél többen megismerhesék és ezzel utat mutatva másoknak is, rátaláljanak a keskeny útra. Ismét egy nagy feladat előtt állt. Olyan ellenállhatatlan erővel érintette meg Jézus, tudta vezeti az alkotásaiban. Mindig mindenben az Ő tanácsát követte. Lassan teljesen megváltozott addigi élete. Jézus betöltötte szívét, lelkét egy teljesen új életpályára állította. Boldog volt, kiegyensúlyozott, békés és szeretetteljes. Sokkal magasabb minőségi életet tudott így élni. Más dolgok lettek fontosak az életében. Ez teljesen más megvilágításba helyezte előtte az egész világot és életének fókuszát. Jézus jelenléte olyan bizonyosságot adott számára, mely hitét

megingathatatlanul felerősítette. Lélekráncait kisimítva, az Úr folyamatosan formálta jobbá jellemét.

Júlia életpályája így vezetett az Úr szolgálatába és mai napig műveiben hirdeti és dicséri az Urat. Segít másoknak tapasztalatával, hogy rátaláljanak az igaz ösvény útjára. Hittel alkotni az Úr szolgálatában a legnemesebb feladat.

Debrecen, 2020. augusztus 30.

A KÖZKATONA

A második világháború zajlott. Minden felnőtt férfit besoroztak katonának a haza védelmére. Családok férfi nélkül maradtak. Csak nők és a gyermekek őrizték otthonaikat. Asszonyok mindennap remegő kézzel várták a postát, hogy kapnak – e levelet a frontról szeretteiktől.

Mária, egy vörös viasszal lepecsételt borítékot szorongatott kezében, mely a parancsnokságról érkezett. Behívó, a középső fia két hét múlva tölti be a tizennyolcadik életévét. Könnyekkel áztatva nyújtotta át Sándornak, aki még ifjú suhanc volt. Nincs mit tenni, a behívó parancs máris csatába szólítja, hogy férfiként hazáját szolgálja. Másnap reggel hét órakor már jelentkeznie kell a parancsnokságon létszám ellenőrzésre. Innen teherautóval szállítják őket tovább a vasútállomásra.

Édesanyja szorgosan összepakolta fia holmait, sajnós volt benne tapasztalata, mert férje és nagyobbik fia már a fronton voltak. Róluk még semmilyen hírt nem kapott. Fájdalomtól nehezült szíve, hogy most Sándort is el kell engednie. Húga és öccse próbálta vigasztalni anyjukat, de bizony az ő szemükből is könnyek peregtek. Másnap korán reggel a család kiment a vasútállomásra, hogy ott még elbúcsúzhassanak majd Sándortól. Nehéz, időtlen várakozás volt ez. Egyszer csak begördült a peronra az ifjonckkal teli katonai teherautó. Csendőr sorfal között terelték őket a vonat felé, már nem érintkezhetek hozzátartozóikkal. Sándornak szerencséje volt, a vonatablakból még látta családját és búcsúcsókot küldött feléjük. Néhány perc volt csupán és az elhangzó füttyszóra máris elindult a frontra. Hitte, még egyszer visszaérkezik majd családjá-

hoz és boldogan ölelheti szívére őket. Remélte a háború után majd mindannyian újra együtt lesznek.

A vonat megérkezését követően szétosztották őket századokba. Sándor a gyalogosokhoz került, majd ismét teherautóval vitték a határ közelébe, ahol szolgálnia kellett hazáját.

Bajtársaival sáncot építettek, majd az árokban lapulva várták a gyalogos támadás megindítását. Fejük felett golyózáporok zúdultak, a harcmezőn folyamatosan süvöltöttek a légitámadások bombái. Majd hirtelen hangrobbanás, egy pillanatra vészes csend, melyet felvált a segélykiáltás éles hangja. Feleszmélve látták, sáncukba történt a becsapódás. Mindenhol repeszektől sérült, vérző katonák, kik görcsös fájdalmukban vívják a haláltusát. Sándor az ütéstől, mely mellkason találta, megremegett és összeesett. Az égő zsibbadás eluralta testét, fájdalmat már nem érzett, csak várta a halált. Utolsó képként csatamezőt, mint egy távoli fényképet vitte magával. Megrándult teste és elhagyta lelke.

Eközben, édesanyja szívszorongva várt híreket a frontról, férjétől és fiaitól. Pár nappal később, azonban csak egy távirat érkezett a parancsnokságtól: – fia, Sándor a harcmezőn, szolgálat teljesítése közben hősi halált halt. – Mária zokogva, összetört lélekkel görcsösen szorította magához a táviratot. Sándort már hiába várja többé haza.

A fia holttestét közös sírba temették, az akkor ott elesett gyalogos század katonáival. Egy márványból készült hősi emlékmű áll sírjuk felett és rajta aranyozott betűkkel, hősi halált halt nevek. Ma is emlékeznek rájuk. A háború túl sok áldozatot követelt szerte Európában. Nemzeti koszorút mindenkor tiszteletadással helyezik a

márványkőtáblára, hazáért hősi halált halt katonák sírjára.

Debrecen, 2020. 10.

A LOVAS TANYA

Kitti édesanyjával a városban lakott, azonban egy autóbaleset során őt elvesztette. Mindössze tizenkét éves volt. Így édesapjához került további nevelés céljából. Ő a város szélétől nem messze egy lovas tanyán élt.

Lánya nyári szüneteit mindig vele töltötte, imádta a lovakat. Tanyájuk a hegy lábánál feküdt. Közelben volt egy gyönyörű fenyves erdő, csodálatos levegőjét szinte harapni lehetett. Kitti vidám, cserfes kislány lévén, hamar beilleszkedett, összebarátkozott a környékbeli gyerekekkel. Egyébként sem volt teljesen idegen neki a környezet, csak most iskolába is velük járt. Különösen szimpatizált Ferivel, aki édesapja jobb keze volt. Többször mentek el kettesben a közeli erdőbe lovagolni, hogy hosszabb távon is megjárassák a lovakat.

Fecske gyönyörű ébenfekete ló, ragyogó hosszú sörényével, izmos, erős alkatával, kitűnt a többi közül. Kitti őt kedvelte a legjobban, sokszor fonta be a sörényét, sok időt töltött vele. Ám édesapja még nem engedte, hogy felnyergelje, mivel szoktatni kellett hozzá. A biztonság kedvéért ezt mindig ő maga végezte és csak rövid ideig járatta.

Egyik nap, kora délutáni órákban Feri megkérdezte Kittit, hogy van-e kedve vele kilovagolni. – Naná –, felelte és ezzel a lendülettel elkezdte felnyergelni Fecskét. A fiú rászólt, hogy Fecskét még nem lehet! Ám a lány ezzel nem sokat törődött, égett a vágytól, hogy végre kedvence hátán lovagolhasson. Ferinek megtiltotta, hogy az édesapjának szóljon erről.

Már legalább egy órányit haladtak az erdei úton befelé, amikor sziklás részhez érkeztek. Annyira belemerültek a beszélgetésbe, észre sem vették, hogy már odáig jutottak. Egyszer csak Fecske hirtelen megtorpant, valamitől megijedt. Az erőteljes mozdulattól Kitti elvesztette egyensúlyát és leesett a lóról. Ahogy földet ért, továbbgurult, majd lezuhant a szikla alá. Szerencsére volt egy lapos kő, ami megállította. Mozdulatlanul feküdt itt, Feri hiába szólongatta. Kötél nélkül nem tudott hozzá lemenni, mert mélyen volt. Azonnal visszalovagolt segítséget kérni.

Kitti édesapja már aggódott hollétük felől, mivel kezdett szürkülni és hirtelen sötétedett arrafelé. Fecske eltűnését is felfedezte. Gondolta, hogy lánya nem hallgatott intésére és őt nyergelte fel.

Feri közben megérkezett és elmesélte a történeteket. Azonnal hívták a hegyimentőket. Ők is visszamentek a helyszínre. Kitti még mindig ugyan abban az állapotában feküdt eszméletlenül és mozdulatlanul.

A meredek sziklafalon nem volt könnyű dolguk a hegyimentősöknek sem. Ahogy felhozták, azonnal infúziót kötöttek be és oxigént adtak neki, stabilizálták állapotát, majd a legközelebbi kórházba szállították. Természetesen édesapja és Feri utánuk mentek. A folyosón nehéz pillanatokat éltek át várakozásuk ideje alatt. Mindketten nagyon meg voltak ijedve, féltették Kittit, hogy mi lesz vele, mennyire súlyos az állapota.

Majd pár óra elteltével odament hozzájuk a kezelőorvos és közölte, hogy lábszárcsont törése volt, megműtötték. Kisebb agyrázkódása is van, mivel a fejét beütötte, ezért is volt eszméletvesztése. Egy – két hónap pihenéssel telje-

sen rendbe fog jönni. Már jobban van, bemehetnek hozzá egy rövid időre.

Kitti mosolygós arccal fogadta őket. – Apa, bocsáss meg kérlek! – mondta, és átölelték egymást. A megkönnyebbülés és meghatottság könnyei hullottak arcukról. Feri is könnybe lábadt szemekkel nézte a lányt. Az elvesztés szele érintette meg őket. Boldogok voltak, hogy ennyivel megúszta Kitti ezt a kis lovas kalandot.

Debrecen, 2020. november 11.

A NAGY Ó

Judit, húszas éveiben járt és függetlenként élte az életét. Hatalmas épület komplexumban dolgozott, azonban egy irodában csak ketten voltak kolléganőjével, Andival. Nagyon jól kijöttek egymással. Munkájukban is helyettesítették, segítették egymást. Olykor ügyfelekkel is foglalkoztak. Szeretett itt dolgozni.

Egyik alkalommal, magához vette mappáját, hogy az anyagot átvigye másik irodába. Már az ajtóban állva éppen megfogta a kilincset, amikor az lenyomódott. Tömör ajtó volt nem láthatott át rajta, de nyilván valaki épp akkor akart bemenni hozzájuk. Így óvatosan, résnyire nyílt az ajtó, és úgy is maradt.

Mind ketten lecövekelték. Egy kb. 180 cm magas, vékony testalkatú, fekete hajú férfi volt, aki úgy nézett ki, mint akit a divatlapból húztak elő. Öltöny, nyakkendő és barna, igazó szemek. Csak álltak, mindketten mozdulatlanul és elmerültek egymás tekintetében. Juditnak szó szerint még a szívtájéka is belesajdult. Talán ez a fizikai fájdalom zökkentette ki őt ebből a révületből. Szinte alig tudott megszólalni, de félreállt és beengedte az ügyfelet, aki kolléganőjéhez jött. Igyekezett dolgát gyorsan elvégezni, hogy még ott találja a férfit az irodában, amikor visszamegy. Sohasem érzett még ilyet. Tudta, hogy még látnia kell, beszélnie kell vele, máris hiányzott neki. Ezt hívják első látásra szerelemnek. Még ott találta és le sem tudta venni a szemét róla, bár ez kölcsönös volt. Nagyon zavarban volt Judit, ezért úgy tett, mintha dolgozna. Persze fülei a férfi hangjára tapadtak, mert annyira ellenállhatatlan volt. Igazi mély, kellemesen csengő férfihang. Hát tel-

jesen kész volt, nem is tudott a munkájára figyelni. Távozásakor hosszan tartották a szemkontaktust. Andi, persze mindent észrevett, hiszen jól ismerte Juditot és csak mosolygott, – fog még jönni többször – mondta. Ez megkönnyebbülést hozott Judit számára. Ott volt a lehetőség, hogy még látja.....és kitudja.

Mivel meg volt beszélve időpont az ügyféllel, Judit úgy intézte munkáját, hogy akkor ő is ott legyen. Már annyira várta a pillanatot, hogy láthassa szinte minden porcikájában remegett. Újra belépett az ajtón, még a levegő is megállt. Szemkontaktust tartva, leült kolléganője elé. Andi a hivatalos megbeszélést lazára fogta, hogy legyen alkalom közvetlenebb beszélgetésre hármójuk között. Ez meghozta az eredményt. Az ügyfelet Imrének hívták és Judittal megbeszéltek egy találkozót.

A randi remekül sikerült, sokat beszélgettek. Imre figyelmes, udvarias volt vele. Első látásra nagy szerelem mindkettőjüknek, boldogok voltak együtt. Munkájuk, nagyon lefoglalta őket, alig volt szabadidejük. Akkoriban még nem volt mobil telefon, vonalas is csak többnyire munkahelyeken. Így a kommunikáció nehézkesen működött. Azonban, kerítették arra lehetőséget, hogy reggelente a munkahelyen egy keveset beszéljenek. Elfoglaltságuk miatt, hetente egy – két alkalommal, szinte csak hétvégeken tudtak találkozni. Amikor csak lehetett elmentek kirándulni, mindig nagyon jól érezték egymással magukat.

Nagy szenvedélyes szerelem lángolt fel mindkettőjük részéről. Olyannyira, hogy Imre kissé féltékeny is volt, hiszen Judit nagyon csinos, szép lány és a férfiak rendszerint megbámulták. Emiatt néha keletkezett egy kis affér, de Judit még örült is neki titkon, hogy ennyire félti. Soha senki sem figyelt rá még ennyire és nem is szerette ennyi-

re, mint Imre. Boldog, jóleső érzés volt egy ilyen férfi karjaiban lenni. Biztonságban érezte magát vele és végre női lénye is megvalósulhatott egy ilyen karizmatikus férfi mellett.

Több alkalommal voltak Imrénél a városon kívül egy hétvégi ház gyönyörű kiskertjében. A csodálatos sok szép virág közül a lilaakác mindig lenyűgözte Juditot. Csak ültek a kispadon és bódító illata átjárta őket, míg a fák egymásba borulva velük együtt ölelkeztek. Napsugara vidáman sütött le rájuk, ruhájukat lágy szellő simította. Hosszasan, elmerengve üldögéltek e gyönyörű létben. Az idő elszaladt közben és Juditnak már mennie kellett. Imrének a következő héten külföldre kellett utaznia munkájából kifolyólag két hétre. Nehéz elválás volt a szerelme-
seknek. Búcsúzóul egy kis virágot levágott Juditnak.

Judit ekkor nem sejtette, hogy ez lesz az utolsó emléke tőle. Néhány nappal később éppen a napi lapot olvasta. Hirtelen leszápadt, az újság kiesett kezéből. Zokogva tört fel belőle, hogy- Nem! Imre nem hallhatott meg! -Az újságok lehozták, a tömegszerencsétlenség áldozatainak nevét. Sajnos az ő szerelme is közöttük volt.

Debrecen, 10. 04.

A TERMÉSZET TÖRVÉNYE TANÍT

Balázs építészmérnök és saját tervezésű gyönyörű házában él feleségével és három gyermekével. A házkörüli szabadterületet is mérnöki pontossággal alakították ki Annával. Filagória, lugas, szökőkút, hatalmas lombosított fák, melyek hús árnyékot nyújtanak a melegben. Az előkertet rózsák díszítik, különböző fajtájúak és színűek. Egyszóval pompás látvány az épület és a hozzá tartozó óriási parkosított terület. Itt igazán kellemesen érezheti magát az ember.

Rendszeresen náluk szoktak összejönni a barátaikkal, ilyenkor órákon át filozofálnak, a téma eléggé változatos. Már gimnazista korukban elválaszthatatlanok voltak. Balázs, Viktor, Péter és István. Mindannyian más – más egyetemi karon tanultak tovább, de barátságuk végig kitartott. Később megnősültek, családot alapítottak, és mintha testvérek lennének együtt maradtak. Feleségeik is jól kijönnek egymással. A végtelenül csendes kert, ilyenkor tíz gyermek zsivalya tölti be.

A világra egy olyan vírusnak nevezett valami szabadult, ami miatt sokáig nem tudtak találkozni. Ám, most végre eltűnt a járvány és végre ismét átölelhetnék szeretetben egymást.

A gyermekek boldogan kergetőztek, labdáztak a kertben. A felnőttek hosszas beszélgetésbe kezdtek, mivel az elmúlt időszakban sok minden történt a világban és velük.

– Szerintetek, miért kapta ezt a hatalmas betegséget a világ, az összes szigorával együtt? – kérdezte Péter.

– Az emberek már nem foglalkoztak az egészségükkel, nem figyeltek rá, nem óvták, mindent természetesnek vettek. Nem értékelték azt sem, hogy mi orvosok és nővérek mi mindent megteszünk a betegekért, szinte alig van szabadidőnk. Most ezzel előtérbe került az emberek előtt mindkettő. Talán visszatér a tisztelet és a megbecsülés a szakma iránt és az egészségükre vonatkozóan is, sokkal jobban törődnek majd vele. Ugyanakkor nem tisztelték az időseket, betegeket. Ez figyelmeztetett arra, hogy milyen esendők is vagyunk kortól függetlenül – mondta Viktor.

– Nézzétek meg, mindenki rohan, szalad. Hajszolja a pénzt, a családjával alig tud időt tölteni emiatt. Én úgy gondolom, hogy ez a karantén, pont arra volt jó, hogy végre otthon a szerettei körében legyenek és foglalkozzanak egymással. Vegyék észre, hogy a gazdagság nem pótolja azt az örömet, amit egymásnak tudnak adni és egymástól kaphatnak. A családok egymásra találása volt ez az időszak. Arról nem is beszélve, hogy azt hiszik, pénzen mindent megvehetnek. Hát nem! Most rádöbbenhettek, hogy az egészségnél fontosabb nincs, nem lehet megvenni. Utazgattak pénzért, mindenhová a világba, ahová csak akartak. A saját hazájukat elfelejtették megismerni, sőt megkockáztatom, hogy semmibe vették, ugyanígy a természetet is. Csak kihasználni, kapzsi és önző módon mindent és mindenkit. Rájöhettek, arra, hogy semmi sem természetes és mindennek örülni kellene. Mindent megbecsülni, ami van hálásnak lenni érte, a lehetőségekért és mindenért – válaszolta Balázs.

– Emlékezzetek, mennyire nem tisztelték a tanárokat sem. Most otthon tanítja a szülő gyermekét és vállára veszi ezt a terhet is. Így jobban megérti, majd a tanárokat. A gyerekek, ugyanígy, mennyi bántalmazás történt a tanárok felé mindkét részről. A bezárt iskolák figyelmeztetnek

erre. Azt hiszem, a tanárok is örülnek majd, ha újra iskolában taníthatják a diákokat. Sokat foglalkoznak az emberek a külsejükkel is. A maszk viselete megtanít, hogy nem a külső a fontos, az igazi érték belül van. A világi hatalmak azt hiszik, hogy a Föld urai, azonban ez a láthatatlan apró kis kórokozó megszelídít. Talán mindenki felismeri majd a jó irányt az életében. Nagyon letértünk a mértékletes, igaz útról. A korlátozások megtanítják a mértéket az emberiségnek. Ezt pontosan ezért kaptuk, hogy visszataláljunk a helyes irányba – szól hozzá István is.

– Igen, ez a betegség sok mindent elvett tőlünk, de megmutatta, hogy mi az, ami igazán fontos az életünkben. Sokszor a legdrasztikusabb dolgokkal lehet, csak kihozni az emberekből a legjobbat. Én úgy gondolom, hogy ha tanulunk belőle, levonva a következtetéseket és megtaláljuk a helyes irányt és mértéket, valamint tényleg hálásak tudunk lenni mindazért, amivel rendelkezünk. Akkor megerősödünk és jobbá leszünk, a szebb jövő érdekében. Így tanít minket a természet törvénye – fűzte hozzá Péter.

– Az emberek többsége, állandóan csak sopánkodik, semmi sem jó nekik. Mindenki hibás mindig, csak ők nem. Az nem jut eszükbe, hogy elgondolkodjanak saját életvitelükön és jellemükön, hogy talán, ha változtatnának, akár jobbá is lehetnének – vetette fel Viktor.

– Még a vallásosak között is van, akik megtagadják Istent azzal, hogy miért engedi, ha lenne, nem hagyná – szólott hozzá Balázs.

– Higgyétek el nekem, hogy sokan nem is értik az egész vallást, Bibliát, úgy vannak vele, hogy jó akkor így történt, biztos igaz. Teljesen úgy tekintenek rá sokan, mint egy történelmi leckére – folytatta Anna.

– Pedig Isten, biztosan létezik – jelentette ki István.

– Igen, az Atya mindenkit egyformán szeret. Ugyanúgy, ahogyan mi is szeretjük gyermekeinket. Mindegy, hogy milyenek, de a mienk és mindent megteszünk érte, hogy megóvjuk, tanítsuk, neveljük. Ha kell szigorral is, mert azt szeretnénk, hogy minél jobb ember legyen majd, ha felnő. Az isteni szeretet ugyanezen az elven működik – magyarázta Anna.

– Arról nem is beszélve, hogy Isten, nem csak a világot teremtette meg, hanem az embert szabad akarattal, azonban adott hozzá törvényeket, melyek segítenek a helyes úton haladva maradni a fejlődés érdekében. Ez nem csak a tízparancsolat, hanem a természettörvénye is. Aki nem tartja be ezeket, érzi annak érdes oldalát a saját bőrén – folytatta Péter.

– Az biztos nem Istent kellene hibáztatni és kérdőre vonni, hogy miért, hanem elgondolkodni mindenkinek azon, hogy mit csináltam rosszul, mit kell megtanulnom belőle. Akár ebből a világra szóló járványból is, mely igen komoly figyelmeztetés az emberek felé. A jó dolgokat természetesen vesszük és elfelejtünk hálát adni érte. Bezzeg, ha valami rosszul érint bennünket, akkor mindenki hibás, így aztán sosem tanulunk belőle. Olyan, mint az iskolában a bukott tanuló, amíg nem tanulja meg a leckét, addig mindig csak ismétél – mondta István.

– Bűn, szeretetlenség, büntetlenül nem marad. A természettörvény sem elnézést, sem kegyelmet nem ismer, hanem kérlelhetetlen szigorral tükrözi vissza a valóságot. Azért, hogy a bűnök rabságában sínylődött figyelmeztesse kötelességére, a megtérésre. Mindenkinek meg kellene már érteni, hogy nem Isten a hibás a sorsáért, csak ön-

maga. Isten csak segítségül adott egy jó edzőt, hogy mindenkiből a legjobbat hozza ki – fűzte hozzá Péter.

– Tudjátok, ha az emberek, csak a hét fő bűnre odafigyelmenek és betartanak, már sokkal előrébb lennénk – szólt Anna.

– Szerintem, ha az utca emberét megkérdezed, kapásból biztos nem tudná felsorolni a hét fő bűnt állítom. Mivel még felsorolni sem tudja, akkor, hogyan tartaná be? – kérdezi Viktor.

– Gőg, érzékiség, gyűlölet, irigység, önzés, anyagimádás, bálványimádás. Ezek magukba foglalják az összes többi szorosan ehhez kapcsolódó érzéseket – válaszolta Anna.

– Jézus, azért jött a Földre, hogy elmagyarázza ezeket a tanításokat, mind a hegyi beszédében és a többiben egyaránt. Példát adott sok mindenből, de ahogy akkor sem értették sokan, sajnos ma sem értik igazán – szólt hozzá Balázs.

– Igen, ezeket már gyermekkorban meg kellene tanítani, de gyakorlati módszerekkel. Nem csak bebiflázni a dolgokat és nem érteni, mert úgy semmi értelme – mondta Anna.

– Viszont az, hogy most itt tartunk, pont annak az eredménye, hogy évszázadok során, szándékosan vagy nem, de elmaradt a gyakorlati tanítások, példaadások sora. Ott vannak a papok, közülük hányan meghurcoltatnak. Igaztalanul, vagy igazságosan. Ők is emberek és azért, mert papok nem jelenti azt, hogy tökéletesek, csak annak tanultak. Amennyiben nem csiszolta jellemét a tanulmányaihoz, akkor csak egy foglalkozás számára, ugyanúgy, mint bármi más – magyarázta István.

– Na igen! Hú, de eltelt az idő srácok! Nagyon jól beszélgettünk megint. Köszönjük szépen nektek a vendéglátást! Megyek, összeszedem a fiúkat, lassan indulnunk kell haza – szólt Viktor.

– Szeretettel, örülünk nektek, hogy végre már összejöhetünk! Egy hónap múlva, újra itt várunk benneteket. A részleteket majd megbeszéljük – válaszolta Péter.

A kimerítő, de igen hasznos filozofálgatás után elbúcsúztak egymástól, a viszontlátás örömét remélve.

Debrecen, 2021. március 13.

ATLANTISZ

Atlantisz, az Atlanti – óceánban fekvő sziget, hatalmas királyság, fejlett civilizációval, akik különleges erkölcsi érzékekkel rendelkeztek. Ma csak az Azori – szigektől a Bermudák tájáig húzó hegyhát mutatja az eltűnt földrész nyomát.

Egykor a létezői három – négy méter magasak, izmos testalkatúak, a szőke hajukkal és kék szemükkel beleilleszkedtek az Aranyváros képébe. Angyalokkal kommunikáltak, fejlett technológiájuk egyedülálló volt, kultúrájuk és társadalmi életük rendezettségéről, valamint magas etikájukról híresek voltak. Olykor 280 évig is éltek és nem ismerték a halál fogalmát, mivel tudatosan tértek át a fizikai létből a szellemi létbe. Nem öltek sem állatot, sem embert, mert Istennel és a természettel tökéletes egység-tudatuk nem engedte. Egyik fő mondatuk: „Amit nem akarsz, hogy megtegyenek veled, azt ne cselekedd másokkal sem!” Ettől függetlenül, nem volt egyforma sem tudásuk, sem felelősségük. A tudás birtokosai papok, főpapok, akik egyben beavatottak és a nép tanítói, gyógyítói voltak, összesen 144– en. A szeretet és az erő, tökéletes harmonikus rezgése tartotta egyensúlyban a Földet is. Ismerték a gyógyítás ősi technikáit, kristálygyógyítást, fénnel való gyógyítást és az energiával történő gyógyítást.

A főváros neve eredetileg Atlantisz, de később az egész birodalom neve lett. Az akkori idegenek csak úgy emlegették az „Arany Fény Birodalma”, kereskedelmi célból látogatták őket. De az atlantisziak is közismerten jó hajósok voltak, 50 méter hosszúságú tengerjáró hajókkal rendelkeztek, amikkel folyamatosan járták a világ óceánjait.

A főváros egy elnyúló domboldalon terült el. Tizenkét gyűrűt formálva, minden gyűrűt egy fal határolt, mely egy meghatározott drágakő és a hozzátartozó angyal rezgését bocsájtotta ki. Minden falon egy kapu vezetett át, a fal mentén egy kör alakú utcába nyílt. A kapukat egyenesen vezető út is összekötötte a dombtetőig, itt állt a főtemplom. A közepén egy hatalmas hatszög alakú csillag, aminek falait tiszta aranybevonat díszítette. E körül a hatszögű csillag – terem körül, tizenkét kör volt aranyból. Minden körön, tizenkét félemler nagyságú óriás drágakő állt. Jáspis, zafír, kalcedon, smaragd, sardonyx, sarder, krizolit, berill, topáz, krizopráz, hyacint, ametiszt. A birodalmat tizenkét királyság alkotta, minden királyság saját feladatkörrel rendelkezett. Évente egyszer birodalmi találkozóra gyűltek, ilyenkor tizenkét napon át tanácskoztak.

A Kilencedik királynak, született egy fia és két lánya. A fiú bátor, erős férfiú lévén, a flotta parancsnokaként szolgált. A nagyobbik leány, papnőként töltötte be hivatását. A kisebbik, még fiatal kora miatt nem döntött, hogy mivel tudná emelni a királyság színvonalát. Érdeklődése sokrétű volt.

Egyik alkalommal, amikor a szomszédos Lemuria szigetéről kereskedők érkeztek, éppen a kikötőben nézelődött a Kilencedik király kisebbik lánya, Csillagszem. Nevét a szikrázó, fénytől ragyogó, tiszta szeméről kapta. Aki bele nézett, nem szabadult tőle, szinte vonzó mágikus tekintete, mindenkit elbűvölt. Így járt a hajó kapitánya is. Először elcsodálkozott, hogy egy ilyen teremtmény mit keres a kikötőben. Nem hagyta nyugodni, így oda ment hozzá és kérdezősködött tőle. Közben tekintete a leány szemében megakadt.

Eközben a kereskedelem végcéljához ért és a hajónak indulnia kellett vissza Lemuriára. Érzékeny búcsút vettek egymástól. A leány szívét is elhódította a kapitány. A király nem örült ennek, hiszen a Lemuriaiak, alacsonyabb rendet képviseltek. Csillagszemnek az atlantisziak magasabb rendjéből lehetett volna párt választania, ám a fel lángolt szerelmi tűz olthatatlan volt mindkettőjük részéről. A Lemuriaiak persze örültek ennek a frigynek, hiszen betekintést nyerhettek ezáltal, az atlantisziak titkaiba. Ez volt minden óhajtásuk.

Atlantiszon régi szokás volt, hogy főpap előtt egy szertartáson, kötik össze frigyüket a fiatalok. A könyveiket vékony fémlapokból készítették. Ám létezett egy úgy nevezett élőkönyv. A két lélek szabad akaratú döntése, hogy ezt a ceremóniát választják, vagy a hagyományosat.

Csillagszem és a kapitány az élőkönyvvel való frigykötést választották. Amennyiben ezt egy akarattal olvassák, betűi fénylőn lángoló sorok. Kötésük nem csak egy életre szól, hanem elkíséri őket a szellemi létükbe is. Ez azt jelenti, hogy az élet körforgása során, minden létezésükben csak egymással lépnek frigyre, soha nem válnak el egymástól. Ha mégis valamilyen oknál fogva, az egyik lélek úgy gondolja, hogy e lélekegyesítő rítust feloldja, főpap előtt újra egy akarattal, az élőkönyvet olvasva a lelkük szabadságát visszakapja. A Kilencedik királyságban, hosszú ideig boldogan éltek Csillagszem és a kapitány.

A Lemuriaiak egyre többet tudtak Atlantisz titkairól és irigykedtek rájuk. Sajnos idővel az atlantisziak is elkezdtek távolodni az isteni elvektől. Egyre inkább belesüllyedtek az anyagi világba. Elhatalmasodott rajtuk a gőg és az önzés. Versengés alakult ki a két sziget és lakói között. A mágusok nem bántak megfelelően erőforrásaikkal. Óha-

tatlanul nagy kozmikus erőket szabadítottak a Földre. Amikor felborult az egyensúly, és az erő, valamint a hatalom kezdett túlsúlyba kerülni, a természeti katasztrófák elkerülhetetlenek lettek. Egyre sűrűbben fordultak elő. A megtévedt emberi sokaságot már nem lehetett visszafordítani. Ezért az egész szellemcsoportnak egyszerre kellett távozni, hogy a még itt maradt fejlődő és haladásra képes embertömegek lelkét, ne tudják megfertőzni eltévelyedésükkel. A sziget virágzó társadalma megsemmisült.

Egyik éjjel megrendült a Föld és döbbenetes, félelmetes morajlás hallatszott a mélységből. Az emberek fejvesztve rohantak ki palotáikból és a romok ezrével temették maguk alá a menekülőket. Másnap, még egésznapon keresztül tartottak a különböző mértékű földrengések. Így az Atlantisziaknak volt idejük felkészülni a menekülésre és a hajójukkal szétszóródtak a világban, ezért nem pusztult el mindenki. Estefelé már a tengerparti városokat elöntötte a víz, szörnyű sötétség lett és hatalmas orkán erejű szél kerekedett. A vihar tajtékos hullámokat korbácsolt fel a haragvó óceán vizén. Ekkor hirtelen süllyedni kezdett az egész világrész. A hajnal sugarai már csak a sík tenger felszínét érintették.

Később Lemuria is elsüllyedt, az Indiai óceán mélye lett temetője. Így tűnt le egymás után az emberiség bölcsője, ősi kultúrák léte.

Atlantisz 9000 évvel ezelőtt, egyetlen éjszaka alatt süllyedt az óceán mélyére. Nem maradt más belőle, mint néhány sziklás sziget, a legmagasabb hegycsúcsok kiemelkedő ormai.

Az elsüllyedt világnak, már óceán a hazája. Korall erdő
fon sűrű fátylat rája, ez az Atlantisz históriája.

Debrecen, 2020. 12. 31.

A SIVATAG SZELE

A történet Észak – Afrikában játszódik, amikor még karavánok járták a sivatagot. Több család állt össze echós szekerekkel a biztonság érdekében, hogy segítsék egymást a hosszú úton.

Bernadett és Matheo, Franciaország déli részén életek a Spanyol határ közelében. Lányuk Juliette már serdülő korban volt, amikor a kitörő háború elől elmenekültek. Előbb Spanyolországba, majd onnan hajóval átkeltek a Földközi – tengeren és végül Észak – Afrikában kötöttek ki. Többedmagukkal hagyták el hazájukat abban az időben, így szinte külön kolóniát képeztek Marokkóban.

Ők egy farmon, juh és kecsketenyésztésből éltek főleg. Matheo, hazájában gyógynövényekből teát és különböző elixíreket készített, betegségek gyógyítására. Ezt új hazájában sem adta fel és lányát is igyekezett minderre megtanítani. Sokan csak úgy ismerték és szólították „a Doki”. A gyapjú és tejtermékek mellett ezekkel is kereskedtek. Időnként az összegyűlt áruval megrakták a szekerüket és több családdal egyetemben karavánnal indultak útnak a kisebb falvakhoz. Közösen fogadtak fel mindig helyi vezetőt is, aki megbízhatóan jól ismeri az utat. Legtöbbször Mourad ment velük, aki már szinte családtagnak számított a köreikben. Igen jártas volt a különböző nyelvjárá-sokban, ezért tolmácsként is sokat tudott segíteni nekik.

Hajnalban a Nap még csak érintette a látóhatár mezejét, amikor összeállt a karaván tizennyolc szekérből. Enyhe szellő fúj, de a didergő hideg levegőt még nem melegítet-

te fel a nap sugara. Mourad vezette a karavánt, Matheo családjával, a kilencedik szekéren haladtak. Szándékosan, mindig középtájon foglalták el helyüket. Egyedüli orvosként mindig szükség volt segítségére a hosszú utazgatás során.

A kis falvak nagyon távol voltak egymástól. Egy – egy oázis közelébe települtek. Az oázisok között, csak homokdűnék és homoktengerek tették változatossá a sivatag egyhangúságát, melyeken át kellett kelniük.

Kezdett alkonyodni, így letáboroztak éjszakára. A szekereket körformába állították és középen tüzet gyújtottak. Nem voltak ugyan túl messze az oázistól. Látható távolságban voltak az olajfák zöldes árnyékai, de tudták gyorsan lemegy a nap és nem volt már biztonságos az odaérkezésük.

Az éjszaka csendesen telt el, azonban vizük már kevés maradt. Emiatt korán indult a karaván tovább a hűsvízű forrás felé. Már félúton voltak, amikor hirtelen irtózatos homokvihar támadt. Mourad kiabált, hogy mindenki maradjon ott, ahol van, de a szél hangos süvítésétől nem lehetett hallani. A karaván széjjelszóródott a szélrózsa minden irányában. A homokviharban semmit sem láttak, irányt tévesztettek. Az állatok is megijedtek, és nem tudták féken tartani őket. A homok mindent betemetett és a táj teljesen megváltozott.

Amikor a vihar elcsendesült, Mourad, kimászott nagy nehezen a homok alól, majd körülnézett, hogy mi maradt a karavánból és kiknek tud segíteni. Szerencsére elég sokan megmenekültek. A környéken összeszedték az állatokat, a felborult szekereket, mindent mentettek, amit csak lehetett. Bernadettet, Matheot és még néhány embert nem

találtak. Juliette a szekerek előtt ülve csak sírt és sírt keservesen. Majd egy hangra lett figyelmes, aki őt szólítja.

– Miért sír ennyire egy ilyen szép ifjú leány? Segíthetek?

Juliette, lassan felemelte fejét és könnyes szemeivel nézett az előtte álló ifjúra.

– Omár vagyok, mutatkozott be.

– Juliette.

A sírástól alig tudott megszólalni.

– A szüleim..., a viharban... eltűntek.

– Értem, ne féljen kisasszony, megkeressük őket.

Majd megfordult és elvágatott huszadmagával, szétszéledtek minden irányban.

A karaván közben összeállt indulásra készen, de Omár megkérte őket, hogy addig ne induljanak el, amíg vissza nem érnek a katonáival. Ők majd elkísérik biztonságban az oázishoz. Mourad is vigasztalta közben és szárnyai alá vette a fiatal Juliettet.

– Kik ők? – kérdezte a lány Mouradot.

– Omár herceg. Az oázison túl van a területük és palotájuk. Vihar után, mindig kijönnek és felderítik a környéket katonáival, hogy nem jutott – e valaki bajba, vagy szorul – e valaki segítségre. Velük biztonságban vagyunk. Ha valakik, ők megtalálják a szüleidet és a többieket is, akik szintén eltűntek. Rengeteg vízzel tele tömlőt hoztak magukkal, amit szétosztottak, így nyugodtan várhatjuk meg őket. Minden rendben lesz, majd meglátod.

Eközben, már pár óra eltelt, amikor újra feltűntek a katonák. Juliette arca hirtelen felderült, messziről megismerte édesapját.

– Apa! Apa! – és futott eléjük.

– Itt vagyok drága kislányom, hála a katonáknak – majd megölelte, nagy könnyes szemekkel.

– Anya! Anya, hol van? – balsejtelem kezdte gyötörni szívét.

– Anyát..., már ...nem tudták ...megmenteni...! – mondta zokogva és átölelte lányát.

A katonák három holttestet találtak, akik nem éltek túl a homokvihart. Lóra fektették őket, hogy tisztességesen eltemethessék. Omár, felajánlotta a karavánnak, hogy náluk megpihenhetnek és a közelben lévő temetőben eltemethetik végtisztességet megadva a halottjaikat. A karaván hálás szívvel fogadta a felajánlást.

Az út során Omár és Juliette tekintete sokszor találkozott. A herceget lenyűgözte a kishölgy szépsége. Hosszú fekete haja, amint a vállára omlott és az ártatlan, tiszta kék szemei, szinte megigézték. Juliette, mély hálát érzett iránta és tiszteletet. Ám, fekete csillogó szemei is szívéig hatoltak. Izzott a levegő közelükben.

A palotában pazarul vendégül látták őket és ameddig csak lehetett marasztalta is a karavánt Omár és édesapja Musztafa.

– Apám! Én beleszerettem Juliettbe, nem akarom elveszíteni, elengedni. Ki tudja látom – e még akkor valaha. De a gyász miatt, illetlenség megkérnem. Mit tegyek?

– Fiam, beszélj velem és az apjával. Ha ők is úgy gondolják én elengedlek, menj velük. Akár kísérettel is, ha a gyász letelik, kérd meg és hozd haza.

– Köszönöm Apám! – és megölelte.

Omár, rögtön felkereste Matheot és felfedte titkos vágyát.

– Észrevettem érzelmeiteket, ha a lányom is igent mond, nincs kifogásom ellene. Egy év múlva, a legközelebbi karavánút alkalmával megtarthatjuk az esküvőt.

– Köszönöm! – mondta boldog arccal.

Juliette és Omár, sokat beszélgettek. Nagyon jól érezték magukat egymás társaságában. Hozzáfogtak készülődni a haza útra, húsz katona is velük tartott.

Biztonságban érkeztek meg otthonukba, Marokkóba. Rengeteg munka volt a ház körül, jól jöttek a segítő kezek. Juliette a háztartást teljesen átvette.

– Apám! Én nem akarom, hogy te egyedül itt maradj. A legközelebbi karavánutunk előtt számoljunk fel itt mindent. Maradj ott velünk a palotában.

– Szerető kislányom, nem tudom, hogy ez jó ötlet-e? Mit szólnak hozzá Musztafaék? Nem így beszéltek meg.

– Majd én Omárnak felvetem, de nem hiszem, hogy kifogása lenne ellene. Csak te egyezz bele, ide úgysem köt már semmi.

– Az igaz, már anya is ott van. Ide tényleg nem köt semmi.

– Apa, kérlek! Maradj ott velem.

– Jó, rendben. Beszélj Omárral.

Gyorsan eltelt az egy év és újra készültek a karaván útjára. Omár örült, az ötletnek, hogy ott maradjon velük Matheo. Jól kijöttek egymással, tudta apjának sem lesz ellenvetése, hiszen a hatalmas palotában bőven van hely. Mindenkinek így lesz a legjobb, hogy együtt a család. A házat könnyen el tudták adni, mert az egyik barátjuk fia épp akkor nősült. Rögtön be is költözhetek, hogy külön családot tudjanak alapítani, nagyon örültek a lehetőségnek.

Hosszú út állt előttük, így kora hajnalban indultak a karavánnal. Sorba vették a kis falvakat és mindent eladtak, amit csak lehetett. Nyugodt, békés utazásuk volt végig. A palotában hatalmas esküvőt tartottak az ifjú párnak. Egy hétig ünnepeltek és vigadtak. Majd a karaván visszaindult Marokkóba. Búcsút vettek Matheotól, Juliette-től és a vendéglátó Mustafától és Omártól.

Debrecen, 2021. január 26.

A SZENVEDÉLYEK VIHARA

Annát egyedüli gyermekként nevelték szülei, akik nemesi származásuk révén, igen jómódúak voltak. A város azon területén laktak, ahol több jómódú család is lakott. Így Anna sohasem érezte magát egyedül, mert gyermekként sokat játszottak együtt a többi család gyermekeivel.

Különösen a szomszéd fiúval, Márkkal voltak sokat együtt. Anna már elmúlt 17 éves és nagy izgalommal készült az első báljára. Az volt a szokás, hogy 18 évesen, mint első bálozó jelenhet meg az estélyen. Márk már 21 éves volt és fülig szerelmes Annába. A családok már természetesen vették, hogy ők egy párt alkotnak. Anna nagyon szerette Márkot, szinte együtt nőttek fel, olyan közel érezte magához, mintha a testvére lenne.

Anna vékony, karcsú alkat, hosszú sötétbarna haja a derekára omlik, nagy sötétbarna szemekkel. Vidám, jó természetű leány. Márk szőkésbarna hajú, kékszemű fiú, aki csendes és jószívű.

Egyik alkalommal a két család úgy döntött, hogy kikapcsolódásként elutaznak a fővárosba lóversenyre, majd utána egy ünnepi közös ebédet terveztek. Ez jó alkalomnak tűnt arra, hogy Márk megkérje Anna kezét. A bálra, mint vőlegénye kísérheti majd el Annát az estélyre. A két fiatalnak igazán nagy kaland volt a lóverseny, nagyon jól érezték magukat. Márk egy rövid időre otthagya őket, hogy elmenjen a gyűrűért. A szülein kívül senki sem tudott tervéről.

Annának feltűnt egy férfi tőle nem messze, hogy kitartóan figyeli őt. Nem volt számára kellemetlen, mert szimpátiát érzett iránta. Magas, vékony, szikár ember, rövid fekete hajjal, szép barna szemekkel, bajusza szája széléig ért. Néha összemosolyogtak. Annának nagy tapsolás közben leesett válláról a sál. A férfi rögtön ott termett, hogy felvegye. Illően bemutatkozott, L. György és kezét csókolt, mély meghajlással. Anna megköszönte és csak annyit mondott, – Anna vagyok –. Eközben szemük csillogásának tüze elárulta, nem közömbösek egymásnak. Annának furcsa érzései támadtak, amit előtte sohasem érzett. Nem is tudta magának megmagyarázni. György, látta korábban mellette a fiút, de azt hitte bátyja, mert semmi sem utalt arra, hogy az udvarlója lenne. Ábrándozásba merült Anna iránt.

A lóversenynek éppen vége lett, amikor Márk visszaért fülig érő szájjal. Szülőkkel együtt elindultak az előre lefoglalt étterembe. György szenvedélyes érzésekkel nézett Anna után, de sajnos nem tudott róla semmit, nem tudta, hol keresse. Anna még visszafordult és találkozott tekintetük. Nagyon furcsa erős hiány érzete támadt, ahogy egyre távolodtak. Ám a nap eseményei lekötötték figyelmét. Márk nagyon kedves és előzékeny volt, mint mindig. Jól érezte magát a családjai körében. Ebédnél Márk szót kért és letérdelve megkérte Anna kezét. Ő igent mondott, de nagyon váratlanul érte a leánykérés. Szinte végig sem tudta gondolni, csak sodorták az események magukkal. A két család örömteli ünneplésbe kezdett. Anna elfogadta sorsát.

Nem értette saját magát sem, oly sokszor jutott eszébe György. Látta maga előtt őzike szemeit és elábrándozott róla. Ilyenkor végtelen melegséggel töltődött fel teste és olyan érzések öntötték el, melyet nem érzett korábban.

Vágyakozott rá, hogy találkozzon vele és a közelében lehessen, érinthesse.

Elérkezett a várva várt estély. A terembe lépéskor Annát úgy mutatták be, hogy – Anna és vőlegénye Márk – mindenki örömmel és tapssal fogadta a jegyes párt. A nyitótánc is természetesen az övék volt. Néha lekérték a gyönyörű Annát, de egész este szinte együtt táncoltak.

Éjfél előtt nem sokkal megjelent az estélyen György is. Anna egyik unokafivére hívta meg, mivel barátok voltak. György katonatisztként szolgált, emiatt sokat volt távol. Most is távolabbi szolgálathelyéről érkezett, emiatt késett. A két barna szempár rögtön találkozott és fellángolt. György kérte barátját, hogy mutassa be neki Annát. Egyszerűen ment, hiszen unokahúga volt. György rögtön fel is kérte Annát táncolni. Szinte elolvadtak egymás karjaiban. Olyan önfeledten táncoltak, hogy megszűnt körülöttük a külvilág. Fülledtnek, melegnek érezték a levegőt és kiléptek a teraszra. Csillagfényes este volt. Ellenállhatatlan vonzást éreztek egymás iránt. György átölelte és megcsókolta Annát, akinek egész teste remegett, szinte tűzben égett. Majd felocsúdott, nagyon komolyan György szemei közzé nézve mondta, hogy ez nem történhetett volna meg, bocsásson meg. György nem értette, kérte beszéljék meg. Ez a helyzet nem volt erre alkalmas, ezért megbeszéltek egy későbbi találkozót. Anna visszatérve a teraszról kérte Márkot, aki már épp kereste, hogy menjenek haza, mert nem érzi jól magát.

Anna egész éjszaka nem aludt. Százszor végig gondolta az estét. Tudatosult benne, hogy Györgyöt szereti, de Márk menyasszonya. Kétségbeesett volt, mit tegyen? Mit szól a család, ha felbontja az eljegyzést, akkor mi lesz? Ilyen érzésekkel, nem mehet hozzá Márkhoz és nem is hitegethe-

ti. Az ő csókjainál sohasem érezte ezt a lángolást, szenvedélyt. Szerette őt nagyon, de úgy, mint egy testvért és sajnos erre csak most jött rá. Anna lelkileg összetört ebben a kettősségben. Mindenképpen tisztáznia kellett a helyzetet először Györggyel.

A városban volt egy gyönyörű nagy park, ott beszéltek meg a találkozót. Amikor meglátták egymást, Annának olyan hevesen vert a szíve, hogy majd kiugrott a helyéből. György szinte röpült felé. Az első pillanat örömteli boldog volt, majd Anna elkomorodott. Elmesélte Györgynek, hogy Márk mennyasszonya és az egész történetüket. György komoly arccal hallgatta végig, majd egy könnyecseptet morzsolt el szeméből. Úgy érezte élete nagy szerelme Anna és feleségül szerette volna kérni. Mindezt elmondta neki is. Kérte gondolja át és értesítse majd döntéséről. Búcsúzóul átölelték egymást, leírhatatlan érzések kerítették őket hatalmukba. Mintha soha többé nem akarnának egymástól elválni. Majd finoman kibontakoztak egymás öleléséből, de a szemük még vágyakozva ölelte egymást. Anna szótlanul megfordult és elindult hazafelé. Amikor bizonyos távolságból visszanezett, látta György ott áll még mindig mozdulatlanul és merengve nézi távolodását.

Egy ideig kerülte a találkozást Márkkal. Szerette őt és nem akart csalódást okozni sem neki, sem a szülőknek. Azonban mindenkinek feltűnt zárkózott viselkedése. Nem húzhatta tovább az időt, elmondott mindent Márknak. Ő figyelmesen hallgatta végig, nagyon fájt neki. Mélyen megsebezte szívét, lelkét. Annára bízta a döntést, mert annyira szerette, neki az volt a legfontosabb, hogy Annát boldognak lássa. Nem sürgette, hagyott neki időt. Abban bízott, ha csak egy hirtelen fellángolás, talán elmúlik és marad minden a régiiben.

Anna egyik férfival sem akart találkozni időt kért, hogy letisztulhassanak érzései, mert tudta életre szóló komoly döntést kell meghoznia. Már eltelt pár hónap és Anna még nem adott semmilyen jelet. György nagyon türelmetlen volt, égő szenvedély emésztette lelkét és attól félt, hogy Anna mégis Márkot fogja választani. Márknak is nagyon hiányzott Anna, de úgy gondolta, hogy az idő most az ő kezére játszik és bízott Annában, mégis őt választja.

György azonban gondolt egyet és felkereste Márkot. Heves vérmérséklete még a nagyon nyugodt Márkot is kihozta a sodrából. A vita hevében öltre mentek és Márk apja választotta szét őket. György katonatiszt volt és úgy gondolta, hogy ezt a sértést csak párbajjal lehet elintézni. Ezért kihívta Márkot, másnap hajnali négy órára.

A Nap még alig jött fel a látóhatárra, amikor György már megjelent a párbaj helyszínén. Nem sokat kellett várnia, jött Márk is. Természetesen ott voltak a segédek és egy orvos is. Nem akartak halálos sebet ejteni egymáson. A párbaj úgy szólt, hogy csak az első sérülésig. Mindketten nagyon jó vívók voltak. György épp a vállánál akarta megsebesíteni Márkot. Azonban Márk hirtelen éppen ellenkező irányba fordult így a kard hegye mellkasába fúródott, majd rögtön összeesett. Az orvos már nem tudta megmenteni.

Györgynek borzasztó lelkiismeret-furdalása volt, mert nem ezt akarta. Nagyon sajnálta a történetet, ez egy szörnyű baleset volt. Megrendülve gondolt arra, hogy mit okozott hevességével. Hogyan fog majd ezek után Anna szemébe nézni.

Anna éppen a gyönyörű szép nagy parkban sétált. Tojás-héj színű ruhában, melyet csipkézett tüll díszített. Kezében egy fehér színű napernyő. Gyögyről ábrándozott és eszébe jutott utolsó találkozásuk ezen a helyen. Oly hosszú idő után, de átgondolva elhatározta, hogy felbontja az eljegyzését Márkkal és hozzámegy Gyögyhöz. Remélte, hogy Márk majd megéri és jó barátok maradhatnak. Az eltelt idő bebizonyította számára, hogy Gyögy nélkül viszont nem tud élni.

Megállt, mert látta Gyögyöt feléje igyekezni fekete színű frakkban. Határtalan örömet érzett, hogy véletlenül találkozhatott vele. Ő azonban hirtelen érkezett, gyors léptekkel szinte Anna elé vágott. Ijesztően komoly volt, térdre borult előtte, majd kezet csókolt. Látszott rajta kellemetlen hírt kell közölnie és emiatt félt a reakciótól. Ám, érződött az a szenvedélyes szerelem, amit érzett iránta. Anna, rettenetesen megijedt.

Gyögy egy közeli padhoz vezette, leültek és elmesélte a tragédiát. Annában egy világ omlott össze. A fájdalomtól még könnyei is elapadtak. Mélységes bánat ült szívére, csalódás és harag dúlt lelkében. Gyögy hiába bizonygatta, hogy baleset volt és nem ezt akarták. Anna csalódott volt, hogy nem tudták kivárni döntését. A szenvedélyes szerelem, amit Gyögy iránt érzett gyűlöletté, haraggá vált szívében, hogy megölte Márkot. Látni sem akarta többé Gyögyöt.

Magányosan, szinte szobájába zárkózva élte az életét, társadalmi élettől teljesen visszavonulva. Arcáról eltűnt a fény, megsápadt és vidámságát, kegyetlen szomorúság váltotta fel. Szülei és unokatestvérei is nagyon aggódtak miatta. A történetek óta már pár év eltelt. Gyögy nem adta fel egy percre sem, mert halálosan szerelmes volt Annába.

Akitől csak lehetett érdeklődött felőle és ő maga is levelek sorában kérte, hogy találkozhassanak. Azonban egyetlen levélre sem kapott választ. Pedig Anna szíve mélyén még mindig csak őt szerette. Tudta, sohasem fogja neki megbocsájtani, hogy párbajban megölte Márkot. Emiatt, soha nem lehettek volna boldogok. Ezért minden levelét olvasás után a kandallóban égetett el válasz nélkül.

Több alkalommal kapott meghívót bálókba, de egy alkalommal sem fogadta el a meghívást. Tartott attól, hogy György is ott lesz és félt vele találkozni. A család és rokonság folyamatosan próbálkoztak, hogy felvidítsák és ki-mozdítsák a mély szomorúságából. Hívtak ismerősöket, vendégeket ilyenkor az illem kedvéért egy kicsit felengedett. Még mindig gyönyörű és elbűvölő volt. Sokan szívesen udvaroltak volna neki, de mindenkit visszautasított, a szívét György örökre rabul ejtette.

Egyik alkalommal, az unokatestvére adott estélyt eljegyzése alkalmából. Ezt már Anna nem utasíthatta vissza. Megígérték neki, hogy ne aggódjon György nem lesz ott, nem hívják meg. Így elment családjával együtt. Minden felkérést visszautasított, senkivel nem ment el táncolni. Úgy 23.00 óra körül, maga a vőlegény kérte fel, ezt udvariasságból illendő volt elfogadnia. Egyszer csak az ajtóban megjelent György alkalomhoz illően öltözve. Bár nem volt meghívója, de ez őt nem zavarta. Tudomást szerzett az estélyről és gondolta talán Anna is ott lesz. A tekintetük azon nyomban találkozott. Leplezhetetlen volt a szenvedélyes szemkontaktusuk. Meglátta, hogy mással táncol, sarkon fordult és elment. Nagyon felzaklatta ez az esemény Annát. Saját magán is meglepődött, hogy milyen erőteljesen éledtek fel benne még jobban a György iránti érzések. Legszívesebben röpült volna a karjaiba. Nem érezte jól magát, egyébként is csak az illendőség kedvéért

volt ott. Búskomorságban telt az est további része. A gondolatai folyton György körül kavargtak. Az estély végén családjával hazamentek.

Másnap ismét levelet kapott Györgytől, amiben az állt röviden, hogy mindenképpen találkozniuk kell. Beszéljenek, adjon egy utolsó esélyt neki, nagyon kéri. Anna sokat hezitált, az előző esti találkozás nagyon felkavarta. Végül beleegyezett és megírta neki, hogy másnap délután találkozhatnak a parkban.

Ekkor már őszre járt, fákön a levelek sárgásak, barnásak voltak. Az utakat is egész avar szőnyeg borította. György már várta Annát. Aki zöld színű korhú ruhában, kis könnyű színes kabátban, érkezett. György sötét öltönyben, világos színű ingben volt.

Amikor meglátták egymást, mindkettőjük szívében feléledtek a mindent elsőpró vágyak egymás iránt. Azonban Anna nagyon visszafogott volt és próbált uralkodni magán. Ez Györgyöt visszafogásra készítette. Padok ázóttak és hidegek voltak már a sok esőtől. Így csak a park ösvényein sétálgattak. György próbálta Annát meggyőzni, hogy felejtse el mindent és kezdjenek új életet, ha kell más városban csak bocsásson meg neki. Bármit megtesz érte, mert halálosan szereti, nem tud élni nélküle. Anna bevallotta, hogy nem volt és nem is lesz más férfi az életében, mert ő ugyanígy érez iránta. Viszont értse meg, hogy nem tudja elfelejteni, hogy megölte Márkot. Nem tudja megbocsájtani tettét. A beszélgetés szenvedélyes, viharos volt. Érzelmek a tetőfokon jártak. A szerelem, vágy, szenvedély és a harag, gyötrő érzése harcolt egymással mindkettőjük lelkében.

György nem tudta elfogadni a lány döntését, képtelen volt lemondani róla. Anna kérlelhetetlen maradt. György szinte fanatikusan rajongott érte és azt mondta, hogy nem engedi soha, hogy másé legyen. Akkor inkább haljanak meg együtt. Erre elővette revolverét és Anna szívének szegezte, mire ő kérte, hogy – Kérlek ne, kérlek, ne tedd! – azonban a fegyver eldőrdült és Anna holtan esett össze. Láta, ahogy a vér mellkasából kitódul. György a fegyvert halántékához emelte, majd ő is holtan rogyott mellé.

Két idős hölgy, sétált éppen arra, a másik irányból pedig egy fiatalabb pár, megállnak körülöttük és rémülten tanakodnak, hogy mi történhetett. Mentőt hívtak, de már csak az élettelen testeket találták.

Debrecen, 2020. december 19.

AZ IHLET SZELLEMVILÁGBÓL ÉRKEZIK

Az 1800 - as években született R. Gyula. Édesanyja korán meghalt és édesapja minden vagyont elherdált. Hányatott sorsú gyermekkor volt, ennek ellenére tanulmányi eredménye kimagaslott.

Ifjú korát egy jómódú családnál töltötte, ahol Anna és János, két fiú gyermekét taníthatta. Gyulát magával ragadta a költészet és az írás, így tanítás mellett ez volt fő foglalatossága. Versei különböző lapokban is megjelentek. Nagyon hálás volt ennek a családnak, hogy anyagilag is segítették, támogatták tanulmányiban és hódolhatott szenvedélyének. Anna és Gyula között erős szimpátia alakult ki, szinte anyjaként karolta fel az ifjú költőt. Bécsben, Magyarországon is dolgozott főszerkesztőként. Sajnos egy alkalommal megfázott és a tüdővészből már nem tudták kigyógyítani. Állapota egyre súlyosabb lett. Fiatalon, 34 éves korában meghalt. Halála után elismert író, költő lett.

Anna fiai felcseperedtek az egyikük a gazdaságban dolgozott, mivel elkelt a segítség Jánosnak. A másik újságíró lett. Édesanyjuk rövid betegség után a szellemvilágba távozott. A hála és szeretet érzése a szellemvilágban összehozta Gyulát és Annát. Örömteli találkozásuk után nem sokára Anna visszaszületett a Földre, persze nem Anna, hanem Eliz néven. A születését követően természetesen semmire sem emlékezett az előző életéből és a szellemvilágban történekről.

Tanult és dolgozott, mint mindenki más, azonban az irodalom nagyon közel állt hozzá. Sokat olvasott, szerette a verseket, regényeket. Maradandó élmény volt számára,

amikor középiskolás korában a magyar tanár egy R. Gyula kötetből olvasott fel verset az órán és azt elemezték. Ettől kezdve Eliznek ő volt az egyik kedvenc írója. Valahogyan különös érzés fogta el a költő iránt. Akkor még nem tudatosult benne, hogy miért érez ekkora ellenállhatatlan vonzást iránta.

Az idő múlásával közelebb került, különböző spirituális tanok tanulmányozásához is. Ezáltal sok mindent megértett az Univerzum működéséből. Egyre nagyobb készletet érzett az írásra. Elkezdett verseket írni. Bizonyos idő elteltével arra lett figyelmes, amikor leül írni, mintha lenne ott valaki mellette lélek szinten. Először nem is akart tudomást venni róla. Gondolta biztos csak véletlen, épp egy átmenő vagy érdeklődő lélek, azonban folyamatossá vált mindig az írásoknál. Érezte, hogy aki ott van, gondolat formájában igyekszik átadni ihleteket az írásához.

Eliz már fejlődött annyit spirituális útján, hogy nem csak érzékelte, hanem látta és hallotta a szellemvilágból ott lévő lelket. Tudott velük kommunikálni is, ha kellett. Elhatározta, hogy a legközelebbi alkalomnál megkérdezi, hogy ki ő?

A férfi lélek ekkor tiszteletteljesen bemutatkozott, hogy R. Gyula vagyok. Eliz nagyon meglepődött. Tanulmányaiból be tudta azonosítani és nagyon megörült, hogy az egyik kedvenc költője jelent meg neki. Furcsa érzések töltötték el, azonban mint említettem a korábbi életek törlődnek leszületéskor. Így nem tudta mire vélje ezt a megkülönböztetett megtiszteltetést.

A költő elmondta, hogy ő milyen hálás mindazért, amit az előző életükben felvállalt érte, hiszen hatalmas segítség volt számára. Röviden elmesélte az előző életük történe-

tét, melyet Eliz nagy érdeklődéssel figyelmesen hallgatott végig. A szeretet szálai újra felizzottak közöttük. Gyula a szellemvilágból látta, hogy Eliznek az írás fontos szerepet fog játszani ebben az életében. Ezért hálája jeléül szeretett volna mellette lenni és vállalta, hogy ebben most ő fog segítségét nyújtani az írói tevékenységéhez.

Kitörő öröm töltötte el mindkettőjüket, hogy a jövőben együtt fognak alkotni még akkor is, ha egy egész világ választja el őket egymástól. „Az ihlet a szellemvilágból érkezik!”

Debrecen, 2020. 10.

EGYETEMI IFJAK

János, István, György és Pál a pesti jogi egyetem hallgatói voltak. Abban az időben, mint ahogy általában a diákok, különböző kávéházakban gyűltek össze megvitatni az éppen aktuális helyzetet. György és barátai törzshegyüknek a Pilvax kávéházat választották. Szerettek itt lenni, hiszen az akkori Ellenzéki Kör tagjai is sok időt töltöttek ott és nagyon tisztelték őket.

Irinyi József, aki szintén ennek a körnek volt tagja, megfogalmazott egy 12 pontos kérvényt és elhatározták, hogy benyújtják az országgyűlésnek. Eközben megérkezett a hír, hogy 1848. 03.13-án Bécsben kitört a forradalom és a bécsi tanulóifjúság petícióját az országgyűlés elfogadta.

Ennek hallatán felbuzdulva Petőfi, Jókai és Vasvári 03.14-én délután a kávéházban eldöntötték, hogy másnap az egész városban kihirdetik a 12 pontot. Megbeszélték, hogy kora reggel találkoznak a Pilvax kávéházban és addigra Petőfi megírja az alkalomhoz illő költeményét is.

Györgyék mindennek fül és szemtanúi voltak. Részt szerettek volna venni tevőlegesen is ebben a nagy horderejű dologban, szívükben hordozták a nép és az ország sorsát, így felajánlották a segítségüket. Másnap reggel ők négyen csatlakoztak legelőször Petőfiékhez. Mérhetetlen lelkesedés vett rajtuk erőt, amikor ott a kávéház előtt először szavalta el Petőfi a Nemzeti dal című versét,

„NEMZETI DAL

Talpra magyar, hí a haza!

Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, válaszatok! –
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Rabok voltunk mostanáig,
Kárhozottak ősapáink,
Kik szabadon éltek-haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Sehonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,

Mint a haza becsülete.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Fényesebb a láncnál a kard,
Jobban ékesíti a kart,
És mi mégis láncot hordtunk!
Ide veled, régi kardunk!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

A magyar név megint szép lesz,
Méltó régi nagy híréhez;
Mit rákentek a századok,
Lemossuk a gyalázatot!
A magyarok istenére

Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Hol sírjaink domborulnak,
Unokáink leborulnak,
És áldó imádság mellett
Mondják el szent neveinket.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!”

-és Jókai is felolvasta a 12 pontot.

„Mit kíván a magyar nemzet. Legyen béke, szabadság és egyetértés.’

1. Kívánjuk a sajtó szabadságát, cenzúra eltörlését.
2. Felelős minisztériumot Buda-Pesten.
3. Évenkénti országgyűlést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.

5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés.
7. Úrbéri viszonyok megszüntetése.
8. Esküdtszék. képviselőlet egyenlőség alapján.
9. Nemzeti Bank.
10. A' katonaság esküdjék meg az alkotmányra, magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a' külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A' politikai statusfogyók szabadon bocsáttassanak.
12. Unió.

Egyenlőség, szabadság, testvériség!”

– Gyerünk, menjünk a jogi egyetemhez, már várnak bennünket a diákok! – kiáltotta György.

– Igen, ott is fel kell olvasni az iratokat! – folytatta István.

Így indultak innen együtt a jogi egyetemhez, ahol már a diákok nagyrésze valóban várta őket, hiszen Gyuri és barátai még előző este megvitték a nagy hírt hozzájuk. Amikor odaértek Pál rögtön kerített egy – egy széket is, Petőfi és Jókai számára, hogy ezen fenn állva szavalhassa el a versét, és hirdethessék ki a 12 pontot.

– Menjünk tovább, az összes egyetemhez és mindenhol olvasd fel a 12 pontot és te Sándor szavald el kérlek a Nemzeti dalt – vette fel Pál.

– Igen ezt kell tennünk! – válaszolták szinte egyszerre.

Sorra mentek tovább több egyetemre és folyamatosan gyűltek köréjük nem csak a márciusi ifjak, hanem az utca népe is. Már közel ötezren is összegyűltek, amikor elhatározták, hogy az első pontot, mindjárt meg is valósítják. A nagy tömeg ereje, hatalmas lendületet adott az eseményeknek.

– Az első pontot, mindjárt be is teljesíthetjük! – kiáltotta János.

– Menjünk a nyomdába és nyomtassuk ki az iratokat! – folytatta György.

– Jó lesz, és utána szétszétjük a nép között, hogy olvashassák ők is – vetette fel István.

Ezzel mindannyian egyetértettek.

Így, egyből a Landerer nyomdatulajdonoshoz vették az irányt, hogy cenzúrázás nélkül kinyomtassák a Nemzeti dalt és a 12 pontot.

A tulajdonos előbb vonakodott, mert félt a következményektől, azonban János ismerte őt.

– Lajos kérlek! Segíts a nyomtatásban! – szólította fel János.

– Hogy gondoljátok ezt? Cenzúrázás nélkül? – kérdezte.

– Lajos, látod itt vagyunk, mi mindenféleképpen kifogjuk ezt nyomtatni, mert szét szeretnénk szórni a nép között, hogy ők is ismerjék meg a követeléseinket és álljanak mellénk – folytatta János.

– De hát, mit csináltok? Ez forradalom! – mondta a nyomdatulajdonosa.

- Igen, az! – kiáltották egyszerre többen is.
- Ezennel, birtokunkba vesszük a nyomdát! – szólította fel János.
- Rendben, segíték – válaszolta beletörődve Lajos.

Landerer Lajos, látva az elszántságot és a tömeget, engedve a ránehezülő nyomásnak, a kívánt iratokat rögtön németre is lefordította. Majd kis idő elteltével, ezrével kerültek elő a gyorssajtó alól, cenzúrázatlanul, melynek példányait délig a szakadó eső dacára szétszították az egyre növekvő nép körében.

Mindeközben Petőfi újra elszavalta a Nemzeti dalt és Jókai felolvasta a 12 pontot. Megállapodás született arra, hogy délután három órakor találkoznak a Múzeum téren, ahol népgyűlést tartanak. Ezzel a nép fokozatosan fel is oszlott.

György és barátai már félórával korábban ott voltak, majd fokozatosan csatlakoztak a többi egyetemisták és az utca népe is. Három órára megérkeztek Petőfiék is, és újra elhangzott a Nemzeti dal, valamint a 12 pont. A nyomtatott példányokat az ifjak folyamatosan osztották szét az emberek körében.

Elhatározták, hogy innen a városházára mennek, ahol átadják a 12 pontot és megsürgetik, hogy azonnal fogadják el. A tanácssterem megnyílt számukra és benyújtották a program pontjait, melyeket a tanácsjegyző tájékoztatása szerint el is fogadtak.

Táncsics Mihályt, akit állítólag cenzúra törvények be nem tartásával vádoltak és emiatt Budán fogva tartottak, követelték azonnali szabadon bocsátását. Ennek nyomatakául

a tömeg el is indult Budára, Táncsics kiszabadítására, miután kimondták, hogy cenzúrai törvények náluk nincsenek.

A hatóság épületének udvarán gyülekezve, várták Táncsics szabadon bocsátását, mely rövid időn belül megtörtént. A nép ezután fokozatosan oszlott szét.

Még aznap este a Nemzeti Színházban, a Bánk bán című darabot adták elő, a színészek mind feltűztek egy – egy nemzeti színű kokárdát. Egressy Gábor elszavalta a Nemzeti dalt, majd elénekelték a Himnuszt és a Szózatot. Így szerzett érvényt a pesti radikális forradalmi ifjúság vér nélkül, a 12 pontnak.

Debrecen, 2021. március 15.

ÉJSZAKAI SÍELÉS

Johan és családja Svájcban, az Alpok lábánál egy kisvárosban élnek. A nagyobbik fia Klaus már tizenöt éves, a kisebbik Stefan még csak kilenc. Feleségével Rosival boldog házasságban nevelik gyermekeiket. Szabadidejükben sokat kirándulnak és síelnek.

A fiúk szerettek volna éjszakai síelésre elmenni, még sosem voltak. Megkérték apjukat, hogy vigye el egy este őket. A hétvége éppen alkalmasnak tűnt rá, Johan beleegyezett. Rosi inkább otthon maradt.

Nagyon hangulatos volt este a sípálya kivilágítva. A csillogó fehér hó az éjszaka sötétjében fantasztikus látványt nyújtott. Nem akartak sokáig maradni, így egy rövidebb pályát választottak a síelésre. Már majdnem leértek, amikor Johan arra lett figyelmes, hogy szokatlan dübörgő hangot hall. Hátra nézett és látta a hatalmas hógörgeteg hullámozását, amint igen gyorsan zúdulva le feléjük tart. Ordítva figyelmeztette a fiúkat, de azok nem hallották a lavina zaja elnyomta apjuk hangját. Majd hirtelen vészjósló csend támadt. Az óriási hőtömeg szétszórta őket és elfedte.

A hegyimentők észlelték a lavinát, így azonnal elindultak a keresésükre, több síelőt is maga alá temetett. A szirénák folyamatosan sívítottak és szállították a sérülteket a kórházba. Rosi erre lett figyelmes és nagyon megijedt, hogy mi történhetett. A helyi adóból értesült a balesetről. Nem tudta, hogy családja melyik pályán síelt, és azt sem, hogy a lavina melyiket érintette. Így borzasztó nagy aggodalommal várta haza őket. Bízott benne, hogy talán szeren-

cséjük volt és nincsenek a sérültek között. Több óra is letelt, már haza kellett volna érkezniük. Egyre inkább bal-sejtelem gyötörte, még vár egy kicsit gondolta, és ha addig sem érkeznek haza, bemegy a kórházba érdeklődni. Folyamatosan figyelte a helyi híreket, de semmilyen információ nem érkezett a sérültekről.

Hatalmas területet kellett átfésülni a hegyimentőknek, mivel a síelőket szétszórta a szélrózsa minden irányába. Ez nagyon időigényes volt. Mentőhelikoptereket és kereső mentőkutyákat is igénybe vettek. Fák közé sodródva egy mentőkutya fedezte fel Johant, aki kihűlve eszméletlenül feküdt a hó alatt. Kórházba szállítás után, irataiból kiderült a lakcíme. Egy rendőr elment a lakásra, hogy értesítse a hozzátartozót, amennyiben van. Nem tudták ugyanis, hogy még kiket kell keresniük, hány személy tűnt el.

Rosi teljesen megrémült, amikor az ajtóban a rendőrt meglátta. Ő elmondta, hogy Johan a kórházban van, de szeretne érdeklődni, hogy egyedül volt – e vagy nem. Az asszony könnyeivel küszködve számolt be arról, hogy két fia is vele volt. A férfi azonnal rádión értesítést adott le, hogy két fiút is keressenek még a környékén. Rosi egész testében remegett.

– Jöjjön asszonyom, elviszem a kórházig.

– Nagyon... köszönöm... – válaszolta zokogva.

Egy ápolónő a férje ágyához kísérte. Mindenfelé csak sérülteket látott, akik egymás után érkeztek és rohanó orvosokat. Johan éppen magához tért.

– A fiúk? Hol vannak a fiúk? Mit tudsz Rosi?

– Semmit nem tudok..., – és zokogva rázta a fejét, - még keresik őket... – mondta elcsukló hangon.

– Még láttam őket előttem, mielőtt a lavina betemetett. Kiabáltam nekik, de a hangos dübörgéstől valószínű nem hallották meg – közben neki is visszafoghatatlanul eleredtek könnyei.

Eközben nagy erővel folytatták a kutatást tovább. Már hajnalodott, amikor még beljebb az erdőben megtalálták Klaust, aki szintén nem volt eszméleténél és azonnal újra kellett éleszteni. Helikopterrel szállították a kórházba. A fiúnak erős szervezete révén kisebb sérülésekkel végül megúszta a kalandot, az édesapja melletti ágyon feküdve várta a teljes gyógyulást. Rosi egy percre sem hagyta ott őket, segített az ápolásban. Most már együtt izgultak Stefánért, akit még mindig nem találtak.

A híradásból kiderült, több mint húsz embert eltűntnek nyilvánítottak. A kutatást pedig befejezték. Amikor ezt meghallották, mindannyijukból feltört a hangos zokogás. Az ápolónő nyugtatót kellett adjon nekik, Rosi az idegösszeomlás határán állt. Az osztályos orvos Sammel, egyben kutató – mentőorvos is. Nagyon átérezte a helyzetüket, hiszen egyetlen fiát pár éve egy lavina balesetben veszítette el.

– Asszonyom! Nézze, tudom most, mit érezhet. Sajnos, már nincs sok esély, hiszen hosszú idő telt el azóta. Ám én megígérem önnek és családjának, akik szerencsésen megmenekültek, hogy előkerítem az ön fiát, élve vagy holtan azért, hogy legalább tisztességgel eltemethessék.

– Köszönjük... Főorvos úr..., – mondta elhaló hangon.

– Tudják, van egy husky kutyám, Jeremy. Az én fiamat is ő találta meg. Szükségem lenne Stefantól, valami ruháneműre, amit használt.

– Igen, persze, máris haza megyek érte.

Rosi, hamar visszaért a kórházba gyermeke pólójával és átadta Sammelnek.

– Köszönöm, azonnal indulok.

A főorvos befogta Jeremyt és már indultak is a síszánnal. A vélt helyszín közelében, ahol megtalálták az apát és kissé távolabb a fiát, elengedte kutyáját. Az orvos nagyon meglepődött, mivel teljesen ellenkező irányba kezdett el futni Jeremy.

Oldalt egy sziklafalnál megállt, majd éktelenül ugatott és kaparta a havat. Azonnal odarohant ő is, majd egyre mélyebben ásott a sziklahasadékba. Egyszer csak meglátta a fiú piros dzsekijét, biztosan tudta, hogy Stefan az. A fiú alélt és kimerült állapotban volt. Azonnal bebugyolálta és a szánra fektette, rögtön indult vele a kórházba. Szerencsére a sziklahasadék védelmet nyújtott neki, így életben maradt. Mire beértek, addigra magához is tért.

A család könnyekig meghatódva, boldogan ölelte magához kisebbik gyermeküket. Mindannyian hálásak voltak Sammelnek, hogy megmentette őt. Stefan a későbbiekben nagyon összebarátkozott Jeremyvel, sokat játszottak együtt. A főorvos arcára visszatért a mosoly, mert egy kicsit a fiát is látta Stefanban.

Debrecen, 2021. február 11.

A ZENEAKADÉMIAI NÖVENDÉK

Sebastian, gyönyörű ifjúvá érett. Magas, sportos testalkatú, fekete göndör haj, kreolos bőr és fekete szem, mely csillog, mint a gyémánt. Gyermekkorától imádja a zenét. Szülei jómódúak, így már kiskorától elkezdett zongorázni és hegedülni. Hatalmas tehetségnek ígérkezett.

Könnyen tanult, mindenből kitűnő volt. Természetesen a Zeneakadémián folytatta tovább tanulmányait. Már az egyetemi évei alatt felkérték kisebb koncertekre. Neki a zene töltötte ki minden percét.

Az Akadémia elvégzése után megkérték, hogy maradjon ott és tanítson, hiszen ilyen kiváló képességű fiatalembert nem akartak elengedni. Sebastian elfogadta ezt a lehetőséget. A diáklányok, minden ürügyet felhasználtak, hogy a közelében lehessenek. Persze tanítvány és tanár között semmilyen viszony nem megengedett. Ezzel ő is tisztában volt, hiszen a remek állását kockáztatta volna. Néha már egy kicsit terhére is volt a lányok rajongása. Azonban, mindig diplomatikusan kezelte.

A téli szünet időszakára felkérést kapott Salzburgban egy koncertsorozat fellépésére. A terv szerint, ő zongorajátékot ad és a szervezők egy hegedűművészt szerződtetnek mellé, aki kíséri. Egyhetes program utazással együtt, nagyon megörült neki. Addig még van egy hónapja felkészülni rá. A szervezőtől egy- hét múlva kapott e - mailben az állt, hogy a hegedűművész lemondta a koncertet, mert megbetegedett. Azonban mindenképpen szeretnék, ha a koncert stílusa maradna. Megkérték, ha tud, hozzon ma-

gával egy hegedűművészt és őt is szerződteni fogják, várják mielőbbi válaszát.

Sebastian először nagy gondban volt. Aztán hirtelen kippattant a fejéből az ötlet. Az Akadémián meghirdet egy hegedűversenyt, és aki azt megnyeri, ő lesz a koncert hegedűse. Így még lesz idejük, gyakorolni és összehangolódni is. Hozzá is fogott a szervezéshez és a tanári karból lesznek a zsűritagok, akik vállalják a kis plusz munkát. Minden flottul ment, még örültek is neki az egyetemen, hogy milyen jó ötlet. A tanítványok borzasztó nagy lázban égtek, hiszen ez mindenkinek egy hatalmas lehetőség a karrier szempontjából, na és arról nem beszélve, hogy Sebastiannal tölthetnek egy hetet kötetlenül.

A fiatal tanár maga is kíváncsi volt az eredményre, mert több tehetséges tanítvány is volt. Arianara tippelt, hogy ő fogja megnyerni a versenyt. Már korábban is felfigyelt kiváló egyéniségére és művészi képességére, ami kimagaslott a többiek közül. Soha nem rajongta körül, mindig meghúzódott a háttérben. Alázatos volt a zene iránt és tisztelte tanítóját. Bár a szeme csillogása elárulta, hogy nem közömbös számára. Ha tekintetük találkozott és ott felejtődött néhány pillanatig, rögtön szégyenlősen lesütötte tiszta, átható kék szeméit.

A verseny zökkenőmentesen lezajlott. Mindenki nagy izgalommal várta az eredményhirdetést. Sebastian meg sem lepődött, hogy Ariana lett az első, nagy örömmel gratulált neki. A lány azt sem tudta, hová legyen a boldogságtól. Persze a többiek picit irigykedtek rá, de annyira kedves és szerethető növendék volt, hogy együtt osztoztak örömeiben, tudták megérdemelten nyert.

A tanár és tanítvány együtt készültek nagy hévvel a koncertre. Gyorsan összeszoktak, minden rezdülésükkel egymásra hangolódtak. Már elég volt egy szempillantás is, és mindig tudták mit akar a másik. Hihetetlen összhangot éltek meg egymással. Ez a lelkükben is visszhangot keltezt, bár maguknak sem merték bevallani. Csak az előadásra koncentráltak mindketten.

Eljött a nagy nap, az utazás pillanata. Repülővel, hamar odaértek. A szervezők már várták őket és a hotelben elszállásolták a művészeket. Közölték, hogy másnap már két órával a koncert előtt értük jönnek, addig szabadprogramjuk van.

– Ariana! Ha elhelyezkedtünk, mit szólnál hozzá, hogy felderítsük a környéket? Úgy látom, gyönyörű helyen vagyunk.

– Persze, az nagyon jó ötlet tanár úr! Egy óra múlva a halban vagyok.

– Rendben, akkor egy óra múlva ott.

Sokat sétálgattak a jó levegőn és mindenféléről beszélgettek kötetlenül. Roppant jól érezték magukat, fél szavakból is megértették egymást. Ha az egyik elkezdett egy mondatot a másik befejezte. Teljesen egy hullámhosszon voltak. Már estefelé járt az idő.

– Vacsi? – kérdezte Sebastian.

– Jólesne, válaszolta Ariana mosolyogva.

– Pizza?

– Szuper, imádom a pizzát tanár úr!

Beültek egy pizzázóba, mindketten narancslevet és ugyanazt a pizzát kérték. Még ebben is egyezett az ízlésük.

– Ariana! Kérnék tőled valamit, igyuk meg a pertut, bár csak narancslé van – mosolygott hozzá.

– Örömmel – válaszolta szerényen mosolyogva.

– Kérlek, szólíts nyugodtan Sebastiannak, legalábbis erre az egy hétre mindenképpen. Most tekintsünk el a tanár – diák viszonytól, hiszen itt kollégák vagyunk.

– Nagyon köszönöm – mondta alázattal, de a szíve a tor-kában dobogott a boldogságtól.

Vacsora után visszatértek a hotelbe. Sokáig nem jött álom a szemükre. Sebastian, arról gondolkodott milyen kár, hogy ez a lány a tanítványa. Még soha nem találkozott hozzá foghatóval. Érezte, hogy legszívesebben az egész életét vele töltené. Ariana tudta, hogy nem táplálhat semmilyen érzelmet Sebastian iránt, de ezt nem tudta megállni. Olyan magasztos érzelmek dúltak a lelkében, hogy majd szétvetették.

A nappalokat együtt töltötték, vidámak és felhőtlenül boldogok voltak. Este a koncertekkel fenomenális sikereket arattak. Az utolsó este elmentek megünnepelni a parádés fellépés sorozatukat. Vacsora után, már hűvösebbre járt az idő. Sebastian, óvón ölelte át Arianát, aki lágyan bújt hozzá közelebb. Egy kirakat előtt megálltak és az üveg visszatükröződésében meglátták önmagukat. Mindketten arra gondoltak, milyen csodálatos párt alkotnak. Lassan, egymás felé fordultak és vágyaik csókjuk tüzében olvadt el. Majd hirtelen tudatukra ébredtek.

– Sajnálom Ariana, nem lett volna szabad.

- Ne mond ezt Sebastian, én boldog vagyok veled.
- Én is drága, és megvallom halálosan beléd szerettem. Soha senki iránt még nem éreztem ilyen érzelmeket. De, mi lesz velünk? Most, hogyan tovább?
- Maradjunk itt hétvégére.
- Szívem szerint maradnék, de ha még jobban egymásba gabalyodunk, még nehezebb lesz a távolság tartás. Te nem hagyhatod el az egyetemet, be kell fejezned! Kiemelkedő tehetség vagy nem pocsékolhatod el egy szerelem miatt. Én, kilépek az év végével, évfolyam közben nem hagyhatom ott. Ez még pár hónap addig lesz időm másik állást keresni.
- És addig...mi lesz, vagy... utána? – kérdezte könnyeivel küszködve a lány.
- Nagyon nehéz lesz szerelmem, de addig úgy kell tenünk, mintha mi sem történt volna. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy kicsapják valamelyikünket is.
- Értem..., persze teljesen igazad van. De, ha elmész...?
- Ariana, legyünk őszinték, a jövőt nem tudhatjuk. Ne álltassuk egymást. Ki tudja hol, hány ezer kilométerre kapok állást. Neked még három éved van hátra. Nem akarom, hogy rám várj, mert én sem ígérhetek neked semmit, bízzuk a sorsra –ám eközben Sebastian könnyei is eleredtek. Még szorosabban ölelték át egymást, mintha soha többé nem akarnának elválni. – Sohasem felejték el, és talán egyszer még összefutnak útjaink – súgta halkán a lány fülébe.

– Örökké élni fogsz szívemben, bármit hozzon is az élet – mondta Ariana, és búcsúcsókot lehelt Sebastian ajkára.

Már nem voltak messze a hoteltől, még szorosan fogták egymás kezét. Mindketten tudták ez az utolsó estélyük együtt. Másnap reggeli után összecsomagoltak és hazautaztak.

Az egyetlen szinte kerülték egymást, ha lehetett, ne-hogy szó- beszéd tárgyai legyenek. Sebastian, több ezer kilométerre lévő városban talált zenetanári állást. Majd megszakadt a szíve, de tudta, nem tehet mást. Mielőtt elhagyta az Akadémiát, búcsúkoncertet adott. Az utolsó számot úgy konferálta fel, hogy „Ő komponálta búcsúzóul szíve minden érzésével.” Ariana tudta, neki szól és oly gyönyörű volt, nem is tudta megállni könnyek nélkül.

Sebastian, egyre sűrűbben hívták fellépésekre. Már nem tudta az új helyen ellátni a tanári állását, így egy év múlva otthagya. Bejárta a világot koncertjeivel, nagy hírnévre tett szert, mindenhol rajongtak érte.

Egy koncert utáni fogadáson, megkörményezte egy csinos szőke, kék szemű lány. Mindent elkövetett, hogy a közelében lehessen. Rendezvény szervezőként felajánlotta, hogy szervezi az ő fellépéseit is. Sebastian vonakodott először, de végülis belement. Olívia, eleinte követte minden koncertre és sikerült neki egészen elcsábítania. Egy év múlva, már össze is házasodtak.

Ariana kedves, szép lány lévén, sokan udvaroltak volna neki, de senkinek sem adott esélyt. Egyetlen szerelme maradt örökre, Sebastian. Egy napon az újságot olvasva értesült róla, hatalmas betűkkel felírva, „A nagy tehetségű Sebastian, megadta magát a szerelemnek és házasságot kötöttek Olíviával!” Alatta a közös fotójuk. A lány hatal-

mas zokogásban tört ki, visszament lakásába és egy hétig ki sem jött csak sírt, teljesen összeomlott. Nem hibáztatta a fiút, de tudta ezzel minden esélyt elvesztett. Közben az egyetemet elvégezte, de hiába kérték maradjon tanárnak, nem volt képes az Akadémia falai között emlékeivel tovább ott élni. Hiszen, minden Sebastianra emlékeztette. Nem messze egy kis városban vállalt állást egy középiskolában zenetanárként.

Sebastian és Olívia eleinte boldogok voltak. Azonban a feleség már többre vágyott. Ő is építette a saját karrierjét és sokat volt távol üzleti tárgyalások miatt. Már nem kíséerte el férjét a koncertekre. Szinte alig találkoztak, végül teljesen elhidegültek egymástól. Két év házasság után úgy döntöttek, hogy elválnak.

Ariana, az iskolából hazamenet, arra lett figyelmes, hogy Sebastian fotója lóg egy nagy plakáton. Egy hét múlva az ottani művelődési házban fog koncertet adni. Nagy izgalommal várta, talán egy pár szót fognak tudni váltani. Természetesen az első sorban foglalt helyet magának.

Elérkezett a fellépés estéje. Sebastian eleinte nem vette észre, és már folyt a koncert, amikor hirtelen megakadt a szeme rajta. A szám befejeztével, a programtól eltérően elkezdte játszani az egyetemi búcsú dalát. Persze könnyek folytak a színpad mindkét oldalán. Majd felállt és a kezébe vette a hegedűjét.

– Kedves hölgyeim és uraim, van itt egy magányos hegedű, mely arra vár, hogy meleg szívvel szólaltassa meg valaki. Van önök között, aki vállalkozna erre? – kérdezte.

Ariana, lassan felállt, majd a színpadra ment és kezébe vette a hegedűt. Még könnyes szemmel nézték egymást,

de szívükben a régi láng lobogott, mely igazán soha ki nem aludt.

Ez volt az egyik legsikeresebb koncertjük együtt, mely életük végéig emlékezetes maradt.

A fellépést követően Sebastian meghívta vacsorázni Ariánát. Sok megbeszélni valójuk volt az eltelt idő történéseiről.

– Kedvesem! Még van három fellépésem, amit már nem mondhatok le. Addigra neked is befejeződik az iskolai tanév. Aztán visszajövök hozzád és soha többé nem hagyalak el. Most- már nincs, ami közénk állhatna, ha te is úgy akarsz.

– Igen, drága Sebastian! Mindig erre vágytam és én vagyok a legboldogabb ezen a világon. Azt a pár hónapot már csak kibírom! – és örömteli arccal mosolygott hozzá.

Hamar eltel ez a rövid idő. Ariana, elgondolkodva lépett ki az iskola ajtaján, vajon mikor jön Sebastian? Ahogy felnézett látta ott áll egy csokor vörös rózsával a kezében és már várta. A viszont látás boldog pillanatai leírhatatlannak. Még aznap este megünnepelték egy vacsora alkalmával. Sebastian intett a pincérnek, hogy hozhatja a pezsgőt. A kitöltött pohárba, egy óvatlan pillanatban belecsempészte az eljegyzési gyűrűt.

– Drága szerelmem! Igyunk arra, hogy a mi szerelmünk örök, többé soha nem válunk el egymástól! A feleségemként majd mindig mellettem leszel! – majd mosolyogva odanyújtotta a pezsgős poharat.

Ariana, akkor látta, hogy a pohár alján megcsillan valami. Könnyekig meghatódott, ahogy Sebastian feleségül kérte.

– Ígérem, hogy mindig melletted leszek, amíg a halál el nem választ.

Egy fél év múlva összeházasodtak. Ariana feladta az iskolában tanári állását és már csak együtt vállaltak fellépéseket. Életük végéig nagyon boldogan éltek. A kis Sebastian is óriási zenei tehetségé fejlődött, aki igazi támaszt nyújtott szüleinek idős korára.

Debrecen, 2021. február 7.

FEDERICO A HÍDEMBER

Federico nyolc éves kisfiú, aki a szüleivel Olaszországban, Avezzanóban lakott. Ez egy kis városka, melyet hegyek vesznek körül. A község területén főleg családi házak vannak nagyobb földterülettel. A nagyszülei is itt éltek, nem messze tőlük.

Nyarálásból érkeztek hazafelé, amikor a szerpentinen az autójuk megcsúszott és a szakadékba borult. Szülei a helyszínen, azonnal életüket veszítették. Federico kirepült a kocsiból zuhanás közben és egy faágán landolt. Kisebbségi karcolásokkal megúsza a balesetet. A nagyszülők nem engedték árvaházba, hanem magukhoz vették, tanították és felnevelték.

Nagykorúként már dolgozott és ő segített nekik, azonban egy vírusfertőzés következtében, mindketten rövid időn belül meghaltak. Federico magára maradt, de mindig becsületesen dolgozott, szerették a munkahelyén. Az igazgatónak egy rokonát, azonban fel kellett, hogy vegye a főnöke. Nem volt más választása, mondvacsinált ürüggyel elbocsájtották. A tartalékait, igyekezett beosztani, de idővel azok is elfogytak, mivel munkát nem talált. Már a ház költségeit sem tudta fizetni, elárverezték a feje felől, így hajléktalanná vált.

A közelben, volt egy nagy parkos terület, ott húzta meg magát egy padon. Látásból ismerték, már megszokott látvány lett, szinte a parkhoz tartozott a kis kopott padjával együtt. Megsajnálták és vittek neki élelmet, forró teát, vagy éppen egy kis itókát, hogy jobban ellehessen viselni ezt a megalázott helyzetet. Ő is próbált alkalmi munkákat

szerezni. Ha kellett fát vágott, vagy éppen szemet hordott be. A környéken az idős embereknek, ehhez hasonló fizikai munkával segített kevéske pénzért. Így tengette az életét napról – napra.

Egyik napon, a kora esti órákban, ahogy ott ült a padon, arra lett figyelmes, hogy előbb melegséget érez, olyan szeretetteljeset, majd libabőrözik és valaki megszólítja.

– Federico! Federico!

Körül nézett, de senkit sem látott. Rettenetesen megijedt!

– Ó Uram, ne hagyj el! Hát nem elég nekem ez a nyomorúság, még meg is bolondulok, hogy hangokat hallok! – kiáltott fel.

– Federico! Ne ijedj meg! Nem láthatsz, mert az Őrangyalod vagyok.

– De hallak a fejemben.

– Igen, ezt hívják metakommunikációnak.

– Nem, ez nem lehet! Azt hiszem magányomban megőrültem!

– Nem örültél meg ez létező dolog, csak sokan nem tudják. Adok neked bizonytságot. Jól figyelj rám! Most menj öt házzal feljebb a másik oldalban és csengess be a gazdához. Kapsz állandó munkát, ellátást és egyelőre a fészkerben meghúzhatod magad. De, azután feltétlen gyere ide vissza, mert beszédem van veled. Itt várlak.

Federico elment, ahová az angyal küldte és becsengetett a gazdához. Szó szerint minden úgy volt, ahogyan azt előre megmondta. Hihetetlenek tartotta, csak csóválta a fejét,

talán álmodik. A gazda megmutatta neki a melléképületet, ahol meghúzhatja magát. Ez nem álom, hanem valóság, így hát visszament a padhoz és leült. Kis idő múlva, újra átélte a szeretetteljes melegséget és borzongást, majd meghallotta a hangot.

– Most már bizonyosságot szerezhettél rólam, hogy valóságos vagyok, annak ellenére, hogy még nem látsz.

– Igen, és nagyon köszönöm a segítségédet.

– Érzékelted a jelenséget mielőtt megszólaltam. Erre figyelj oda, én mindig így fogok jelentkezni neked.

– Igen, értem. Hogyan szólíthatlak?

– Itt az égi világban nem fontosak a nevek. Csak hívj egyszerűen Órangyalnak. A születésedtől kezdve veled vagyok, nekem ez a feladatom, hogy vezesselek és vigyázzak rád. Emlékezz a balesetre én mentettelek meg, mert neked fontos küldetésed van. A nagyszüleid addig maradtak a földi világban, ameddig szükséged volt rájuk, hogy ne kerülj árvaházba. Most jött el a te időd, azért szólítottalak meg!

– Érdekes dolgokat mondasz, de miért ez a nagy nyomorúság rajtam? Elvesztettem a családomat, az állásomat, a házamat!

– Az életednek ez a szakasza arról kellett szóljon, hogy vezekelsz a korábbi cselekedeteid miatt. Most már meg tudod becsülni a munkát, a pénzt, a javakat, a legkisebb figyelmességnek, szeretetnek is tudsz örülni. Megtanultad az alázatot és azt, hogy mit jelent a család. Leszületésed előtt a lelked felvállalta mindezt a törlesztést, hogy jellemed tisztuljon és fejlődjön.

– Azt mondd, hogy küldetésem van, de mi?

– Még sokat kell tanulnod, olvasnod, de én segítek neked. Holnap ugyanebben az időben beszélünk, gyere ide. Mostantól a neved, már nem Federico, hanem Ploncia / Híd/, uomo / ember/.

A kapcsolat megszakadt, mintha elment volna az angyal. Ő meg csak ült a padon, mint akinek látomása volt és elmerengett a hallottakon, de kíváncsian várta a másnapot.

– Köszöntelek Ploncia uomo! – jelentkezett be az Őrangyal.

– Azt mondtad, hogy mindig velem vagy, mégis magamra hagytál tegnap?

– Nem, de láttam már fáradsz a sok információtól és nem akartalak tovább terhelni. Ezért megszakitottam a beszélgetést.

– Ha mindig velem vagy akármikor beszélhetünk nem? Miért kell idejönnöm és miért van szükség arra, hogy ugyanabban az időben?

– Ez csak átmeneti és csak a fizikai tudatodnak van rá szüksége, hogy könnyebben rám tudjál hangolódni. Majd meg fogod érteni. Gyere, most elmegyünk a könyvtárba és megmutatom neked, hogy melyek azok a könyvek, amiket feltétlen el kell olvasnod.

A könyvtárban a polcokról, szinte csak úgy estek lefelé a kezébe a könyvek.

– Hú, ezt mindet? – gondolta.

Az Őrangyal csak mosolygott és másnap a szokott helyen és időben tovább magyarázott neki.

– Muszáj az elméleti tudás ahhoz, hogy megértsd, hogyan működik a világ. A küldetésed során több dologgal fogsz találkozni. Csak úgy tudsz segíteni, majd az embereknek, ha megérted azt, amit a lelki szemekkel láatsz és lelki füleiddel hallasz.

– Látni is fogok? Téged is?

– Igen. Most menj és tanulmányozd át ezeket a könyveket. Ha elkészültél, majd újra beszélünk.

Federico minden szabad percét felhasználva olvasott. A gazdánál nagyon jó helye volt. Munkája mellett háromszori étkezést biztosítottak számára és bért is meglehetősen jól kapott. A melléképületet kifestette és berendezkedett egészen otthonossá vált. Annyira megszerették, hogy szinte családtagként kezelték. Több hónap is eltelt, de nagyon sokat tanult és már sok mindent megértett.

– Köszöntelek Ploncia uomo! – jelentkezett be ismét az Őrangyal. Látom sokat fejlődöttél.

– Igen, hálásan köszönöm a vezetésedet és segítségedet.

– Most pedig, láss hozzá a feladatodhoz.

– De mit kell tennem?

– Járj faluról – falura, városról – városra. Meséld el a történetedet mindenkinek, hogy tanulhassanak belőle. Segíts az embereken, kikkel utadon találkozol. Kinek jó szóval, kinek tanítással, kinek fizikai segítséggel, vagy lelki segítségnyújtással. Nem leszel egyedül soha, ne félj. Áraszd a szeretetet magadból mindenki felé. Most már bármikor

hallhatsz és láthatsz, ha a fókuszodat az égi világra emeled. Ne feledd! A tanulás egy folyamat, mely örökké tart! A neved pedig nem véletlen Ploncia uomo /Hídember/. Összekötöd a Földet és Eget, mert látod a láthatatlant és hallod a hallhatatlant. Kaptál bölcsességet a megértésükhöz, de nem a magad hasznára, hanem másoknak útmutatásul. „Ingyen kaptad, ingyen add tovább!”

Federico, összepakolt egy kis batyut és nyakába vette a világot, hogy küldetését beteljesítse. Az őrangyala útmutatása szerint segített, ahol tudott. Ahol halottat temettek, vigaszt nyújtott, mert elmondta, hogy az égben vannak angyalok és a lélek tovább él, csak a földi ruha az, ami porrá válik. A háborgó lelkeknek megmagyarázta, hogyan függ össze a jelenlegi élete, a korábban másoknak okozott szeretetlenséggel. Saját történetén keresztül sokaknak utat mutatott, tanított. Megértette az emberekkel, hogy nincsenek véletlenek, hanem mindig, minden okkal történik. A szeretet mindennél nagyobb fegyver. Az élő hit pedig a legnagyobb kegyelem és áldás. Mindenhol csak úgy ismerték, hogy a Ploncia uomo.

Debrecen, 2021. november 20.

PEARL HARBOR

Európában javában folyt a háború. Az Amerikaiak szándékosan távol maradtak, bár Japánnal politikai nehézségeik akadtak. Japán ugyanis elkerülhetetlennek tartotta a háborút Amerikával. Területek elfoglalásával akarta biztosítani háborújához, a további nyersanyagot, ezért Kínával is hadakozott. Amerika a Japánok hódító politikáját nem nézte jó szemmel. Ezért megszüntette a kereskedelmet Japánnal.

Pearl Harbor egy kis békés sziget, Csendes – óceán egyik ékköve. Az öbölben neves csatahajók sorban, ez Amerika büszke nagy flottája. Csodálatos e táj látványa. Szikrázó napsütés hatja át a völgyet az ég sziluettje egybeolvad, óceán vizének kékjével. A hadihajók békésen ringatóznak hullámzó vízen.

A kadétek ébredtek és őrsváltáshoz készültek. Hétvége volt éppen, ekkor még nem sejtették milyen ármányt hoz a következő óra. George, az őrsváltást követően készült elhagyni a hadihajót, mert hétvégére kimenőt kapott.

Családjához készült, rég nem volt már otthon. Ők egy közeli kis faluban laktak. Sok volt a munka mezőgazdaságukban, így elért a segítsége. Éppen el akart indulni a motorjával, amikor egyetlen pillanat alatt pokollá vált a térség. Rémműlten eszméltek fel a kadétek, hogy váratlan támadás érte őket. George, azon nyomban visszaroht a hadihajóra, hogy segítsen bajtársainak. Fegyverük után rohantak, de már a hajójukat torpedó érte. Japán vadászgépek sora bombázta a térséget.

Japánok három hullámban tervezték a háborút Pearl Harbor ellen Jamamoto tengernagy vezetésével. Első hullámban az amerikai flotta került óceán mélyére. Legsúlyosabb veszteség, az Arizona nevű csatahajón következett be az első támadás során. Ezen szolgált George is, megsebesült, de még el tudta hagyni a hajót. Elérte a kórházat, egyik sebesült társával támogatták egymást. Eközben a második hullámban, tovább támadták a hajókat, amelyek csak kisebb sérüléseket szenvedtek el és a repteret. Bombázás alá vették az egész területet.

Égi háború zajlott, Pearl Harbor felett! Fejvesztve menekültek az emberek, romokban menedéket kerestek. Kórházban egyre több lett a sebesült. De a légi támadás, ide is lecsapott kíméletlenül. Halottak és sebesültek száma folyamatosan nőtt, így a sebesültek ellátása, már nem volt orvosolható. A támadásban több mint kétezren haltak meg. Megsemmisült a sziget reptere, vele együtt Pearl Harbor légtere.

A második hullám után elcsendesedett a táj. Hatékony támadásuk miatt, szükségtelessé vált a harmadik hullám. Amerika súlyos veszteséget szenvedett, így a flottát fél évre megbénította. A hadüzenet már későn érkezett, ezért az Egyesült Államok megvádolta Japánt, a hadüzenet nélküli támadással.

Sok amerikai család élete megváltozott ebben a háborúban és veszteségeikben. George szülei, hiába várták haza fiukat. Csak egy távirat adta hírül, hogy a váratlan támadás során bajtársaival együtt hősi halált halt.

A nemzet döbbenet hallgatta Rooseveltnél, aki a támadást, 1941. dec. hetedikét „a gyalázat napjának” nevezte. Másnapra már a háború, világháború méretűvé

kiszélesedett. USA belépett a háborúba és válaszul megtámadta Japánt.

A Csendes – óceáni háborúban, ami Amerika és szövetségesei, valamint Japán között zajlott közel negyvenezer katona vesztette életét. Amerika utolsó hadművelete, Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombomba támadása volt, 1945. augusztus hatodikán és kilencedikén, melyben több tízezer civil is meghalt.

Debrecen, 2020. 10.

NORBI ÉS AZ ARANYHAL

Norbi nagyon szeretett az édesapjával a házuk közelében lévő tavon horgászni. Csendes, magának való fiú volt, épp serdülő korban. Nehezen talált magának barátokat, ezért is érezte jól magát a tóparton.

Egyik szombaton, azonban az édesapja nem ért rá, így egyedül ment le a tóhoz. Jó fogás volt, már két pontyot kifogott. Éppen azon gondolkodott, hogy talán már elég is lesz. Ekkor erős késztetést érzett arra, hogy még egyszer bedobja a horgot. Nem kellett sokáig várnia, rögvest ki is húzta. Lám egy gyönyörű aranyhal. Hogy kerül ez ide? Csodálatos narancssárgás színe és még mintha mosolyogna is. Norbi csak nézte és gyönyörködött benne, lenyűgözte látványa. Nagyon megsajnálta és visszadobta a vízbe. Majd a két ponttyal hazament.

Délután kiment a srácokhoz focizni. A felező vonalról társának akarta passzolni a labdát, de az a kapuig ment és hálót szaggató gól lett belőle. Ő maga is elcsodálkozott. Később azt vette észre magán, hogy sokkal könnyebben megy neki a tanulás. Csupa ötösöket kapott. Az iskolában is többen keresték társaságát és egyre több barátja lett.

Elgondolkodott, hiszen ezek a pozitív változások azóta vannak, hogy az aranyhalat visszadobta a tóba. Mégiscsak igaz lehet a mese, hogy az aranyhal teljesít három kívánságot? Ő szíve legmélyén pont ezt a hármat szerette volna. Imádta a focit, de nem igazán volt hozzá tehetsége, ezért nem szívesen játszottak vele a fiúk. Nehezen fogott a feje, így sok időt elvett a tanulás tőle és az eredmények is elmaradtak a várttól. Ezen hatások miatt visszahúzódó

lett. Aminek a következménye, hogy barátokban sem bővelkedhetett, bármennyire is szerette volna.

Boldog és vidám volt, hogy mindez megváltozott körülötte, teljesen kinyílt a világ felé. Szorongás és félelem helyett, hálával és szeretettel telt meg szíve. Azzal, hogy az aranyhalat megsajnálta és visszadobta a tóba, bezárt szívét kinyitotta. A szeretet és mások iránti érzések befogadása egészében átformálta lényét.

Debrecen, 2020. november 6.

ÁLOM ÉS VALÓSÁG

Melina, huszonkilenc éves és felszolgálóként dolgozik Lyonban, az egyik étteremben. Késői gyermeke szüleinek, akik már elhagyták e földi világot. Egyedül él az örökségül hagyott szülői házban.

Sokat dolgozik a megélhetéséért, a borraivalókkal együtt sem jut luxus kiadásra. Ennek ellenére vidám természetű lány, nagy baráti társaságában jól érzi magát. Lara a legjobb barátnője, szinte testvérként szeretik egymást.

Az egyik éjszaka túlórázás után kimerülten ért haza. Holt fáradtan ledőlt a kanapéra és azon nyomban mély álomba merült. Egy csodálatos szigeten járt álmában. Az óceán habjai mosták lábát a homokos parton. Ameddig a szem ellátott a víz kékje egybemosódott az ég kékjével. Mélyen szívta magába a sóval telített levegőt, mely átjárta az egész testét. A csend nyugalma elárasztotta lényét. A parton pálmafák és napozóágyak. Kissé távolabb egy koktélbárt látott. Megszomjazott és odament, hogy igyon valamit. A szomjúság érzete felébresztette. Azonban nem akarta kinyitni a szemét, szinte félt, hogy el kell szakadnia ettől a lenyűgöző tájtól. A tudata megébredt és már nem volt visszaút az álom helyszínére. Mindig szeretett volna ilyen kirándulásra elutazni, de nem volt rá anyagi lehetősége. Szomorúan konstataálta, hogy csak álom volt, de azért is hálát érzett, hogy legalább álmában ott járhatott. Csodálatosan indul ez a nap gondolta, mert már a Nap korongja derengett az égen. A szabadnapján ráért volna még pihenni, de annyira izgatott volt, hatása alatt állt az álmának, hogy alig bírt magával. Nagy lelkesedéssel me-

sélt róla Larának, amikor találkoztak délután. Ő egy cégnél könyvelő és egyedül él, mert a vőlegénye pár éve motorbalesetben meghalt. Igazi támaszai ők egymásnak.

Több mint egy hónap is eltelt már, az idő ősz felé járt. Egy reggelen postás csengetett be Melinához. Felkapott egy kis kabátot és kiment a kapuhoz. Hivatalos leve érkezett és alá kellett írnia, hogy átvette. Meresztgette a szemét, mert külföldről jött és címzést is ellenőrizte rajta, hogy valóban az övé -e. Nagy izgalommal bontotta fel. A hivatalos levélben röviden az állt, hogy egy távoli idős rokona meghalt, mivel nem volt családja, így a hosszas kutakodás után ő a legközelebbi hozzátartozója anyai ágon. Ezért őt illeti az öröksége. A megjelölt időpontban és helyen, a hagyatéki tárgyaláson köteles megjelenni. Előbb azt gondolta valaki viccel vele, de forgatta az okiratot és minden szempontból hitelesnek bizonyult. Érezte, hogy le kell ülnie, mert majd elájul. Hirtelen fel sem tudta fogni az egészet. Amikor kissé lehiggadt, megijedt. Hiszen semmit sem írtak, hogy milyen örökségről van szó, lehet adósság, hitel, pénz vagy ház ahol lakott. Pörögtek a gondolatok a fejében egész nap. Alig várta, hogy mindezt megossza Larával, este úgyis átmegy hozzá, hiszen csak egy pár házzal lakik arrébb.

Este hét körül becsengetett hozzá.

– Szia, Lara! – köszönt fülig érő szájjal.

– Szia, Melina! – mi történt?

Egy lendülettel átnyújtotta a hivatalos okiratot. – Nézd, mit hozott ma reggel a postás. De ülj le!

Lara elkezdte olvasni, majd felkiáltott.

- De..., hát... ez óriási!
- Igen, de nincs benne, mi az örökség tartozás is lehet vagy bármi – mondta kissé gondterhelt arccal.
- Ez igaz – válaszolta.
- Lara! Mond, hogy eljössz velem!
- Persze drága barátnóm, nem hagynálak egyedül egy ilyen úton és helyzetben.
- Láttad? Két hetünk van.
- Igen ez egy kicsit problémás nekem, de megoldom, ne félj – nyugtatta Melinát.
- Addig viszont utána kell néznünk, hogy milyen jog és kötelezettség illet meg. Mauritiuson, milyen jogszabály van érvényben ezzel kapcsolatban.
- Melina, én meg tudom kérdezni a vállalati jogászunkat.
- Az nagyon jó lesz! Köszönöm! Még van egy kis probléma Lara. Az utazás költségeit, hogyan oldjuk meg?
- Kérünk fizetési előleget, csak nem utasítják el, ez mégiscsak egy hivatalos út – válaszolta magabiztosan.
- Rendben, akkor készülődjünk a nagy utazásra – mosolygott hozzá Melina.

Megkapták mindketten a fizetési előleget és a két hét nagyon gyorsan eltelt. A fővárosába, Port Louisba szolt a hivatalos idézés. Mindketten nagyon izgatottak voltak, hogy vajon mi vár ott rájuk. A hivatalos eljárás ripsz – ropsz megtörtént. Az adat- egyeztetést követően felolvas-

ták Paloma néni által hátra hagyott örökségét. Az Indiai – óceán partjának közelében egy kastélyszálló, valamint némi megtakarított pénzösszeg. A kulcsokat rögtön át is adták, a pénzzel együtt.

– Lara, csípj meg, hogy nem álmodom!

– Nem álmodsz Melina, mindez velünk történik! – majd nyakába ugrott és szorosán ölelték át egymást örömben.

– Menjünk, nézzük meg azt a kastélyszállót gyorsan! – kiáltotta Melina.

Amikor odaértek, még a szájuk is tátva maradt. Káprázatos környéken állt egy barokk stílusú kastély, hozzá egy hatalmas pazar park. A kastély előtt egy nyolcszögletű szökőkút, melynek szögleteiben egy nagyobb és mellette két kisebb gömbölyű világító test. Olyan volt, mint egy kis ékszer. Az óceán partja úgy kétszáz méterre lehetett.

– Ezt nem hiszem el, ez egy varázslat! – mondta Melina, szavakat nem találva.

– Mintha egy mesébe csöppentünk volna – szólalt meg Lara. Menjünk le gyorsan a partra is.

Melina, az örömkönnyektől meg sem tudott szólalni szinte, majd hirtelen felkiáltott a parton sétálva.

– Lara! Én itt jártam álomban! Emlékszel?

– Tényleg! Ez fantasztikus! Melina, megálmodtad előre!

– Sosem gondoltam, hogy az álom valósággá válhat – mondta csendesen Melina.

– Van egy hetünk, élvezni ezt a pompás helyet. Ez idő alatt azonban el kell dönteni, hogyan legyen tovább, mihez kezdsz vele? – kérdezte Lara.

– Nem tudom, hogy eladjam, vagy megtartsam.

– Majd átnézzük az iratokat, hogy megéri –e üzemeltetni, biztosan találunk számlákat, vagy könyvelést – javasolta Lara.

Már esteledett és a vörösen izzó Napkorong megközelítette a víz felszínét. Sirályok még körözve kerestek maguknak élelmet. A távolban egy – egy csobbanás jelezte delfinek jelenlétét a csendes hullámok között. A két lány ámulatba esve, szavak nélkül csodálta a lenyűgöző óceán életterét. Hűvös szellő megborzongtatta bőrüket és visszamentek a kastélyba. Az irodában minden szükséges iratot megtaláltak, Paloma néni nagyon precíz könyvelést végzett.

– Melina, szerintem ezt megérné fenntartani, a te végzettségeddel vezethetnéd is ezt a szállót.

– Igen, jó lenne, de mi lesz az otthonommal? Nem akarom feladni és ráférne egy kis felújítás az épületre és a parkra is. Látszik, hogy jó egy évet be volt zárva. Valamint a személyzet kérdése is ott van.

A lányok elmélyülten gondolkodtak. Nagyon sok dolog megfordult a fejükben. Sajnálták volna elveszíteni ezt a lehetőséget és szívük mélyén, legszívesebben már haza sem mentek volna. Egész éjszaka tanakodtak, majd elhatározták, hogy feladják a Lyoni munkahelyüket és közösen megnyitják a kastélyszállót.

Az alkalmazottakról találtak egy névsort, sorra felkeresték őket, legtöbbjük igent mondott a felkérésre. Paloma néni megmaradt tőkéje fedezte a kezdeti költségeket. Alig fél év alatt megújult a gyönyörű park és a kastély épülete. Készen állt a nyitásra.

Időközben Melina és Lara bejárták a szigetet és gyönyörködtek a sokféle templomban. Indiai, Afrikai és Kínai kultúra is megtalálható Mauritiuson. Megcsodálták a sziget belsejében található Le Morne hegyet és a Chamarel – vízesést, mely lélegzetelállító volt. Fantasztikus látvány tárult a szemük elé, amikor egy teaültetvényhez érkeztek. Megismerkedtek az őslakosokkal és szívükbe zárták őket. Már egész otthonosan mozogtak a szigeten.

A rekonstrukciós munkálatok során Lara közelkerült Lucashoz, a tájépítészhez, aki első látásra beleszeretett a lányba. Szerelmük folyamatosan bontakozott ki. Nem tudott ellenállni a fiú, ragyogó, tiszta kék szemeinek. Boldogok voltak és az esküvőt tervezték. Úgy gondolták, hogy a kastélyszálló megnyitásával egybekötik. Hatalmas ünnepeket szerveztek. Melina, szívén viselte barátnője sorsát és együtt örült vele, hogy megbízható férfi oldalán láthatja.

Az egyik reggelen, mindhárman kimentek szörfözni. Ragyogó napsütés volt, élvezték a hullámok taraját. Már dél felé járt az idő és gondolták, hogy visszamennek a kastélyba ebédelni.

– Lara, Lucas! Menjetek, induljatok el. Én még maradok egy kicsit, de nemsokára megyek utánaatok – szólta Melina.

– Jó, de ne váráss meg minket nagyon, mert igencsak éhesek vagyunk – mondta nevetve Lara.

Lara és Lucas éppen, hogy beértek a kastélyba, amikor hirtelen hatalmas szélvihar kerekedett, villámok cikáztak a dörgéstől szinte nem hallották egymás hangját.

– De jó, időben visszaértünk – mondta Lucas.

– Melina! – kiáltott Lara.

– Remélem, már a közelben jár – szólt Lucas.

Az ablakon keresztül figyelték az utat, de hiába a lányt nem látták közeledni. Rettenetesen megijedtek, hogy mi történhetett vele.

Melina még szörfözött, amikor a tajtékozó szél felkorbácsolta a hullámokat. Magasba emelte, majd olyan erővel dobta le, hogy a lány nem tudott a víz felszínére kerülni. Szerencsére még ott volt Thomas, aki mentőorvosként felügyelte a partot. Rögtön észrevette és a mélybe merült. Óriási küzdelem után sikerült a testet partra húznia. Azonnal megkezdte az újraélesztést, hívott segítséget a közeli kórházból. Már majdnem feladta, a könnyeivel, visszafojtott érzéseivel küszködött, amikor Melina elkezdett köhögni.

– Köszönöm, megmentette az életem – mondta alig hallhatóan.

– Nincs mit, akár az életem árán is – válaszolta az orvos kicsit megkönnyebbült mosollyal az arcán.

Ekkorra, megérkezett a mentő és beszállították megfigyelésre. Thomas vele ment, útközben értesítette Laráékát a történekről. Látásból, már ismerte őket, mély érzelmeket táplált Melina iránt, de nem mert közeledni hozzá. Lucas és Lara, azonnal kocsiba pattantak, utána mentek a kór-

házba. Vizsgálatok során kiderült, hogy némi zúzódással megúszta a kalandot. Hálásak voltak Thomasnak és meghívták hétvégén vacsorára, amit nagy örömmel elfogadott.

Vidám este volt, sokat beszélgettek, nevetgéltek. Az orvos le nem vette szemét Melináról egy pillanatra sem. Lara és Lucas előtt nyilvánvalóak voltak Thomas érzései. Melina, pedig csak szégyenlősen mosolygott. Hosszú, barna fürtjei arcába hullva takarták el néha szelíd mosolyát. Már az első alkalommal felfigyelt Thomasra a parton, nem lehetett nem észrevenni. Többször csalódott már a férfiakban és nem akart hiú reményeket táplálni. Gondolta egy ilyen férfinak minden ujóra legalább tíz nő jut. Nem akart ezek közül csak az egyik lenni. A vacsora alkalmával volt lehetősége jobban megismerni. Tetszett neki, hogy visszafogott, komoly és kitartó. Későre járt elköszöntek kedves vendégüktől.

Melina szemére nem jött álom, folyton Thomas arca lebegett előtte. Erős vágyakozás lett úrrá rajta. Hirtelen, olyan hiányérzete támadt, hogy egy percet sem bír ki nélküle. Tudta lelke mélyén, elérkezett számára az igaz szerelem.

Az orvosnak, Melina sötét szemei égették szívét. Nem tudott rá más gyógyírt csak a lány, ölelő karjait. Elhatározta, randira hívja és bevallja érzelmeit. Félre teszi félszegségét, mert a bizonytalanság lassan felemészti.

Pár nap múlva összefutottak a parton és Thomas megkérte Melinát, hogy este találkozzanak. A lány örömmel mondott igent. Az orvos piros színű, szív alakú mécseseket rakott a homokba útjelzőül. A romantikus fények végén várta szerelmét egy óceán parti vacsorával egy szaletliben. Az asztalon gyertya és pezsgő a poharakban, ezzel

készült meglepni szíve választottját. Melina a meghatottságtól alig tudott megszólalni. Hosszúra nyúlt az érzésekkel teli találkozás. Thomas végül hazakísérte Melinát.

A boldog estét, több örömteli együtt töltött idő követte. Egy év elteltével megkérte a lány kezét, akinek élete legszebb álmát váltotta valóra azzal, hogy férjhez mehetett élete szerelméhez. Házasságuk hosszú és szeretetteljes volt. A kastélyszállót felvirágoztatták, ahol Larával és Lucassal éltek együtt, mint egy nagycsalád. Az idő múlásával gyermekeik vitték tovább a szülők álmát.

Debrecen, 2021. augusztus 30.

LÁTOMÁS EGY KERESZTELŐN

Elvira, Iza és Mónika jó barátnők voltak. Együtt mentek el kirándulni két hétre a hegyekbe. Sokat túráztak, gyönyörű helyeket bejártak. Beszélgettek, imádkoztak és meditáltak. Mindhárman spirituális úton haladtak a lelki fejlődésükben.

A szálláshelyüktől nem messze, a falu szélén állt egy gyönyörű kápolna. Barokk stílusú és a bejáratával szemben, fehér kőből faragott hatalmas kereszt Jézussal. Az ilyen kápolnáknak, olyan tiszta energiák vannak jelen, csodálatos élmény bennük imádkozni. Mindig zárva találták, pedig nagyon szerették volna már megnézni belülről is.

Vasárnap délelőtt a kápolna körüli hatalmas parkban sétálgattak és beszélgettek. Szerettek itt lenni, mert az egész környezet légköre áldásos és tiszta volt.

Arra lettek figyelmesek, hogy elkezdtek gyülekezni a kápolna előtt. Pont jókor, jó időben voltak jó helyen! Megszólalt a kápolna harangja. Mindhárman elcsodálkoztak a lelket emelő, csodálatos, igazi ősi harangszón, amit hallottak. A hívők alázatos szívvel vonultak be a kis kápolnába. Elviráék is leültek a hátsó sorban. Lenyűgözte őket a szebbnél – szebb freskók látványa. Meghitt áhítat csendje járta át az ott lévöket. Érezni lehetett azt a tiszta hatalmas energiát, mely körbe lengte a kápolnát.

Megjelent egy középkorú pap, zöld palástban és megkezdődött a mise. A pap feje fölött kb. 20 cm – re szinte szabad szemmel is lehetett látni az aranyszínű glóriát. Elviráék nagyon meglepődtek, mert ez azért nem mindenna-

pos látvány. A prédikáció annyira megható volt és maga az egész léggör, hogy szemeikből a hála és alázat könnyei hullottak. Ahogy tovább figyeltek látták, hogy hatalmas aranyfényben ragyogó Főangyalok jelennek meg és sorfalat állnak a kápolnán belül. Az oltár felett szent fények örvényében Jézus, Mária és az Atya körben jelenik meg.

Piciny leányka várt keresztelésre, e bájos tündérnek Julia a neve. Papi szertartások elkezdődnek vele. Amíg földi világban folyik a rituálé, a lélek szent keresztsége szellemvilágé. Ezt itt értették meg Elviráék. Hatalmas áldás volt számukra, hogy ezen a keresztlőn részt vehettek. Láthatták, hogy a szellemvilágban, hogy történik a lélek keresztelese. Egyszerre tudták követni, mi történik fizikai síkon a kápolnában és harmadik szemmel láthatták, mi történik ugyanakkor a szellemvilágban.

A babakocsiban Júlia teste csendesen ott volt, míg szelleme egyszer csak kiemelkedett. Kis angyali lélek alázattal lebegett az Úr elé. Az életfonala összekötötte szellemét és testét, mely gyönyörű ezüstösen – fehérén csillogó fényvel ragyogott, majd a lélek vette mindhármuk áldását. Az Atya szentkereszttségét felvéve kezében, – mint egy fáklyával – a szentúzzal visszatér testébe. Ez a szentkereszttség fogja emlékeztetni lélekben Júliát arra, hogy kiválasztottként, küldetéssel született a világba. A fáklya folyamatosan világítja földi útját, hogy le ne térjen pályájáról és felvállalt feladatát beteljesíthesse.

Elvirának eközben szólt az egyik angyal, hogy most fotózzon. Meglepődött és illetlenségnek is tartotta, de az angyal erősködött, ne tétovázzon. Elővette gyorsan telefonját és csinált egy pár felvételt az angyal tanácsára. Akkor még nem értette, miért kell ez. Közben folytatódott a szertartás tovább. Hatalmas erőter, energia átjárta a résztve-

vők minden porcikáját. A jelenlévők megtisztultak és feltöltődtek lélekben. Amikor végéhez érkezett a mise, Atya, Mária és Jézus elvonultak, utána pedig szép sorban Főangyalok is kivonultak a kápolnából.

Végtelen hálával telt szívük Elviráéknak, hogy ennek a csodálatos jelenségnek, szem és fül tanúi lehettek. Annyira hatása alatt voltak, hogy szinte mozdulni sem akartak. Már mindenki elhagyta a kápolnát, csak ők ültek még ott, mintha sosem akarnának elmenni, azonban a kápolnát már zárni akarták, így fájó szívvel léptek ki ajtaján.

A szálláshelyükre sétálás közben átbeszélték a történetet. Mindhárman ugyanannak a jelenségnek voltak szemtanúi. Tudták azért, nem minden keresztelés zajlik ekképpen. Így különösen hálásak voltak az Úrnak, hogy ide vezette őket és ezt az élményt bizonyságul adta nekik.

Visszaérve szobájukba eszükbe jutott, hogy a képet nézék már meg, miért kellett készíteni pont abban a pillanatban. Majd elájultak a látványtól. A fotón Júlia, fáklyával a kezében tér vissza testébe. A kép annyira éles, hogy még az életszalagja is látszott ahogy hullámszik a levegőben összekötve a testet és lelket.

Ez Isten ajándéka, hogy fizikai síkon is megmaradjon bizonyágként e csodálatos élmény. Mindhárman hálatelt szívvel imádkozva köszönték meg az Úrnak, hogy ilyen áldásos ajándékban lehetett részük.

Debrecen, 2020.10. 31.

SÁRGA CSILLAG

A második világháború alatt, a náci rezsim erőszakkal alakította át Kelet-Európa összetételét. Az európai zsidóság tömeges kiirtása mellett döntött. A kontinens minden részén vasúthálózat segítségével deportálták a zsidókat otthonukból. Megkezdődött módszeres kiirtásuk az erre kialakított haláltáborokban. 1944 májusa és júliusa között a magyar csendőrök, a német biztonsági rendőrség tisztviselőivel együtt közel 440 000 zsidót deportáltak Magyarországról. A legtöbbjüket Auschwitzba. Sokakat egyszerűen agyonlőtték.

A fajgyűlölet szikrája égett, aki zsidó származású volt, kötelezték, hogy kabátján sárga csillagot viseljen. Megalázó megkülönböztetés, hovatarozás jeléül. Családokat szakítottak szét és gyerekek maradtak árván. Félelemben és bujkálva kellett élniük. A háború kegyetlenül elsodorta őket. Nem számított a sok emberélet, csak a hadvezérek győzelme és örült, kegyetlen gyilkos tervük kivitelezése.

Ódon bérház, körben függőfolyosóval. Több zsidó család is lakott itt. Rettegve teltek napjaik, hogy kire, mikor kerül sor. Egyik hajnalban nagy zörgésre – csörgésre ébredtek a lakók. Katonai teherautó hajtott be az udvarra. Megszállták a lépcsőházat és minden ajtón dörömböltek. A zsidó férfiakat szedték össze. Józsika még csak hat éves volt, sírva ölelte át édesapja lábait. A csendőr durván ellökte, hogy a fiú földre esett. Édesanyja féltőn, szorosan ölelte fiát magához. A csendőr hangosan ordított és a puskáját is rájuk szegezte. Mozdulni sem mertek, csak könnyeik folytak félelemtől torzult arcukon.

A férfiakat feltuszkolták a teherautóra. Egy közeli hatalmas tűzfal elé vitték, ahol sorba állították őket, arccal a fal felé. Józsika édesapja ekkor már tudta, hogy semmi esélye a túlélésre és soha többé nem látja viszont szeretett családját. Hátuk mögött felsorakoztak a katonák is. Az elhangzó a parancsszó után, hatalmas robajjal dördült el a sortűz. A férfiak többsége holtan rogyott össze a kőfal előtt. Néhányan csak megtántorodtak, így Józsika édesapja is, akit a tenyerén és vállán ért lövés. A golyó erős ütésétől fálnak esett, de mire feleszmélt volna, már újabb sortűz dördült el. Fájdalmat már nem érzett, kívülről látta testét, amint arccal a földre borulva fekszik a kőfal előtt.

A kivégzésnek hamar híre ment. Józsika, édesanyjával egyedül maradt. Az egyik távolabbi rokonok, magukhoz vették őket. Nagy összefogás volt ekkor az emberek között. Sokan bújtatták a zsidó származásúakat, pedig tudták, hogy saját életüket is kockáztatják vele.

A rokon család vidéken lakott egy kertes házban. Józsika édesanyja a háztartásban segített, volt bőven teendő. A házaspár Rezső és Jolán a negyvenes éveikben jártak. Két gyermekük volt, Sára és Ödön, pár évvel voltak csak idősebbek Józsikánál. Nagyon jól kijöttek egymással. Ödön volt az idősebb és ő még a háború kitörése előtt járt iskolába, így tudta tanítani a kisebbeket.

A felkelő Nap hajnal sugara épp csak megvilágította a kis város utcáit, amikor katonai teherautók zaja verte fel a nyugodalmat csendet. Mindenki még a vér is meghűlt. Csendőrök és német katonák ugráltak le a kocsiról és szétszóródva nyomultak be minden házba. Családokat tereltek a teherautóra, közöttük voltak Józsikáék is. Egyből a vasútállomásra szállították őket. Ott szétválogatták a férfiakat, gyerekeket, nőket. Külön csoportba terelték,

elszakították a családokat egymástól. Rezsőt, Ödönt, és Józsika édesanyját a vagonokba kényszerítették.

A tehervagonokon ott volt a jel. Könnytől áztatott arcok, fájdalomtól remegő kezek, még utoljára búcsút intettek. Sípszó hasított a levegőbe, halálvonat elindult velük utolsó útjukra. Megtört szívvel, alázatos lélekkel, adózzunk emlékművük előtt tisztelettel.

Debrecen, 2020. 10.

OSZTÁLYKIRÁNDULÁS

A 7/a osztályos tanulók, osztályfőnökükkel egynapos osztálykirándulást szerveztek a Mátrába. Kora reggel indultak autóbusszal Kékestetőre, majd onnan egy hosszabb túrát terveztek. Pompás időnek ígérkezett, a tündöklő napsugár beragyogta a tájat.

Az éles, tiszta magaslati levegőt szinte harapni lehetett. A buszt a parkolóban hagyták, míg ők elindultak a Saskő irányába. Az osztályfőnökük Gergő bácsi, ismerte az utat, már többször túrázott a Mátrában, így tudta merre érdemes menni.

A meteorológiai intézet felé indultak, melyet megcsodáltak, majd, tovább haladtak a Rákosi villa felé. Itt szomorú látvány tárult a szemük elé. Elhagyatott és szinte romokban hevert. Fénykorában, azonban gyönyörű épület lehetett. Még kis kápolna is volt az emeletes lakótér mellett. Gergő bácsi elmesélte a gyerekeknek, hogy a Csonka család építette ezt, és a Szanatóriumot is. Azonban az államosítás után Rákosi fenntartotta magának, azért lett Rákosi villa a neve. Halála után az Önkormányzathoz került, bölcsőde és óvoda volt az itt dolgozók gyermekeinek. Aztán hagyták lepusztulni sajnos.

Ezután elindultak az erdő mélyébe. Mindjárt jobb kéz felé, az osztályfőnök mutatott nekik egy hatalmas fát, aminek a gyökerei nagyon vastagok voltak és egy sziklacsoport tetején állt. Különleges látványt nyújtott, úgy nézett ki, mint egy piramis. Ahogy tovább haladtak, egy másik sziklacsoporthoz érkeztek, ami felőlük laposabb volt, de a másik oldalán hatalmas, mély szakadék tátongott.

– Gyerekek! Itt egy kicsit gyönyörködhetnek a tájban és meg- pihenhetnek a sziklákon, ha gondoljátok. Lehet főtözökodni is, még hosszú út vár ránk.

– Tanár úr! – szólt halkan Réka és meglökte a könyökével Pétert, aki ikertestvére. A szemével felfelé mutatott, épp a feljük feletti faágára.

Alig lehetett őket észrevenni, annyira tudtak rejtözökodni. Két bagoly volt, ott ültek mozdulatlanul és csak a nagy szemekkel néztek le rájuk. A többiek figyelmét is felhívák rá óvatosan, hogy el ne riasszák őket.

A hegygerincen folytatták tovább útjukat, kék és sárga színű vonaljelzésen. Elég meredek, nehéz sziklás terep volt. Óvatosan haladtak lefelé, néhol a fába kapaszkodtak, lábaikat pedig a gyökereikbe támasztották meg.

Amikor leértek egy szélesebb, könnyebb területen sétáltak tovább. Az osztályfőnökük elmesélte, hogy ehhez az úthoz egy monda is fűződik. Mindjárt ott állt előttünk egy fakereszt, melyet a Szentimrevárosi Egyesület 1999-ben állított fel, a kereszten egy tábla is jelzi Szent Erzsébet emlékét. Ez egy kisebb sziklacsoport és az oldalán a szakadék felett látható két ló fejformája, melyben a szemek és sörényeik is kirajzolódnak élesen. Nem sokkal mellette egy hatalmas szikla oszlop emelkedik fel a szakadék felől, mintha ki lenne faragva. A monda szerint a királyfi és a királykisasszony lovainak sziklában megdermedt formája, valamint az oszlop maga a királyfi. Mindezt, egy rosszindulatú boszorkány művelte velük bosszúból. A királykisasszonynak még volt annyi lélek jelenléte, hogy tovább futva meneküljön, ám a boszorkány varázsa őt is utolérte. Az út jobb szélén egy nagyméretű szikladarab látható mely egy varangyos békát ábrázol. A királykisasszony itt

vált kővé. Azóta is várja, hogy valakinek a csókjától feléledjen! Az arra járó túrázók, akik ismerik a mondát, mind megcsókolják a békát. A boszorkány ezután találkozott egy jóindulatú varázslóval, aki meg akarta büntetni ezért a tettéért. Majd megszüntette volna a gonosz varázslatot a kőbe dermedtek felett. A boszorkány, azonban ezt nem hagyta. Sajnos egy hajszállal gyorsabb volt. Így a varázslóból teknősbéka lett, melyet az út baloldalán láthatunk. Ám, mielőtt a varázsló kővé dermedt volna, még sikerült eldobnia a boszorkány felé varázstörét, ami eltalálta. Így feje törzsétől leválva elgurult, majd szintén kővé dermedt. Nem messze a teknősbékától az út baloldalán található. Azóta is kőszoborként díszelgnek az arra járó turisták csodájára.

– Hát ez nagyon érdekes volt Gergő bácsi! – kiáltott fel Péter.

– Micsoda természeti látvány! – fűzte hozzá Réka is.

– Peti, mi csókoljuk meg a békát! Hátha valami széplány lesz belőle és csak mireánk várt! – szólalt meg Pisti, a barátja mosolyogva.

A történet felcsigázta az ifjúkat. Egymás után versengve, nevetve csókolgatták a békát.

– Én meg akkor megyek, a teknősbékát csókolom meg! Hátha a varázsló is életre kell, vagy varázsol egy jó bizonyítványt! – kiáltotta Marci hangosan nevetve.

– Úgy van Marci! Minden lehetőséget ki kell használni – tette hozzá a tanár és ő is jól mosolygott a gyerekeken.

Nagyon vidáman, jól érezte magát az osztály. Rengeteg fotót készítettek egymásról és a sziklaképződményekről.

Ahogy tovább haladtak, egy nagyon meredek, csúszós szakasz jött felfelé. Gergő bácsi előrement és szólt, hogy segítsenek egymásnak felkapaszkodni, ő fentről húzta, egyesével fel a gyerekeket. Elérkeztek egy kőből épült emlékműhöz, körülbelül 900 méteren lehettek. A kőrakétára hasonlító emlékoszlop, az I. világháborúban elesett turista hősöknek állít emléket. Alapzata kereszt formájú, ívesen csúcsosodik felfelé. Majd kissé távolabb, egy keskeny szírt nyúlik bele a semmibe. Alatta hatalmas mély szakadék tátong, minden oldaláról. Ez Saskó, a kilátás innen egyszerűen pazar panorámát nyújt, félkörívben belátni az egész völgyet és hegyormokat. Kissé lejjebb, jobbra van az úgynevezett Kis – Saskó, ami arról kapta a nevét, hogy korábban ott hosszú ideig sasfészek volt. A szirten megpihentek és gyönyörködtek a lenyűgöző tájban.

– Na, gyerekek! Induljunk el visszafelé, mert nagyon eltelt az idő – szólt az osztályfőnök.

A visszaúton újra megcsodálták a formás kőszikla alakzatokat.

– Segítség! – kiáltotta Réka.

– Mi történ? – kérdezte Gergő bácsi.

De ekkor Réka, már a szakadék felett lógott egy faágon, amit szerencsére elkapott, mert megcsúszott.

– Tarts ki! – kiáltotta Péter rémulten.

Mindenkit a félelem érzése kerített hatalmába. Sajnos olyan távol volt az úttól, hogy nem tudták kihúzni. Azonnal telefonálni próbált a tanár, de minimális térerő miatt szakadozott a vonal. Nehezen, de végül is sikerült értesíteni a hegyimentőket. A lány ereje már fogytán volt, a tár-

sai az útról biztatták és próbáltak erőt adni neki. Egyszer csak recsegés, ropogás és a fa ága a mélybe zuhant Rékával. Síri csend lett úrrá egy pillanatra. Majd visítás és sírás tört elő a gyerekekből.

– Réka! Hallasz? – kiáltott le Péter.

Azonban nem jött válasz. A sziklafal oldalától, azt sem látták, hogy hová zuhant. Megérkeztek a hegyimentők és speciális felszereléssel lementek érte. A diáklány eszméletlenül feküdt, egy kiemelkedő rámpán. A helyszínen szállítható állapotba hozták és helikopterrel vitték a legközelebbi kórházba.

Az osztály szomorúan indult visszafelé egy erdei kocsin, mely teljesen sima, egyenes, könnyű útszakasz volt, de hosszú. Hirtelen megtorpantak, mert egy mufloncsapat száguldott át előttük a hegygerinc felől, lefelé a szakadék irányába és eltűntek az erdő mélyében. Aggódtak az osztálytársuk miatt. Bár már magához tért, amikor a szakadékból felhozták, ez némi reményt adott nekik. A muflonok látványa, pedig kicsit felvidította őket. Péter, ahogy lehetett azonnal értesítette szüleit a történekről, akik késlekedés nélkül elgyekeztek a kórházba Rékához.

Közben ők is visszaérkeztek az ország legmagasabb pontjára, ahol még készítettek néhány fotót és a pavilonoson vásároltak egy kis emléket. Ezután a busszal elindultak hazafelé, de útközben Pétert kitették a kórháznál. Réka, már mosolyogva várta az ágyán ülve, begipszelt lábbal. Megúsztta a balesetet néhány zúzódással és láb-szárccsonttöréssel.

Debrecen, 2021. február 19.

DIÁKSZERELEM

Éva, tizenhárom éves múlt, szüleivel elköltöztek a város másik részére. Emiatt iskolát is kellett váltania. Tele volt várankozással és izgalommal, hogy a leendő osztálytársai majd hogyan fogadják. Lesz - e új barátnője és persze az sem mindegy, hogy a fiúk milyenek.

Vidám, tűzről pattant csinos leány, szép fekete szemekkel és sötét barna hajjal. Sok fiúnak tetszett, de ő még fiatal volt ahhoz, hogy komolyan vegye bármelyiket. Azonban szeretett velük barátkozni, mert sokkal inkább el tudtak beszélgetni hasznosabb témákról, mint a lányokkal. A lányok sokat kényeskedtek és ezt, ő nem szerette. Egyszerű, tiszta erkölcsös nevelésben részesült. Az őszinteség és bizalom, nagyon fontos volt számára.

Eljött a várva várt nap. Az osztályfőnök bemutatta többieknek és a helyére kísérte, Ica nevű lány mellé ültette. Mint kiderült nem messze laknak egymástól és ő is egyszerű mosolygós lány volt. Nagyon jól összebarátkoztak. Mindenki meg akarta közelebről ismerni az új lányt, így hamar az osztály középpontjába került. Az udvar hátsó részében volt egy sportpálya. Szünetekben a fiúk, ott fociztak vagy éppen kéziztek. Évi imádta mindkettőt. Sívárogyva nézte őket a pálya széléről. A tanárok nem örültek neki, hogy felügyelet nélkül használják a sportpályát. Ezért, mindig mentek ellenőrizni és többnyire ki is zavarták őket onnan, vagy ott maradtak velük a szünet végéig. Ugyanis salakos volt a pálya és félték a sérülésektől.

Egyik alkalommal, Sanyi nevű osztálytársa megkérdezte, hogy szeretne - e ő is játszani. A lány szeme rögtön felcsil-

lant, hiszen csak erre várt. Beállt a fiúkhoz kézilabdázni. Rögtön kiderült tehetsége. A fiúk versengtek érte, hogy melyik csapatban játsszon éppen. Minden szünetben ott voltak, már amikor az ügyeletes tanár nyakon nem csípte a diákokat. A labdát általában begyűjtötték, de mindig hozott valaki helyette másikat, hol kicsit, hol nagyot. Mindegy volt, csak labda legyen.

Az osztályban volt egy különös fiú, Imi. Legmagasabb a fiúk közül és nagyon helyes. Mosolygós, szép arcú, a legjobb tanuló. Icától tudta, hogy a lányok oda vannak érte. Ő sohasem ment hátra a sportpályára. Csendes, visszahúzódó, komoly természetű, már akkor tudta, hogy orvos akar lenni. Évának is meg – meg akadt a szeme rajta. Ám, tudta, hogy minden lány őt akarja. Így inkább tudatosan kerülte. A párhuzamos osztályból volt egy barátja Ádám. Ők együtt jártak atlétikára. Nagyon helyes srác, fekete szemei és fekete haja nem maradt nyom nélkül Évában. Azonban Ádám, mindig rohant – szaladt, ügyet sem vett a lányra. Még csak nem is köszönt, ha elment éppen mellette. Ez nagyon bosszantotta, mivel tudta Imi osztálytársa és még csak egy „szíát” sem mondott soha.

Nem hagyta nyugodni, sokat töprengett azon, hogyan vesse magát észre vele. Azt találta ki, hogy legközelebb, amikor megint köszönés nélkül megy el mellette, kiteszi a lábát. Ádám megbotlik és ő utána nyúl, segítség képpen. Nem kellett sokat várnia az alkalomra. Minden a terv szerint ment. -Bocsi, -mondta és kezét nyújtotta Ádámnak, aki morcos lett igaz, de végre ránézett. Ezek után legalább megismerte és mindig előre köszönt neki.

Egy nap magyar órán, kis fecni levél érkezett a másik padsorból Imitől, mely kézről – kézre járt. Évi, nagy nehezen kibontotta. Ez állt benne „Szeretlek”! Nagyon meg-

lepődött, persze jól esett neki, de váratlanul érte. Most mit csináljon? – morfondírozott magában. A fiút nem akarta áltatni, bár tetszett neki, de Ádám jobban. A lányok az osztályban, ha megtudják, hú...! Biztosan kiközösítik és nem akart konfliktust senkivel sem. Szeretett oda járni, jól érezte magát az osztályban és az iskolában is. Imi várta a válaszát, mert folyton hátra csavarodott fejfel nézte, mit reagál rá. A tanár rá is szólt, hogy odafigyeljen. Nagyon óvatosnak kellett lenni, hogy le ne bukjanak. A válaszlevélben, csak ennyit írt „beszéljünk”. A szünetek nem voltak alkalmasak erre. A sorban állásnál, Imi csak annyit súgott a fülébe, hogy „suli után”. Éva egy fejbólintással jelezte, hogy rendben.

Elkövetkezett az utolsó óra. Nagy izgalom lett úrrá a lányon. Az iskolának egyik kapuja elől, másik hátul volt nyitott, mind kettőt lehetett használni, más – más utcára nyílt. Évi és osztálytársainak nagy része a hátsó kaput használták. Imi intett a fejével, hogy elől menjen most ki. Egy ideig, csak az iskolai dolgokról beszélgettek, mert néhányan a sarokig velük mentek. Amikor a többiek leváltak és ketten maradtak Éva kezdte el a beszélgetést.

– Hú, nagyon megleptél ma!

– Igen, láttam rajtad!

– De, soha semmi jelét nem adtad annak, hogy tetszem neked.

– Mindig figyeltelek, csak te nem vetted észre! Első perctől kezdve nagyon megtetszettél. Nekem úgy tűnt, hogy kerülsz, nem értem miért?

– Én is kiszúrta már az első nap, de Ica mondta, hogy minden lány odavan érted. Árgus szemekkel figyelnek, hogy neked ki tetszik.

– Hát, amíg nem jelentél meg, addig senki – vágott közben.

– Tudod, nem akarok konfliktust senkivel. Nemrég jöttem csak és biztosan kiközösítenének a lányok, ha megtudnák.

– Értem. Anyukámnak már sokat beszéltem rólad és meg szeretne ismerni. Meghívott vasárnap délután sütitni. Most mit mondjak neki?

A lány szemei igen csak elkerekedtek.

– Imi, te tényleg járnál akarsz velem?

– Igen, és komolyan is gondoltam!

– Figyelj, lehetünk nagyon jó barátok, azonban én még nem érzem, hogy szeretnék járnál bárkivel is.

– Rendben, – mondta szomorúan, lehajtott fejjel. Akkor, mit mondjak otthon? Eljössz azért vasárnap délután hozzánk?

– Hát, ha többen is leszünk...

– Ádámot elhívom, ő már többször is volt nálunk. Tudod a legjobb barátom. Te is hívj valakit. Úgy jó?

– Igen, Icával megyünk, csak megbeszélem vele. Még pontosítsunk.

Ebben megegyeztek, majd elköszöntek egymástól. Évának persze főtt a feje. Pont Ádámot hívja oda, most mi lesz.

Alig várta, hogy Icának elmesélje az egészet. Maga sem tudta mitévő legyen. Imi, céltudatos megbízható, jóképű fiú tényleg tetszett neki és ráadásul már az anyukájának is be akarja mutatni. Ám, ő még nem volt felkészülve egy ilyen komolyabb udvarlóra. Ádámot igazából nem ismeri, de nagyon helyes fiú.

– Menjünk el, – mondta Ica – nincs abból semmi.

– Igen, de mind a két fiú tetszik és olyan ciki.

– Nem baj most legalább nyugodtan tudunk beszélgetni, aztán majd jobban megismered őket.

– Nem akarom áztatni egyiket sem és megbántani sem.

– Ezzel, még semmi sem történik. Ne aggódj már annyit! Különben is meglátod, hogy melyik fiú közeledik hozzád jobban, ráérsz akkor is dönteni.

Ica, lazára vette a figurát, de anyyiból jó volt, hogy megnyugtatta Évit.

Vasárnap kora délután elmentek Imiékhez. Az anyukája nagyon kedves és mosolygós volt. A süti is nagyon ízlett mindenkinek. Jó hangulatban telt el a délután, sokat beszélgettek, nevetgéltek. Éva, Ádám és Ica egyszerre jöttek el.

– Évi, te nem akarsz atletizálni? – kérdezte Ádám.

– Én inkább a labdajátékokat szeretem.

– Jó, de abba is kell futni, méghozzá gyorsan és nem mindegy, hogy milyen testtartással. Gyere ki egyszer velünk, nézd meg! Hátha kedvet kapsz hozzá – invitálta Ádám.

– Jó rendben, majd megbeszéljük mikor.

Ezzel Ádám elköszönt tőlük.

– Te tényleg kimész velük?

– Látod, annyira akarta.

– Igen, szerintem Ádámnak is tetszel.

– Tényleg úgy látod? Én nem vettem észre. Azt hittem, haragszik rám, amiért elgáncsoltam.

– Persze, azért hívott el edzésre! Oda már egyedül mész!
– és nevetett hozzá Ica.

– Húha! Akkor vagyok bajban! Na, majd lesz valahogy.

Az iskolának szép nagy udvara volt. Másnap Éva éppen menni akart hátra a sportpályára, amikor egy nagyobb tömörülést vett észre, kissé félreeső részen. Ő is odament megnézni, hogy mi történik. Két fiú összeverekedett. Egyik Árpi az osztálytársa, aki egyébként egy nagydarab fiú. A másikat nem ismerte. Ez a srác már fojtogatta Árpit.

– Valaki menjen már az ügyeletes tanárnak szólni! – kiáltotta Évi.

– Te, meg engedd el! – kiáltott rá.

– Ne szólj bele! – ordított vissza a fiú.

– Nem látod, hogy már fuldoklik?

Ezzel, odalépett a fiúhoz és jól sípcsonton rúgta. Persze, rögtön elengedte Árpit, aki lehuppant a földre.

– Árpi, jól vagy? – kérdezte tőle Éva.

Ő csak bólintott, és nehezen kinyögött egy köszönömöt. Mire a tanár odaért, már rendeződtek a viszonyok, de Árpi-t beküldték az orvoshoz, mert elég ramatyul nézett ki. Közben, odaérkezett Ádám is.

– Évi, mikor jössz ki velünk edzésre?

– A héten már nem, mert nekem is kézi edzésem van. A jövő hét jó lesz.

– Rendben, akkor majd egyeztetünk.

Becsengettek és mindenki órára ment. Árpi is visszatért az osztályterembe, már jobb színe lett.

A következő héten Imi rákérdezett Évára.

– Ádám mondta, hogy kijössz majd velünk egy edzésre. A holnap jó neked?

– Igen, persze.

– Akkor mehetünk majd együtt?

– Az jó lenne. – válaszolta mosolyogva.

Másnap, Ádám is csatlakozott hozzájuk. Éva már ismerte a pályát, ő is odajárt, csak kézi edzésre. A fiúk gyorsan átöltöztek és elkezdték a bemelegítő futást. A lány a pálya széléről figyelte őket.

Imi odaszólt, hogy menjen ő is futni velük, ha van kedve. Ám, Éva visszautasította, hogy fut eleget edzésen meg meccseken. Erre, Ádám odalépett hozzá.

– Figyelj, láttalak futni, amikor a fiúkkal hátul kézítettél. Nézd meg az Imi testtartását, így könnyebb és gyorsabb. Told előre a csípődet, próbáld meg - és közben mutatta a helyes testtartást futásnál. Évi, futott egy sprintet.

– Tényleg jobb így! Köszí!

Ádám, tovább magyarázta a helyes testtartás előnyeit. Majd visszament futni. Az edzés után mindhárman hazamentek, még másnapra tanulniuk kellett. Éva, felnézett mindkét fiúra, igazán jó fejek voltak, továbbra is tetszetek neki. Ádám, pörgősebb és határozottabb, ez egy kicsivel jobban bejött. Gyorsan eltelt az év, már sarkukban volt a nyári szünet. Szomorúan búcsúztak el egymástól, hogy majd csak szeptemberben láthatják egymást újra.

Már jó egy hónap eltelt, amikor Éva az utcán véletlen összefutott Ádámmal. Nagyon megörültek egymásnak és sokáig beszélgettek, majd a fiú felvetette, hogy másnap menjenek el moziba. A lány meglepődött, de elfogadta a meghívást. Nagyon jól érezték magukat. Ádám, hazáig kísérte őt, majd búcsúzóul megcsókolta. A nyár folyamán többször találkoztak, nagyokat sétáltak, múzeumot látogattak. Éva imádta a plüssállatokat, főleg a macikat. Születésnapjára, nagy meglepetés érte. Ádám egy hatalmas plüssmacival lepte meg. Annyira boldog volt, nagyon örült neki. Időközben kiderült, hogy Ádám édesapja nagyon jól ismeri a lány édesapját. Mindkét család örült és támogatta kapcsolatukat. Elröpült az idő és már a ballagásra készültek. Az osztály egy búcsú házibulit tartott, amire természetesen Ádámot is meghívták, de Imi nem ment el.

A lányok sütit vittek a fiúk üdítőt. Remek hangulat volt táncoltak, nevetgéltek. Majd később estefelé előkerült egy

üveg konyak valahonnan. A fiúk elkezdtek inni. Éva látta, hogy Ádám is iszik és ez nagyon nem tetszett neki, de nem szólt semmit. Majd egyszer csak, Ádám egy pohár konyakkal a kezében odament hozzá.

– Hoztam neked is, igyál te is.

– Sportember nem iszik, és nem dohányzik. – válaszolta elutasítóan.

– Akkor te hülye vagy!

Ezzel sarkon fordult és otthagya Évit. Ez nagyon rosszul esett a lánynak. Szinte beleégett a lelkébe. Szomorúságot és csalódottságot érzett. Nem is volt kedve tovább ott maradni. Egy darabig még a konyhából figyelte őket, majd felöltözött és hazaindult. Most először bánta meg, hogy Imi helyett Ádámot választotta.

Ádám, másnap ugyan bocsánatot kért tőle és megígérte, hogy többé nem fog ilyen előfordulni. Azonban Éva szívéen, túl mély sebet ejtett ahhoz, hogy meg tudjon bocsájtani. Félt attól, ha most ilyen hangnemet enged meg magának, akkor mi lesz később. Már nem bízott benne. Ádám ostromolta egy darabig, de zárt kapura talált. A lány szívét, már nem tudta többé megnyitni.

Debrecen, 2020. 12.17.

VESZÉLYZÓNA

R. Steven professzor évek óta egy találmányán dolgozott, aminek a végére ért, Carlos asszisztense segítségével. Puerto Ricóban laktak, mindketten megszállottan csak a tudománynak éltek. Családot egyikőjük sem alapított.

A professzor még az egyetemen felfigyelt az ifjú Carlosra, aki gyors felfogó képességével, céltudatosságával, éles elméjével kitűnt a többiek közül. Mindjárt maga mellé vette és fiaként bánt vele. A találmányon már együtt dolgoztak. Többnyire a magánrepülőn mentek mindenfelé, melyet a kiváló pilótája, John vezetett. Őt gyermekkor óta ismerte, a szomszédjában nőtt fel.

John, apjaként tisztelte és felnézett a professzorra, mindig a rendelkezésére állt, ha szüksége volt rá. Szabadidejében, amikor nem repült sok időt töltött az erdőben, imádta a természetet. Különös vonzódást érzett a sasok iránt, így természetes, hogy a magánrepülőnek is a „Szirti sas” nevet adta.

R. Steven egy napon Miamiából kapott fontos hívást. Érdeklődést mutattak a találmánya iránt. Megbeszélték, hogy másnap ott találkoznak.

– Carlos! Holnap utazunk Miamiába. Készítsd össze kérlek a tervdokumentációt. Én megyek, szólok Johnnak, hogy reggel nyolcra indulásra készen álljon – mondta és már ott sem volt.

– John! Hol vagy? – szólította a professzor.

– Itt vagyok uram!

– Holnap reggel nyolckor indulunk Miamiba a legrövidebb utat tájold be. Kérlek, készítsd elő a Szirti sast – mondta.

– De uram! – már megbocsájtson, azt nem lehet.

– Mit nem lehet John? Nem érsz rá holnap?

– De, csak a legrövidebb út a Bermuda – háromszög vonalán fut.

–Na és?

– Tudja, ott az nagyon veszélyes! Repülőgépek, hajók különös, titokzatos és rejtélyes módon eltűnéséről vált ismertté. Menjünk inkább kerülő úton az biztonságosabb, igaz hosszabb egy kicsivel.

– Á, badarság! Nem érünk rá kerülni, minél hamarabb oda akarok érní. Amennyiben sikeres lesz a tárgyalás, valószínű még pár napot maradnunk is kell.

– Kérem professzor, hallgasson rám!

– John! Ne őrjíts már meg engem ezekkel a hihetetlen legendáiddal. Kérlek, tedd, amit mondtam.

– Értem uram.

Bermuda – háromszög, egy terület neve az Atlanti-óceánon. A földrajzi háromszög csúcsait Miami, a Bermuda-sziget és Puerto Rico rajzolják ki. Itt paranormális erőket sejtjenek. Számos repülő és hajó süllyedt el úgy, hogy túlélő nem maradt és a katasztrófák helyén árulkodó nyomokat sem találtak. Néhány esetben a hajó sértetlen

állapotban, de személyzet nélkül bukkant elő az óceán vizén, – mint szellem hajó – sok évvel később a tragikus eseményt követően.

– Mi történt Steven? – kérdezte Carlos, mert látta, hogy kissé bosszúsán tért vissza.

– Á! Ez a John megőrjít a teóriáival. Le akart beszélni arról, hogy a legrövidebb úton menjünk Miami-ba.

– A legrövidebb út? Az a veszélyzóna!

– Jaj, Carlos! El ne kezd már te is. Tudós létedre csak nem hiszel te is ezekben a legendákban?

– De, Johnnak igaza van, az tényleg veszélyes. Minimális kerülővel biztonságosabb.

– Á...! Hagyjatok már! Inkább nézd meg, mit mutat a radar holnapra, milyen időnk lesz. Nehogy viharba kerüljünk ezen az útvonalon.

– Ahogy gondolod Steven.

– Carlos! Jegyezd fel az egész heti radart, ott erre nem lesz lehetőségünk és valószínű pár napot maradunk kell majd.

– Rendben. Most úgy tűnik, hogy végig szép időnk lesz.

– Akkor jó repülést holnap és szerencsés hazatérést!

– Hát, arra szükségünk is lesz – motyogta az orra alatt Carlos.

– Mit mondtál Carlos?

– Semmit, Steven. - Nem akarta tovább bosszantani, mert látta fölösleges bármit mondania. John sem tudta lebeszélni erről az útvonalról.

A nap hátralévő része a csomagolással telt. Reggel pontban nyolc órakor John megjelent, és a repülő előállt. Carlossal kérdően néztek egymásra, aki a vállát megrántva jelezte, nincs változás, nincs mit tenni, marad az eredeti útvonal. John a fejét csóválta.

– Uraim, talán szeretnének valamit még mondani?

– Az útvonal..., – itt, Steven belefojtotta a szót Johnba.

– Ezt már megbeszéltük! Ezen kívül?

– Akkor, más nincs.

– Helyes, köszönöm! Akkor indulhatunk, az időjárás tiszta, szélcsendes, ideális.

– Itt Szirti sas, John pilótával! A toronynak, felszállási engedélyt kérek, cél Miami.

– Itt torony, Szirti sasnak! A felszállási engedélyt megadom.

A felhők felé emelkedve csodálták a tájat. Szépen egyenletesen repültek a légtérben. Egyszer csak megrázkódott a gép.

– Itt Szirti sas!... Halló! ...S. O. S....a toronynak! A navigációs műszerek...meghibásodtak..., össze – vissza jeleznek..., nem használhatóak! ...Nem látom.... a partot..., erős fénymező.... irányt tévesztettem...! S.O.S.!

Hangzott a toronynak szaggatottan. Majd elhalkult és soha többé nem jelentkezett. A segélykérés koordinátáit feljegyezték. Mentő egységet küldtek ki, de hiába, nyomtalanul eltűnt. Az óceánban több hónapon keresztül folyt a kutatás utánuk. Sem a gépet és roncsait, sem az utasokat nem találták. Újabb rejtélyes eltűnés a Bermuda – háromszögben, cikkezték az újságok.

Egy régi legenda szerint a Mars lakói uralmuk alá akarták hajtani a Föld lakóit. Magasan fejlett technikájuk volt, ezt kihasználva akartak hódítani. Kísérleteik ebben a térségben folytak, ám nem sikerült tökéletesre. Három egymásra helyezett, csillag tetraéder alakú elektromágneses mezőt magába foglaló szerkezet fekszik ott az óceán fenekén. Egy úgynevezett Mer – Ka – Ba mezőt hoz létre, mely teljesen irányíthatatlan. A Mer szó jelentése; forgó elektromágneses speciális fénymező, míg a Ka; szellemet jelent, és a Ba; a fizikai test pillanatnyi valósága. A tetraéder egyik csúcsa mozdulatlan, míg a másik két mező ellentétes irányú mozgást végez. A gyorsabban forgó erőter olykor az óramutató járásával megegyező irányban mozog, ami veszélyes helyzetet teremt. Ilyenkor torzulások keletkeznek az időben és térben. Ezért a számos eltűnt repülő és hajó, az irányíthatatlan mező miatt más dimenziós szintekre csúszott át. Amikor az órajárásával ellentétes irányba halad, minden megfelelően működik.

A tudomány mai napig nem talált magyarázatot a rejtélyes eltűnésekre ebben a térségben. A tudósok egymással vitatkozva különböző teóriákat állítanak fel és próbálnak rá bizonyítékot szerezni.

Ám ameddig csak a bal agyféltekére és az öt fizikai érzé-
kükre hagyatkoznak, sosem fognak rátalálni az igazságra.

Debrecen, 2021. január 11.

VAKÁCIÓ

László és Márta, két gyermekükkel elhatározták, hogy nyári szünetben elutaznak a tengerpartra Bulgáriába. Lányuk, Réka tizenkét éves, már nagyon várta a vakációt, még nem látta a tengert. Öccse, Nándor még csak hat éves és ősszel kezdi meg az iskolát.

A szállásukat Albenában foglalták le, egy kis faházat béreltek a tengerpart közelében. Kocsival tették meg a hosszú utat. Amint közeledtek, már megcsapta őket a tenger jellegzetes sós, frissítő illata. A nyári melegben jólesett a part felől érkező hűsítő szellő. Egyre közelebb érve, hallani lehetett, ahogyan a hullámok szelíden érkeve a víz felszínére, egy folyamatos morajlást hallatnak. A faháztól mintegy hetvenméternyi távolságra volt a csodaszép homokos part, az erdőn keresztül vezetett egy ösvény oda.

Megérkezésüket követően, rögtön kimentek gyönyörködni a lenyűgöző tájban. A vörösen izzó nap éppen lemenőben volt és visszatükröződött a vízfelületén. Bokáig süppedtek a puha homokban. Itt nagyon sekély volt a tenger és kristálytisza. Mindannyiukat eltöltötte a boldogság nyugalma. A tengerpart mindkét irányában sziklás hegyvonulat tárult szemük elé. A végtelen csendet, csak a többméteres hullámok zúgása törte meg. Félelmetes volt, ahogyan egymást követve felemelkedtek sötétzöldesen, majd megnyugodtak fehér habjaikban, a homokos partra sodorva ki, más – más formájú kagylókat. Lélegzetelállító élményt nyújtott mindnyájuknak. Ezzel nem lehet betelni eléggé.

A napjaik nagy részét itt töltötték, ebben az idilli környezetben labdáztak, homokvárat építettek a gyerekekkel. Vízimentők is sétálgattak a parton figyelve, kell – e valakinek segítséget nyújtani, így biztonságban érezték magukat.

– Várna, úgy harminc kilométerre lehet, holnap menjünk át oda, nagyon szép város és egy napot ott is eltölthetnénk – vetette fel Laci.

– Remek gondolat, szívunk egy kis városi levegőt is – válaszolta mosolyogva Márti.

– Apa! Ott mit nézünk meg? – kérdezte Nándi.

– Elsétálgatunk az egész városban, Régészeti Múzeum nagyon érdekes lehet, aztán a Dzsarnavara parkban állnak még egy ókori bazilika romjai is, valamint a leglátványosabb műemléke az ortodox katedrális. Ezen kívül a várnai csata emlékparkját is megtekinthetjük majd. Nem utolsó sorban a meglepi nektek, amit a legjobban fogtok élvezni az aquarium.

– Nagyon szuper program, már alig várom! – kiáltott fel Réka.

A következő napon, mindezt végig is nézték és nagyon sok élménnyel gazdagodtak. Aztán másnap ismét a végtelen tenger kerítette hatalmába őket. A sirályok látványa egyszerűen lenyűgözte őket. Elsétáltak a kikötő felé, ahol egy függőhíd vezetett át a rezervátumba. Nagyon szerettek volna átmenni, de éppen felújítás alatt állt a híd és le volt zárva. Azonban meglátták, hogy bizonyos időközönként szárnyashajó visz át Neszebárba.

– Ma már későre jár, de holnap elmehetnénk, hogy ott is szétnézzünk – mondta Márti.

– Persze, ha már itt vagyunk, nézzünk meg mindent, amit csak lehet. Különbözik egy ilyen hajókirándulás, már önmagában élmény lehet – válaszolta Laci.

Másnap reggel, irány a kikötő és szárnyashajóval Neszebár! Remek idő volt, a hajóút pedig igencsak fantasztikus élményt nyújtott, főleg a gyerekeknek. Amikor megérkeztek pazar látvány tárult a szemük elé. Ez egy kis félsziget, ami a tengerbe nyúlik és végig a parton különböző árusok a portékáikat kínálták. A tömeg hömpölygött ugyan, de a táj lenyűgözte őket. A műemlékekben gazdag ókori építményeket látván még szavuk is elakadt. A félsziget bejáratánál mindjárt, egy török korban épített szélmalom fogadta őket. A 4. – 5. századi bizánci kapubástyák, különböző műemlék házak és több templom romjai, olyan hatást keltettek bennük, mintha egy másik korba érkeztek volna egy dimenzióváltással. Néhány említésre méltó közülük, az Eleuszi Szűz Mária templomának romjai 5. – 6. századból, Keresztelő Szent János templom 10. – 11. századból, Mihály és Gábrriel arkangyal templom 12. – 14. századból, Szent János templom a 14. századból, Megváltó templom 17. századból.

Az árusoknál nézelődtek éppen, hogy valami emléket vegyenek. A gyerekek nagyon élvezték a különböző kagylóformákat, melyet a fülükhez emelve hallhatták benne a tenger zúgását. Sokféle csecsebecse volt, karkötők, nyakláncok, mind különböző anyagból és megmunkálással. Annyira elmerültek a nézelődésbe, mire felnéztek, hogy induljanak tovább, Nándi sehol nem volt. Hiába keresték mindenhol, egyszerűen eltűnt a tömegben. Kétségbeesetten kiáltozták a nevét, de nem vezetett eredményre. Be-

mentek a közelben lévő rendőrségre, ahol tolmács segítségével megértették magukat, hogy a kisfiú eltűnt mellőlük. Adtak fényképet is róla. A rendőrök nyugtatták őket, hogy meglesz, ne féljenek. Azonban Márti, már az ijedtségtől és sírástól, szinte alig tudott megszólalni.

Elindultak mindannyian a szélrózsa minden irányába, hogy Nándit mielőbb megleljék, hiszen két óra múlva indult vissza az utolsó szárnyashajó Albenába. Abban egyeztek meg épp ezért, hogy a hajónál találkoznak.

Hiábavaló keresés után Márti, Laci és Réka a megbeszélés szerint reménykedve ment a kikötőbe, hátha a rendőrség már ott várja Nándival őket. A hajó megérkezett és indulásra készen állt, megkezdődtek a beszállások. Kétségbeesetten néztek egymásra, hogy mitévők legyenek.

Ez idő alatt Nándi a félsziget belsejében valahol egy árnyas fa alatt ülve sírdogált, amiért eltévedt. A nyelvet nem értette, így senkivel sem tudott kommunikálni. Egy idős asszony ment arra, de nem tudott vele szót érteni. Kézen fogta és a rendőrségre bevitte, látta nem odavaló, és gondolta, hogy biztosan eltévedt.

A hajó kürtje megszólalt, hogy fejezzék be a beszállást, mert indul tovább. Mártiék tétován, reményvesztetten, elkeseredetten álltak továbbra is a beszállóhely mellett. Eközben a rendőrök telefonáltak a hajó kapitányának, hogy várjanak, még ne induljanak el.

Kis idő elteltével egy rendőr, kézen fogva szaladt Nándival a kikötő felé. Könnyes szemmel ölelték át egymást, majd köszönetet mondtak a rendőrnek. Ahogy felszálltak a hajóra, azonnal el is indult Albena felé.

Még két napjuk volt a hazaindulásig, melyet már az elbűvölő tengerparton töltöttek. Ezt a kis izgalmas kalandot leszámítva, sok csodálatos élménnyel gazdagodtak a vakáció alatt.

Debrecen, 2021. március 14.

A JUTALOM ÚT

Nicola beleszületett a gazdagságba, édesapja nyugdíjba vonulása után megörökölte a Bank vezérigazgatói állását. Jóképű ifjú volt, de agglegényként tengette életét. Gyönyörű háza, hatalmas birtokkal és luxus kocsija, mindhiába.

Az idő gyorsan elszaladt felette, már ő is nyugdíjba készült, még mindig jóképű sármos fickó. Persze túl van jó néhány kalandon és kapcsolaton, de nem találta meg az igazit. Ameddig fiatal volt, nem akarta elkötelezni magát és nem érintette meg annyira senki, hogy eszébe jusson a házasság. Később pedig mindenki már csak ki akarta használni és csak a pénzére pályázott, ez igazából visszafogta. Csodálta a szép nőket, de nem szerette az üresfejűeket. A másik ok, hogy imádta a munkáját és szinte minden idejét lefoglalta. Egy nő sem elégedett meg azzal a kevés idővel, amit ki tudott szakítani. Így családalapítás eszébe sem jutott. Elfogadta, hogy az élet ezt dobta neki, nem elégedetlenkedett, jól érezte magát a bőrében. Inkább azt sajnálta, hogy már közeledett a nyugdíjazása és azon gondolkodott, hogy mivel fogja tölteni azt a rengeteg szabadidejét. A nyugdíjas búcsúztatóján többek között egy kéthetes exkluzív nyaralást kapott ajándékba a kollegáitól. Megkönnyezte a búcsút, de kinyílt előtte a világ, mindjárt egy pazar nyaralással.

Gondolta kalandra fel, taxival kivitette magát a kikötőbe. Nem akart hinni a szemének, hogy milyen hatalmas, több emeletes luxus hajóval fog utazni. A felszálláskor mindjárt egy pohár pezsgővel kínálták. Mindenki elfoglalta sorban a kabinját és utána körülnézhetek a hajón, hogy

mit, hol találunk. A szava elállt a csodálkozástól, annyi látnivaló volt. Gyorsan telt az idő, mire körbejárt mindent, már vacsorához szólították az étterembe az utasokat, nem nézett szét, csak leült a számára kijelölt asztalhoz. A hajó kapitánya bemutatkozott és nagy szeretettel köszöntött mindenkit, majd felvázolta a programok választékának lehetőségeit. Már aznap estére rendeztek egy ismerkedési estét. Tökéletesen jól érezte magát, minden kényelem adott volt, de egyedül ezt a luxust élvezni nem olyan, mintha társasága lenne. Ezért nagyon megörült az ismerkedési estnek. Vacsora után visszavonult a kabinjába, hogy kicsit kipihenje az utazás izgalmait és felkészüljön az esti szórakozásra.

A legszebb öltönyét vette fel és már a kezdés előtt sétálgatott az étterem előtti folyosón, hogy lássa milyen is a felhozatal, közben gyönyörködött a lenyűgöző végtelen óceán habjaiban. Arra lett figyelmes, hogy valaki megérinti a vállát és megszólítja.

– Vezérigazgató Úr! Ön itt? – kérdezte egy fiatal elbűvölő hölgy.

A meglepődéstől hirtelen meg sem tudott szólalni, hiszen nem ismerte fel.

– Kézcsók kedves hölgyem – válaszolta zavarában.

– Látom, nem ismer meg, Bianca vagyok a könyvelői osztályáról – mutatkozott be.

– Ó, drága hölgyem, ne haragudjon, de annyian dolgoznak a cégnél, hogy hirtelen tényleg nem ismertem fel, bocsájtsa meg ezt nekem – szabadkozott Nicola.

– Semmi baj én is meglepődtem, hiszen köztudott önről, hogy minden percét az irodájában tölti – folytatta Bianca.

– Tudja Kedves, ezt az utat az én drága kollegáimtól kaptam búcsúzóul, mert nyugdíjba vonultam. Azonban, ön egyedül van itt?

– Nem, az édesanyámmal jöttünk. Egy kis kikapcsolódás a mindennapokból. Már jön is, engedje meg, hogy bemutassam őt.

– Örülök a szerencsének, hogy megismerhetem, Nicola vagyok.

– Ceri, – válaszolta meglepődve.

Eközben már elkezdtek az étterembe gyülekezni az utasok.

– Ne haragudjanak kedveseim, de ha már a sors így összehozott minket, ülhetnénk egy asztalhoz? Nem tudom, elfogadnának – e, egy ilyen idős férfit védelmezőjüknek? – kérdezte kedvesen mosolyogva.

Ceri nem tudta ki ő és kérdően nézett a lányára, de Bianca csak szélesen mosolygott rá, majd bólintott.

– Természetesen, számunkra megtisztelő! – válaszolta.

– Nagyon köszönöm, hogy osztoznak magányomban! Megyek, rendelek egy italt, önöknek mit szabad?

– Gin tonikkal, köszönjük szépen.

Bianca eközben elmesélte édesanyjának, hogy ki is Nicola. Pompásan telt az este és nagyon összebarátkoztak.

Másnap Bali volt az úti cél, ahol pár napot tölthettek és ezután indultak tovább a hajóval.

A Hotel, ahol megszálltak tervezett külön programot a környék bemutatására. Ceri, Bianca és Nicola, olyan jól megértették egymást, hogy mindenhová együtt mentek, mintha egy család lennének. Nicola még sohasem érezte magát ennyire jól. Ceri három éve vesztette el férjét és Bianca, azért találta ki ezt a luxusutazást, hogy édesanyját kicsit kiszakítsa az egyhangú búskomorságából. Jó volt látnia, hogy felszabadult és újra a régi. Bali nagyon sokszínű, a különböző vallások templomai szinte egymást érték. Pazar látványt nyújtanak az ideérkezők számára. A sok érdekesség mellett, természetesen nem maradhatott ki a shoppingolás sem, egy kis emléket mindenki választott magának.

Az utolsó napot az óceán partján töltötték. Bianca imádozott szörfözni, míg Ceri és Nicola napozgattak és sokat beszélgettek. A nagy melegben jóleső érzés volt az óceán felől érkező hűsítő szél. Ám, hirtelen óriásira nőttek a hullámok és nagy vihar kerekedett. Bianca még épp ki tudott érni a partra, de látta, hogy egy férfit a hullám lesodor a deszkájáról és elmerül a habokban. Vissza akart menni, hogy kimentse, de a következő hullám a fiatalembert kid sodorta a partra, eszméletlen volt. Nicoláék látták mind ezt és azonnal segítségére siettek. Ceri személyében az orvos mindjárt kéznél volt. Kis idő múlva, magához tért a férfi, szerencsére csak kisebb fejsérülés érte és némi vizet nyelt. A sebét Ceri ellátta.

– Nagyon hálásan köszönöm. Davide vagyok – mutatkozott be.

Kiderült, hogy ő is Tarantóban él és elismert jogász. A nyaralását tölti és ugyanazon a hajón utaznak, csak eddig valahogy elkerülték egymást. Csillagó, szénfekete szemei rögtön rabul ejtették Bianca szívét. Fekete göndör hajának egy tincse a homlokán pihent. Ahogy szélesen rámosolygott a lányra az arcán megjelenő kis gödröcskéivel szinte ellenállhatatlan volt. Davide, szintén elmerült a lány gyönyörű, tiszta kék szemeibe. Ceri mosolyogva nézte és konstataálta, hogy ez első látásra szerelem.

– Nos, kedves Davide, ha már jobban érzi magát, akkor csatlakozzon nyugodtan hozzánk – ajánlotta fel Ceri.

– Igen, boldogan! Nagyon köszönöm még egyszer – válaszolta örömteli arccal.

– Igynk itt a bárban egy koktélt a nagy ijedtségre és itt az ideje, hogy letegezödjünk mindannyian, ha nem bánják – vetette fel Nicola.

– Jó ötlet – mondta Ceri.

Még sokáig beszélgettek a bárban, majd a vacsoránál, már Davide is csatlakozott hozzájuk. A két fiatal gyorsan egymásra talált, nagyon egy hullámhosszon voltak. Nem különbül Ceri és Nicola. Kiváló négyest alkottak így együtt. A hátralévő idejüket, így az utazás során már egymás társaságában töltötték. A sok közös élmény és kaland még jobban összekovácsolta őket. Amikor visszaérkeztek Tarantóba, megfogadták, hogy továbbra is tartani fogják a kapcsolatot egymással. Davide és Bianca addigra már egyébként is egy párt alkottak.

Nicola többször meghívta őket magához vendégségbe egész hétvégékre. A hatalmas birtokhoz tartozott egy kis horgásztó, ahol több időt töltött Davide-vel. Szerették

mindketten azt a csendet és nyugalmat, amelyet a horgászás nyújtott számukra. Ceri és Bianca már otthonosan mozogtak a házban és mindig finom ebéddel és sütivel várták a férfiakat vissza. Az egyik ilyen alkalommal Davide komoly beszélgetést kezdeményezett.

– Te, Nicola! Én nagyon szeretem Biancát és szeretném megkérni a kezét. Benne látom, jövődő gyermekeim anyját.

– Ennek nagyon örülök, hiszen látom, jól megértitek egymást. Most vagytok fiatalok, most kell a családalapítást megalapozni.

– Csak félek, hogy nem korai ez, esetleg számára?

– Ha nem kérdezed meg, sosem fogod megtudni – válaszolta mosolyogva. – Davide, ne kövesd el azt a hibát, amit én. Látod, itt vagyok aggregényként öregedtem meg, mert úgy éreztem, hogy még nincs itt az ideje. Aztán meg... már túl késő.

–Nicola! Sohasem késő! Látom, milyen jól megvagytok ti is Cerivel. Miért nem házasodtok össze?

–Ilyen öregfejjel? Rá sem merek gondolni, mit szólna ehhez Ceri.

– Miért? Nincs abban semmi, sokan házasodnak össze idősek is. Nem csak a fiataloké a lehetőség – mondta mosolyogva Davide.

– Na, látom ehhez a „bátorság” mindkettőnk részéről adott! – mondta Nicola és nagyot nevetett hozzá.

– Elgondolkodtam azon, hogy milyen is az élet. Itt éltünk egy városban és még csak nem is ismertük egymást. Az

utazás során, véletlenek sorozata, úgy összehozott minket, hogy most itt vagyunk, mint egy nagy boldog család. Miért ne szentesíthetnénk a sors akaratát?

– Igen, igazad lehet Davide, mivelhogy nincsenek véletlenek. El kell, hogy gondolkodjam rajta.

– Nicola! Ebéd után menjünk be a városba és nézzünk nekik eljegyzési gyűrűt, vacsoránál megkérjük a kezüket. Mit szólsz hozzá?

– Húha! Ez aztán gyorsmenet.

– Ha sokat gondolkozol rajta, még megint elmulasztod majd. Ketten bátrabbak vagyunk! – mondta nevetve Davide.

– Nem bánom, egy próbát megér. Most lesz az első leánykérés, ez még úgyis kimaradt az életemből – válaszolta mosolyogva Nicola.

Éppen befejezték a beszélgetést, amikor közeledett Bianca.

– Kész a finom ebéd, gyertek – hívta kedvesen őket.

Az ebéd utáni beszélgetés közben Nicola és Davide hirtelen összenéztek és bölintottak.

– Kedveseim, nekünk most Davide – val van egy kis elintéznivalónk a városban. Megvártok itt, vagy ott addig beültök egy cukrászdába? – kérdezte Nicola.

Bianca és Ceri, kérdően néztek egymásra. Majd úgy döntöttek, hogy inkább maradnak és kipihenik a délelőtti sürgés – forgást. Pár óra elteltével érkeztek vissza Nicolá-

ék. Azonban mindketten, mint egy jóllakott óvodás, kajánul mosolyogtak.

– Drágáim! Sikerült az ügyintézésetek? Bár, úgy látom rajtatok, hogy igen – szólalt meg Ceri.

– Igen, minden rendben! – válaszolták szinte egyszerre.

Nicola, a pincéből felhozott két üveg pezsgőt és behűtötte. Nagy izgalom töltötte el őket.

– Te Bianca! Kimaradtam valamiből? Tudsz valamit, amit én nem? – kérdezte Ceri mosolyogva.

– Nem anya, mire gondolsz?

– Nem tudom, de olyan furcsák ezek a fiúk most.

– Nekem nem tűnt fel semmi – válaszolt Bianca.

Vacsora után, Davide felállt és tósztot mondott, majd hivatalosan megkérte Bianka kezét. A meglepődéstől, hirtelen szóhoz sem jutott a lány, csak könnyes szemmel borult a fiú nyakába. Ceri, magabiztosan mosolygott, mert már ebédnél érezte a levegőben, hogy van valami. Azonban az igazi meglepetés, amire nem számított, csak ezután jött. Nicola is felállt és köszöntötte, az ifjú jegyespárt. Majd hirtelen letérdelt és ő is megkérte Ceri kezét. A váratlan fordulattól néma csend állt be pár pillanatra. Nicola, lehajtott fejjel, már éppen arra gondolt, hogy na, akkor most felsült. Egyszer csak hatalmas súlyokat érzett a vállain. Mindannyian boldog, örömkönnytől csillogó szemekkel ölelték át.

Fél év múlva, egyszerre tartották meg a dupla esküvőt és hatalmas lakodalmat rendeztek. Majd mindannyian Nicolához költöztek. Az örök agglegény, így találta

meg egy utazás során időskorára a boldogságát és egyben csodálatos családját.

Debrecen, 2021. március 22.

LÁTOMÁS TEMPLOM FELSZENTELEÉSÉRŐL

Elvira és Lívia barátnők voltak, sokat kirándultak együtt. Mindketten követték Jézust, az ösvény útját. Megbeszélték, hogy következő vasárnap elmennek misére a székesegyházba, mivel még nem látták belülről. Szerették a különböző templomokat és kápolnákat. Mindegyiknek más – más lélekre ható energiája volt. Akármerre jártak ezeket a szent helyeket mindig felkeresték.

Mindketten hamarabb érkeztek és gyönyörködtek harangszóig a barokk stílusban épült székesegyház külsejében, két tornya szinte az égig emelkedett. Fantasztikus látványt nyújtott, ahogyan a környezetébe is beilleszkedett. Mögötte kis park terület el, melyet szintén körbejártak. Az utcáról hosszú márvány lépcső vezetett fel a kapujáig. Belépve hatalmas hajók látványa tárult eléjük. A falakat és mennyezetet szédítően csodálatos freskók díszítették. Az áhítat ereje megérintette és átjárta őket.

Alázatos, nyitott szívvel hallgatták a misét és figyelték a papi szertartást. Elvira egyszer csak arra lett figyelmes, hogy angyalok serege érkezett magasabb dimenziókból és a templom szellemi síkú felszentelésén munkálkodtak kívül – belül. Ezüstösen csillogó tündérszárnyukkal felragyogtak sorban az égbolton. Láncszerűen fonódtak össze, kört alkotván magukból. Aranyeső szállt alá fentről, gömbformát sűrítve a templom körül. Megérkezett Mihály arkangyal, aki kristályvédelmével beborította e fényhálót felszentelésül. Ez idő alatt Főangyalok a templomon belül sorfalat képeztek. A Hét sugár mesterek is szivárványszínű, csillogó energia szálaikkal megérkeztek. El-

árasztották a templom hajóit. Örvénszerűen tisztították végig belsejét. Gyémántfényű áldott energiák ezek. A Hét sugár mesterei megérintették az alázatos szívűeket. Táncoló fények cikáztak s az angyalok körbe – körbe jártak. Vigasztalásukkal, gyógyerejükkel mindenkit megtaláltak. Eközben megérkezett az Atya, Jézus és Mária, áldást osztó kezeikből aranyfényű energia áradt széjjel mindenkire. Végéhez ért a mise és emelkedett, tisztult lélekkel távoztak a hívó emberek.

Elvira elmesélte a látottakat Líviának, aki a különböző erőket és energiákat szintén érzékelte, azonban a látás ajándéka neki még nem adatott meg. Hálatelt szívvel mondtak köszönetet mindkettőnek az Úrnak, hogy ezen alkalommal ők is ott lehettek és mindezt végigélhették. Csodálatos, egész életre szóló bizonyosságok és felejthetetlen élmény volt ez számukra. Ők nem csak hiszik, hanem tudják, hogy léteznek más dimenziók is.

Debrecen, 2020. november 16.

RÉGI SZERELEM

A történet Svájcban játszódik, az 1800 – as évek tájékán egy kisvárosban. Abban az időben sűrűn előfordult a családok közötti viszály, főleg vagyonosodás miatt. A szülők már előre kiszemelték fiaik vagy lányaik jövődőbelijét rangjukhoz méltóan. A szerelem igaz érzéseinek nem engedtek teret, mert a vagyon és rang jelentett mindent számukra.

Antony és Carl gazdag nemesi család sarjai. Carl csak két évvel volt idősebb öccsénél Antonynál, aki 23 múlt. Sudár, magas és jó kiállítású ifjak voltak. Kiválóan meg tanultak vívni, pisztollyal bánni. Az egyenruha úgy állt rajtuk, mintha rájuk öntötték volna. Időnként bált rendeztek a városban és ők mindig jelen voltak, szüleikkel együtt természetesen. Minden leány szívesen fogadta közeledésüket. A szülők azonban különös gondot fordítottak arra, hogy észrevétlenül, de eltávolítsák fiaik közeléből azokat a leányokat, akik nem voltak méltóak rangjukhoz.

Maya, szintén gazdag nemesi családból származott és a városban lakott egy kisebb kastélyban édesapjával, mert édesanyja korán meghalt. Jó viszonyban voltak Carlék családjával. Néha Maya is elment a bálba, de sohasem táncolt senkivel, igaz már 21 éves volt, de nem akart még udvarlót. Inkább csak szórakoztatta az ott jelenlévők mulatsága. Kicsit visszahúzódó, magának való volt, ezért nem is keltette fel a férfiak figyelmét. Édesanyja és testvér nélkül nagyon egyedül érezte magát. A szomszédos faluban volt egy barátnője Kathy. Vele is csak ritkán tudtak találkozni.

Kathy 19 éves volt, nagyon csinos, gyönyörű barna szemű és hosszú fekete hajú leány. Szüleivel élt, jómódúak voltak, de nem nemesi származásúak. Így ők nem voltak hivatalosak a bálókba. Barátnőjével nagyon szeretett együtt lenni mindig jókat beszélgettek. Időnként, amikor be ment a városba vásárolni, akkor mindig találkoztak, úgy szerették egymást Mayával, mint két testvér.

Egyik alkalommal Maya és Kathy, épp a cukrászdában süteményeztek és nagyokat nevetgéltek, amikor váratlanul odaköszönt hozzájuk Antony. Maya bemutatta őket egymásnak. Kathy és Antony között szikrázott a levegő, egymás szemében elmélyülve, szinte tudomást sem vettek a külvilágról. Csak fogták egymás kezét és úgy maradtak pár pillanatig. Majd kezdett kicsit kínos lenni a helyzet, hogy ebből kikökkentse őket Maya, helyet kínálta Antonyt. Ő persze szívesen csatlakozott hozzájuk. Vidáman beszélgettek tovább, nagyokat nevettek Antony története in. Eközben észrevétlenül fellángolt a szerelem közöttük Kathyvel. Az idő nagyon gyorsan elröpült. Antony szerette volna hazakísérni Kathyt, de ő szabadkozott. Így Mayát kísérte haza, végig Kathyról ábrándozva.

Otthon Antony folytatta az áradozást Carlnak, teljesen elvarázsolta a leány. Ezek után, már ő is nagyon kíváncsi volt rá. Megbeszélték, hogy a következő bálon a lánynak feltétlen ott kell majd lennie. Ehhez, azonban Maya segítségét kellett kérniük járjon közbe, hogy Kathy is ott lehessen. Maya boldogan tett eleget a felkérésnek, hiszen látta, hogy mennyire kölcsönösek az érzéseik.

Eközben Kathy fejében csak Antony járt, aki elbűvölte teljesen. Elmerengett szép barna szemein, látta maga előtt kedves mosolyát és arcán azt a kis gödröcskét, mikor mosolyra nyitotta száját. Önfeledt álmodozásából a csen-

gő hangja riasztotta fel. Távirat érkezett, ünnepélyes meghívó az első báljára. Szárnyalt, epekedve várta az alkalmat tudta, hogy találkozni fog Antonyval.

Elérkezett az estély napja, a fiúk már ott voltak és türelmetlenül várták Mayát és Kathyt. Már elkezdődött a mulatság, a két lány még nem volt sehol. A jelenlévők nem értették, hogy Antony és Carl még miért nem kért fel senkit, hogy – hogy még nem táncolnak.

Egyszer csak kinyílt a duplaajtó, és mint egy királynő fehér ruhájában megjelent Kathy, barátnőjével az oldalán, szüleik kíséretében. Antony eléjük sietett, bemutatkozott és rögtön felkérte Kathyt. Nagy, szenvedélyes szerelmet éreztek egymás iránt. Carlnak is megakadt a szeme Kathy-n, ahogyan fekete hajának hullámai vállára simulnak, szinte elkápráztatta látványa.

Nem tétovázott odament és bemutatkozott, majd lekérte a lányt öccsétől. Kathynek ez túl gyors volt, csak táncolt és táncolt, de szemével folyton Antonyt kereste. A zene épp a végéhez ért és Carl visszakísérte Kathyt a szüleihez.

Antony dühös volt bátyjára, össze is vitatkoztak. Carl kínosan ügyelt arra, hogy ezt mások ne vegyék észre. Az est hátralévő idejét Antony és Kathy boldogan töltötték egymás társaságában. Carl lopva, irigykedve figyelte őket.

A szülők nem értettek egyet ezzel a kapcsolattal. Antony szülei határozattan tiltották őket egymástól, mert rangon alulinak ítélték Kathyt. Carl féltékenysége miatt a szülőknek adott igazat. Kathy szülei, tudták ezt és féltették lányukat a kapcsolattól.

Ezért mindig csak titokban találkozhattak és csak rövid időkre. Szerelmüket nagyon komolyan titkolniuk kellett.

Emiatt nagyon szenvedtek és elhatározták, hogy megszöknek. Majd együtt kezdenek új életet. Azt tervelték ki, hogy találkoznak Mayánál és onnan együtt szöknek tovább.

Kathy már ott volt útra készen várta Antonyt. Persze ezt az egészet még Maya apja előtt is titokban kellett tartani. Ezért külön érkeztek, hátsó bejáraton és a kastély egyik szobájában találkoztak, amit már régóta nem használtak. Estére beszéltek meg a találkozót, amikor nagyobb valószínűséggel, már nem látják meg őket. Úgy gondolták hajnalban, még napfelkelte előtt indulnak tovább. Már késő este volt, talán tíz is elmúlt. Kathy nagyon aggódott Antony miatt. Végre megérkezett, nagyon boldogan fogadta, nyakába borult és úgy szorította, mintha sohasem akarná elengedni. Hatalmas sóhajtás tört fel belőle, hogy most már mindig együtt maradnak és nem kell többé bujkálniuk.

Antony lágyan kibujt Kathy öleléséből, komor arcát könnyek áztatták. Kérte üljenek le, megfogta a leány kezét és közölte vele, hogy családja miatt, mégsem teheti meg. Ne haragudjon rá, próbálja megérteni. Kathy, kétségbeesetten ült az ágy szélén egy hang sem jött ki a torkán. Könyvek folytak rémült arcán. Antony szorosán magához ölelte, majd búcsúcsókot adott és lehajtott fejjel összetörtén távozott.

Maya másnap haza kísérte Kathyt, hogy ne legyen semmi gond a szülőkkel. Elmondták, hogy hosszúra nyúlt a társasjátékozás, észre sem vették, hogy elszaladt az idő. Késő este, már nem akarták hazaengedni Kathyt ezért ott aludt náluk. A szülők aggódtak ugyan, de örültek, hogy épségben hazakísérte Maya a lányukat.

Kathy magányába fordulva töltötte napjait. Nem akart egy férfit sem megismerni, mert félt az újabb csalódástól. Érzelmei is még Antonyhoz kötődtek. Az idő múlásával halványultak érzései és kissé felengedett a bánata is.

Egyik nap, amikor városba ment vásárolni, feltűnt neki a hirdetőtáblán egy új hirdetmény. Antony és Carl esküvőjének időpontja egy leány testvérpárral. Kathyt szíven ütötte a hír a törtétek óta semmit sem hallott Antonyékról. A testvérpárt ismerte, ők is nemesi sarjak voltak és megfeleltek a szülők elvárásainak. Ott állt a hirdetőtábla előtt és mozdulni sem bírt. Ekkor érkezett meg Maya szerencsére. Karon fogta és beültek kedvenc cukrászdájukba. Megpróbálta felvidítani Kathyt.

Kathy megértette, hogy el kell fogadnia a helyzetet és beletörődött sorsába.

Ám, nem messze tőlük lakott egy fiú, Johan. Mindig nagyon figyelmes volt vele, de Kathy nem figyelt rá eléggé. Johannak nagyon tetszett a lány, néha elviccelődtek. Azonban közeledni nem mert hozzá. Félénk, bátortalan fiú volt.

Kathy éppen hazafelé igyekezett, amikor egy lovas szekér, olyan közel futott el mellette, hogy majdnem elsodorta. Az ijedtségtől, megsédült és elesett. Johan ott termett és felsegítette a lányt. Erős karjaiban megtartotta. Ilyen közel még sohasem voltak egymáshoz. Valami történt ekkor, Kathy most látta csak milyen csodálatos férfi karjaiban van. Johan hazakísérte őt és vette a bátorságot az udvarláshoz, melyet szívesen fogadott Kathy.

Az érzéseik egymás iránt egyre jobban elmélyültek. Kis idő elteltével Johan megkérte Kathy kezét, aki boldogan mondott igent és rövidesen kitűzték az esküvőt.

Debrecen, 2020. 10.

ZARÁNDOKÚT

Elvira református családba született, így az ottani szertartás szerint keresztelték, majd később konfirmált. Felnőttként nem tartotta a liturgiákat fontosnak, így szívesen ismerkedett meg más vallások tanáival, a spirituális úttal. Az egyik nagy álma szíve legmélyén az volt, hogy szeretett volna egy zarándokúton részt venni, azonban ezt sohasem mondta senkinek. Nem látott rá lehetőséget.

Az egyik barátnője Lívia, katolikus volt. Egy napon azzal hívta fel telefonon, hogy a gyülekezetük két napos zarándokútra megy és még éppen két hely van a buszon. Elvirának még a lélegzete is elállt. Itt a várva várt nagy lehetőség, hogy álmát valóra váltsa. Gyorsan kellett döntenie, mert már csak három nap volt a jelentkezés határidejéig, ráadásul az a két hely nyilván azé lesz, aki hamarabb dönt. A hétköznapi programjaiba sem volt ez beütemezve. Nagyon váratlanul érte, de szeretett volna menni. Kért egy nap gondolkodási időt, hogy a kötött programot valamiképpen elhalassza. Lívia sürgette és mondta, hogy az egyik helyet mindenképpen lefoglalja.

Imádkozott az Úrhoz segítségért, hogy nagyon szeretne ezen a zarándokúton részt venni, de a kötött programot nem tudja áttenni. Másnap délelőtt telefonon kapott értesítést, hogy elmarad a kötött program. Elvira fellelegzett és boldogság öntötte el szívét, lelkét. Azonnal felhívta Líviát, hogy írassa be őt is.

A kétnapos program vázlatát is megkapta. Rögtön látta lesz annyi ideje, hogy találkozhasson a közelben lakó egyik kedves barátnőjével, Alizzal. Fel is hívta megbeszél-

ték, hogy a helyszínen találkoznak és ők is csatlakoznak a zarándokúthoz. Aliz és Elvira távol laktak egymástól, csak egy évben egyszer tudtak szinte személyesen találkozni. Telefonon tartották a kapcsolatot, azonban a szeretet számai és közös spirituális fejlődésük útja, testvérként kovácsolta őket össze.

Kora reggel indultak busszal a célállomásra, Szentkútra. Elvira ismerte a környéket szerette ezt a szent helyet, amely mindig lenyűgözte. Lélekemelő volt számára, hogy pont ide volt lehetősége elmenni zarándokútra. A buszon közös imádkozással és énekekkel dicsérték az Urat. Fantasztikus tiszta erőket lehetett érezni. A buszt fényes angyalok vették körül és kísérték végig.

A megérkezést követően elfoglalták a szállást, majd szeretetvendégség után a programokból szabadon lehetett választani. A templomban több egyházi felekezet tartott misét folyamatosan egész nap. Elvira és Lívia mindegyiken ott volt. Szerették volna a lelküket kellően felkészíteni a másnapi zarándokútra. Elvirát a Ferencesek által tartott mise fogta meg leginkább. Már ősz volt, sárguló levelek hullottak a fákról. Hideg és eső sem számított, csodálatos légkör vette körül a szent helyet.

Másnap reggel Aliz és édesanyja, már ott voltak és csatlakoztak a zarándokokhoz. A viszontlátás öröme, még boldogabbá tette a napot. Csendesen meghatódva ballagtak, stációknál imádkozva meg – megálltak.

Érezni és látni lehetet, azt a tiszta erőt, mely körülvette a zarándokokat. Egy aranyfényű, alagútszerű fényörvény. A stációknál egy – egy Apostol köszöntötte őket. Mélységes alázat, nyugalom, béke és szeretet érzése uralta a lelkeket. Jézus és Mária vezette a bűnbánó zarándokokat. Az Atya

felügyelte az imádkozók lelkeit. Arcokon könnyek peregtek. Alázatos hívők énekétől zengő keresztúton, angyalok alkottak köréjük fénykoszorút. Karmától tisztuló ragyogó energiaszálak, mert az Úr lelkeiket feloldozta bűneik alól.

A Jó Isten áldásával végéhez ért a keresztúti zarándok menet. Immár megújulva folytatták életüket. Elvira legcsodálatosabb élménye volt e zarándokút. Örök hálaival és szeretettel őrzi mai napig szíve legmélyén.

Debrecen, 2020. október 29.

A SZÖKŐKÚT

Nina Montpellier-ben él, és már neves újságíró. A legjobb barátnői Charlotte és Zsüliett. Az egyetem elvégzését követően nemsokára férjhez ment. A három lány közül ő volt az első. Azonban a házassága nem sikerült, és pár év után elváltak.

Charlotte nagy szerelemre lobbant egy Peter nevű mérnök iránt, aki Lorient - ben élt ugyan, de éppen Montpellier-ben akadt munkája. A kapcsolatuk komollyá vált, és egy év elteltével már összeköltöztek Lorient-be.

Ninának csak Zsüliett maradt, akire számíthatott. Szülei ugyanis már nem éltek, és testvére sem volt. A válás után teljesen kiborult, elege volt mindenkől. A munkája sem érdekelte, pedig imádta. A csalódás, amit férje okozott, egy életre szóló mély nyomot hagyott a lelkében. A vidám természetű lány arcáról eltűnt a mosoly és éjszakánként telesírta a párnáját. Zsüliett látta, hogy Nina egyre mélyebbre süllyed a depresszióba.

– Nina! Ez nem mehet így tovább! – mondta.

– Tudom, de annyira fáj, annyira bíztam benne és annyira szerettem őt!

– Tudod mit? Utazzunk el Párizsba! – kiáltott fel

Zsüliett.

– Ezt, hogy? Hogyan gondolod? – kérdezte meglepődve Nina.

– Nézd, szerintem jót tenne egy kis változatosság. Kimozdulnál innen, hisz itt minden rá emlékeztet. Így nem fogsz tudni egyhamar túllépni rajta. Teljesen belebetegszel már. Különben is, emlékszel? Megfogadtuk, hogy két hetet eltöltünk Párizsban, csak mi hárman lányok.

– Ja, igen emlékszem. Na, ebből nem lett semmi. Charlotte már itt sincs.

– Ez igaz, de mi még elmehetnénk. Mit szólnsz hozzá?

– Hát, nem tudom, nem rossz ötlet.

– Remek, akkor én lefoglalom a szállást, a jövő héttől jó lesz?

– Igen, elintézem addig a szabadságot. Zsüliett, nagyon köszönöm neked, amit értem teszel.

– Ne köszönd. Majd meglátod, milyen jól fogjuk érezni magunkat! – mondta ő nevetve.

Egy luxus hotelben szálltak meg. Igazán minden kényelem adott volt számukra. Párizs gyönyörű, teljesen lenyűgözte őket. Egy napon ebéd után kiültek a parkba a szökőkút elé. Sokan csodálták meg az elbűvölő alkotást, szinte alig volt hely körülötte.

– De jó lenne itt maradni, itt élni! – sóhajtozott Zsüliett.

– Bizony, fényűző város. Mindent feledtet, valóban. Jó ötlet volt! Köszönöm! Már sokkal jobban érzem magam.

– Ez látszik is rajtad! – mondta nevetve Zsüliett.

– Zsüliett! Vajon igaz az, hogy ha dobunk pénzt a szökőkútba, még visszatérünk ide?

– Nem tudom, de ezen ne múljon!

Aprópénzt keresett, és egyet adott Ninának is.

– Na, gyere! – és odalépett a szökőkúthoz.

Már éppen be akarták dobni, amikor odalépett hozzájuk egy sármos fiatalember.

– Ne így! – mondta különös mély hangján. Megfogta Nina kezét, és mintha táncparketten lennének, megfordította.

– Háttal kell állni a szökőkútnak, és előtte kívánni valamit, de nem szabad elmondani senkinek, akkor beteljesül – magyarázta a ceremóniát, és kedvesen mosolygott hozzá.

A két lány csak tette, amit mondott, szinte bűvöletbe esve.

– Bocsánat! Alain vagyok – mutatkozott be.

– Nina – válaszolt ő egyszerűen.

– Zsüliett – mutatkozott be ő is.

– Üzleti tárgyaláson vagyok itt, és ebéd után én is egy kis pihenőt tartottam. De már sietnem kell vissza, igazán sajnálom – mondta sietősen, ahogy az órájára pillantott.

A lányok csak néztek utána, mintha egy szellemet láttak volna, ahogyan elviharzott.

– Na de ilyet! – kiáltott fel Zsüliett, ahogy feleszmélt.

Nina még mindig abban a bűvöletben állt ott, mint amikor a férfi megfogta a kezét.

– Nina! Hahó! Térj magadhoz, mi történt? Mintha nem is itt lennél.

– Jaj, bocsi! Csak fura volt ez az egész. Amellett, hogy rendkívül szimpatikus férfi, amikor megfogta a kezem, valami történt velem. Olyan érzés, amit eddig sosem éreztem, ismeretlen előttem, és nem is tudom elmagyarázni neked.

– Nem is kell, Nina! Ezt hívják úgy: szerelem első látásra.

– Ugyan! Hagyj már! Soha többé nem tudnék megbízni senkiben. Örülök, ha egyszer túl leszek rajta. Nem kell több bonyodalom. Azonban olyan érzés töltött el, hogy már ismerem őt, legalább ezer éve. Pedig biztos, hogy most láttam először az életemben.

– Kár, hogy csak egy üzleti tárgyalásra van itt. Olyan gyorsan elillant. Így nem valószínű, hogy még találkozunk vele – szólt közbe Zsüliett.

– Így van jól! Egy varázslat, mely köddé vált! – mondta nevetve Nina.

– Érdekes, mindig minden okkal történik, nincsenek véletlenek – mormogta magában Zsüliett.

Még pár napot töltöttek itt, fantasztikusan érezték magukat, és az idő gyorsan telt. Már csomagoltak és indultak haza.

– Drága Zsüliett! Nagyon köszönöm neked ezt az utat, hogy itt voltál velem, csodálatos időt töltöttünk együtt. Teljesen feltöltődtem – mondta Nina, átölelve közben barátnőjét.

– Igen, én legszívesebben haza sem mennék! – válaszolta nevetve.

Montpellier-be érkezve semmi sem változott.

Nina újult erővel vetette bele magát imádott munkájába. Visszatért a régi lánykori életéhez. Nagy baráti társaság, bálók és estélyek. Zsüliett hűséges barátnőként kísérte mindenhová, jól kiegészítették egymást.

Az újságíró gyönyörű, csinos, de megközelíthetetlen maradt minden férfi számára, csak a baráti körének lehettek tagjai. Ezt félreérthetetlenül közölte is rögtön minden közeledővel. Jól érezte magát a bőrében, és nem akarta bonyolítani az életét. Bár Alainnel való találkozása nem tűnt el nyomtalanul. Sokszor

eszébe jutott, és felidézte. Ilyenkor jóleső érzés töltötte el. Persze ez az ő kis titka maradt.

Egy napon ráébredt, hogy lelke mélyén nyomasztja a város és az egész otlléte. A mindennapi külsőség nem volt szinkronban a lelkével. Sok éjszakán át gondolkodott, de elhatározta, hogy új életet kezd valahol máshol. Pályázatokot írt mindenfelé, amiben lehetőséget látott. Természetesen barátnőjével, aki olyan volt neki, mint a testvére, sokat beszélgettek erről. Zsüliett jogászként bárhol talál állást, és őt sem fűzte semmi Montpellier - hez. Nem volt kérdés, hogy vele megy.

Nina egy párizsi magazintól kapott felkérést a lap vezetésére. Határtalan örömmel fogadta el.

– Látod Zsüliett, visszatérünk Párizsba! – mondta boldogan.

– Nem hiába dobtuk a pénzt a szökőkútba! – válaszolta mosolyogva.

Sikerült egy szép nagy, kétszintes lakást bérelniük, ahol mindketten jól elérték. Pár hónap múlva Zsüliett is talált állást egy neves cégnél. Eközben Charlotte - tal tartották a kapcsolatot, és mindent tudtak egymásról. A három barát nő nagyon összetartó volt.

Nina ebéd után, ahogy visszatért az irodájába, egy díszes borítékot talált az asztalán. Egészen meglepődött, kibontotta, és Charlotte esküvői meghívója állt benne, egy kis levélkével. Örömkönnyek között olvasta barátnője sorait. Azonnal telefonált Zsüliettnek, és elmondta az örömteli hírt. Boldogan készültek az utazásra, mert Charlotte azt kérte tőlük, hogy legalább egy héttel előtte érkezzenek meg. Szállásra ne legyen gondjuk, mert ott fognak lakni velük a kastélyban, ahol több vendégszoba is rendelkezésre áll. Már alig várták, hogy találkozzanak.

Charlotte, Peter és szülei már a kastély előtt üdvözölték a lányokat. A személyzet csomagjaikat hamar elhelyezte a vendégszobákban, és barátnőjük megmutatta nekik a kastélyt.

Lenyűgöző látványban volt részük, egyik ámulatból estek a másikba. A szóból ki nem fogytak. Látszott Charlotte-on, hogy milyen boldog, és a család saját lányának tekinti.

– Nina, Zsüliett! Ebéd után hagylak benneteket kicsit pihenni, aztán megmutatom nektek a kastély körüli hatalmas parkot. Képzeljétek, Peter bátyja tájépítész, és az ő művészi alkotása nyomán került kialakításra.

– De ő most nincs itt, ugye? – kérdezte Zsüliett.

– Megbeszélésen van, nem tudom, mikor érkezik meg, majd bemutatom nektek őt is – válaszolta Charlotte.

– Mit lehet róla tudni? – kérdezősködött tovább Zsüliett.

– Ó, Zsüliett, látom, nagyon érdekel – és mosolygott hozzá Charlotte.

– Igen, sosem lehet tudni – és Zsüliett kacintott egyet kacéran.

– Imádja a munkáját, még nem nősült meg. Nagyon komolyan veszi a házasságot, csak kicsit álmodozó. Mindig azt mondogatja, hogy ő csak akkor nősül meg, ha ránéz a lányra, és azt érzi a lelkében, hogy igen, csak ő kell nekem, és ő lesz a feleségem. Mi meg mindig megmosolyogjuk. Az egész család komoly erkölcsi alapokat képvisel, és nagy szeretet tartja őket össze. Én boldog vagyok, hogy megismerhettem Petert és családját.

– Igen, ez látszik is mindnyájatokon – szólt közbe Nina.

– Gyertek, menjünk ebédelni – kérte Charlotte.

A jól sikerült ebéd és szieszta után a három barátnő elindult a látványos parkot felderíteni.

– Nézzétek, még egy kis kápolnájuk is van – mutatta Charlotte.

– Eláll a szavam is, annyira gyönyörű itt minden – mondta Nina.

– Egyszerűen pazar, olyan az egész, mint egy arborétum. Ez a sokféle különleges fa és növény, tényleg, mint egy álomvilág – tette hozzá Zsüliett.

– Na, Zsüliett! Minden kívánságod így teljesüljön! Ott jön Peter és a bátyja, most megismerhetitek – kiáltott fel hirtelen Charlotte.

– Bemutatom a barátnőimet, Nina és Zsüliett.

Nina tekintete megakadt Peter bátyján, és az övé is Ninán. Majd egyszerre hangzott el, hogy:

– A szökőkút!

Mindenki kérdően nézte ezt a kis közjátékot. Zsüliett sem ismerte fel Alaint, mivel bajuszt és körszakállat növesztett az eltelt két év alatt.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte Peter.

– Lemaradtunk valamiről? – kérdezte Charlotte is.

Ám, ezt meg sem hallották. Egyszerre megszűnt a külvilág körülöttük. Csak némán, mozdulatlanul merültek el egymás tekintetében. Már épp kezdett kínos lenni, amikor Nina megszólalt.

– Á, ez egy hosszú történet, csak egy pillanat volt.

– Egy pillanat, mely örökké tart – folytatta halkan

Alain.

– Nem baj, van időnk, és kíváncsian várjuk – mondta Charlotte mosolyogva.

– Drágám, nekünk most mennünk kell, de vacsoránál találkozunk – szólalt meg Peter.

– Már megint eltűnt egy szempillantás alatt, ezt nem hiszem el – mondta Zsüliett kicsit bosszankodva.

– Úgy látszik, ő csak egy fényszikra, mely megjelenik, majd eltűnik – tette hozzá Nina mosolyogva.

– Na, lányok! Most már meséljete el nekem mindent – kérte Charlotte.

A két lány elmesélte a párizsi útjukat és a szökőkút történetét. Nina bevallotta, nem közömbös számára Alain. Elmondta, hogy milyen különös érzést váltott ki belőle a szökőkútnál, és az eltelt idő alatt is sokat gondolt rá.

– Én akkor is mondtam, hogy nincsenek véletlenek – szólt közbe Zsüliett.

– Igaza van Zsüliettnek, én osztom az újraszületés elméletét. Az biztos, hogy nem egy életünk van a fejlődés útján, hiszen a lélek örök. Amit elmondtál, az tisztán mutatja, hogy valószínű előző életetekben, már találkoztatok valamilyen formában – mondta Charlotte.

– Én eddig nem foglalkoztam ezzel, de lehet benne valami, mivel a megtapasztalás bizonyosságot is ad egyben – válaszolta Nina.

– Tudod, Nina, elárulok neked valamit. Emlékszem, akkoriban lehetett, amikor ez a szökőkutas találkozás történhetett. Alain, hazajövele után megemlítette, hogy találkozott egy lánnyal, de csak egy pillanat volt szinte, és mégsem tudja elfelejteni. Én erre csak annyit mondtam neki, hogyha van vele dolgod, még találkozni fogtok. Ennek két éve lassan, de tudjuk, hogy mindig mindennek megvan az ideje. Sem korábban, sem később nem fog bekövetkezni. Az időhálón precízen működik minden. Én azt hiszem ezek után, hogy te voltál az a lány, de meglátjuk a folytatást – fejtette ki Charlotte.

Még sokáig beszélgettek, sétáltak a gyönyörű parkban és csodálták Alain munkáját.

A vacsoránál mindenki jelen volt, jó hangulatban telt el, majd a szülők tapintatosan elvonultak. Később Charlotte és Peter is, majd Zsüliett ment fel a szobájába, hogy fáradt.

Alain elmondta Ninának, hogy a szökőkútnál való találkozásuk óta csak ő jár a fejében és nem tudta, hogyan keresse meg. Ezért a sorsra bízta, megvallotta különös érzéseit. A lány is bevallotta, hogy milyen érzések töltötték el akkor, és egészen az újra találkozásukig.

A következő napokban keresték egymás társaságát, és amennyi időt csak lehetett, együtt töltöttek. Azonban az esküvői készülődés is sok elfoglaltsággal járt mindnyájuk számára. A kastély parkjában tartották a ceremóniát, és legalább kétszáz fő volt hivatalos rá.

Az esküvő fantasztikusra sikeredett, mindenki nagyon jól érezte magát. Zsüliett megismerkedett Andreással, aki Peter unokatestvére volt, és egymásba szerettek. A lányok azonban az ünnepség után visszatértek Párizsba. Sajnos Andreas is Lorient-ben lakott, így csak a távkapcsolat maradt részükre, Nina és Alain között ugyancsak.

Mindannyian szenvedtek a távolság miatt.

Alain karácsonykor megkérte Nina kezét, és eljegyezte. A következő nyáron tartották az esküvőt. Nagyon boldogok voltak, Nina természetesen szintén Lorient-be költözött a kastélyba, bár fel kellett adnia a párizsi munkáját, de szerelmük mindent felülírt.

Charlotte nagyon boldog volt, hogy barátnője is mellette van. Zsüliett Párizsban maradt, és Andreas odaköltözött Nina helyére. Egy év elteltével ők is összeházasodtak. A három lány életük végéig tartotta a kapcsolatot egymással, és Zsüliett Andreassal sok időt töltött Lorientben. Pár év elteltével már gyermekeik is együtt játszadoztak a hatalmas, csodálatos kastély parkjában.

Debrecen, 2021. 02.

SZÜLETÉS NAP

Louisnak jól menő mérnöki irodája van, míg felesége, Claire jogászként egy jogi iroda vezetője. Fia Lucas szintén jogot végzett és az édesanyja irodájában dolgozik ügyvédként. Lányuk Chloé, nemrég érettségizett és a tizenhét éves születésnapjára készül.

A szülők nagy meglepetés bulit szerveznek neki. Mindenkit meghívnak az eseményre. Közeli kollégákat, barátokat, rokonokat, szomszédokat. Chloé úgy tudja, hogy csak az ő barátnői lesznek jelen. Erre az alkalomra külön egy rendezvényszervezőt kértek fel, aki gondoskodik a birtok feldíszítéséről és ételek, italok felszolgálásáról. A meghívókat a szülők rendezik, míg a zenéről Lucas gondoskodik, mivel van egy zenekara, melyet még a gimnáziumban alakított barátaival. Mindkét gyermekük zenei tehetség, Chloé ebben az irányban fog továbbtanulni, hiszen sikeres érettségin és felvételin van túl, melyet egyszerre ünnepelnek a születésnapjával.

Eljött a várva várt nap. Szülei és bátyja az ágyánál állva elsőként köszöntötték az ifjú hölgyet. Nagy meglepetés érte, amikor kiment és látta a gyönyörűen feldíszített birtokot. Rövid időn belül elkezdtek szállingózni a vendégek is. Ekkor lepődött meg igazán, hogy milyen nagy ünnepséget szervezett a családja részére, nagyon boldog volt. A vendégek sorra köszöntötték, Chloé ragyogott az örömtől. Noah ügyvéd, bátyja kollégája és édesanyja irodájában dolgozott ő is. Sármos fiatalember, aki ezt ki is használta a lányok körében. Nem tudott hosszú ideg megmaradni senki mellett és egy barátnő mindig csak addig tartott számára, amíg meg nem ismert egy másik csinos lányt, ez

köztudott volt róla. Megakadt a szeme Chloén is. Egész idő alatt a lány körül sürgött – forgott és nagyon figyelmesen udvarolni kezdett neki.

– Szabad egy táncra? – kérdezte.

– Igen, örömmel! – válaszolta ragyogó mosollyal az arcán.

Noah az a típusú férfi, aki minden nőnek tetszik, így Chloé is áldozatául esett. Igazi első szerelmi érzés lángolt fel benne. Messziről látszott, hogy milyen örömmel fogadja a férfi közeledését. Azonban ezt nem mindenki nézte jó szemmel. A bátyja mindig úgy vigyázott rá, mint a szeme fényére, ezért igencsak felforrt a vére, amikor meglátta Noah-val.

– Szabad lesz kedves hugicám? – és lekérte táncolni.

– Persze, szeretett bátyám – válaszolta. Szemével azonban Noah-t követte, hogy merre megy.

– Figyelj rám, Noah-val nem lehet semmi köztetek! Megértetted! – mondta indulatosan.

– Miért? Hiszen olyan helyes és kedves fiú – csodálkozott Chloé.

– Igen, ameddig meg nem kap! Aztán otthagyd egy másikért. Nem akarom, hogy tönkregye az életed! Vedd komolyan, amit mondtam!

– Jól van, de okos vagy! Mintha a szerelemnek lehetne parancsolni! – válaszolta, most már ő is indulattal.

– Vedd tudomásul, hogy nem fogom engedni!

– Már felnőttem, azt csinállok, amit akarok! Hagyjál! – és otthagya fivérét.

Lucas nem gondolta, hogy már ennyire elkésett ezzel. Látta, amint húga odamegy Noah-hoz és újra meghitten együtt táncolnak. Majd, amikor vége lett a számnak, odament hozzá.

– Gyere egy picit légszíves, beszélni szeretnék veled. – hívta el karonfogva Noah-t.

– Igen itt vagyok, mondd! – kérte Noah.

– Figyelj, szállj le húgomról, de gyorsan!

– Miért? Nem is tudtam, hogy ilyen csodálatos húgod van!

– Azért, mert nem engedem, hogy azt tedd vele is, amit a többi nőddel! Nem fogod kihasználni az érzéseit és tönkre tenni!

– Ne viccelj már Lucas! Chloé felnőtt nő és sem ő, sem én nem fogjuk az engedélyedet kérni, ha úgy alakulna.

– Vagy békén hagyod a húgomat és keresel magadnak mást, vagy azonnal menj el innen!

– Te teljesen begőzöltél! Tudod mit, inkább tényleg elmegyek – válaszolta.

– Azt hiszem így lesz a legjobb mindenkinek.

Kis idő múlva, Chloé nem találta Noah-t.

– Lucas, hol van Noah? – kérdezte.

– Elment, sürgős dolga akadt – válaszolta közömbösen.

– Ezt nem hiszem el! Te elüldözted? Hogy lehetsz már ilyen? – és ezzel ott hagyta.

Az ünnepség vidáman folytatódott, mintha semmi sem történt volna. A hangulat remek volt a résztvevők nem vettek észre ebből a kis incidensből semmit. Már későre járt, amikor lassan elkezdtek távozni. Chloé tartózkodó és visszafogott volt, ami egyébként nem jellemző rá.

– Mi történt? – kérdezte másnap reggel az asztalnál édesanyja.

– Kérdezd meg Lucast! – válaszolt a lány ironikusan.

Erre a fiú elmesélte a tegnapi történeteket.

– Húha! Kislányom, a bátyádnak igazat kell adnom, helyesen cselekedett. Noah, rendkívül tehetséges, jó ügyvéd. Azonban a magánélete teljes zűrzavar.

– Elhiszem, de mindenki változhat és kaphat egy esélyt – mondta Chloé.

– Ez, igaz! De, ha lehet, ezt ne te add meg neki – válaszolta Claire.

Noah, először bosszús volt a történetek miatt. Azonban elgondolkodott rajta és belátta, hogy fordított helyzetben, ő ugyan ezt tette volna a húgáért. Nem akart bonyodalmakat, hiszen Lucas a kollégája és ráadásul az anyja irodájában dolgozik. Túllépett a dolgon, nem haragudott senkire, csak magára. Rádöbbsent, hogy nem folytathatja tovább ezt a link életmódot. Elhatározta, megváltoztatja életét. Ettől függetlenül a lány elhódította szívét. Magában tartotta, hogy minden gondolata Chloé volt. Számára az a születésnap parti felejthetetlen maradt.

A lány, ugyanígy érzett, de ő mégsem kereshette meg Noah-t. A fiú, azonban távol maradt. Így minden idejét a tanulmányainak szentelte és külön gyakorolt a koncertre, amit az egyetem rendezett a legjobbak részére. Talán már túlhajszolta magát gondolta, mert időnként kicsit megszedült. A városban mindenhol kiplakátozták az előadást. Noah rögtön kiszúrta a fellépők között a lány nevét. Elhatározta, hogy mindenképpen elmegy rá. Nagyon jól sikerült hangverseny volt, fantasztikus élményt nyújtottak mindenki számára. A végén odament gratulálni Chloének. A lány szemei felcsillantak és a szíve is hevesebben vert.

– Nagyon eltűntél a születésnapom óta Noah! Mi történt?
– kérdezte.

– Mindennek meg van az oka Chloé, az én szívemet örökre rabul ejtetted, de ne itt beszéljük meg – válaszolta a fiú.

Elhatározták, hogy másnap találkoznak az egyik kávézóban. Óriási izgalommal várták mindketten a randit, persze a család előtt hallgattak róla. Noah elmondta a születésnapon történeteket Chloének, amit persze ő már tudott. Bevallotta neki, hogy sajnálja, de akkor igaza volt a bátyjának. Elmesélte, hogy ez a pont volt az, amikor elgondolkodott az élete felett és eldöntötte, hogy változtat rajta. Azóta visszafogott, komoly férfi vált belőle, aki szinte csak a szakmájának él.

– Az eltelt idő alatt, úgy gondolom, hogy bátyádnak és szüleidnek is bebizonyítottam, hogy most már méltó vagyok hozzád, ha te is úgy gondolsz – mondta Noah.

Chloé, hirtelen meg sem tudott szólalni a meglepetéstől. Könnyes tágra nyílt szemekkel nézett Noah-ra.

– Igen, szeretném – válaszolt halkán.

Majd vágytól hevült csókban forrt össze ajkuk. Egy ideig még titokban találkoztak. Közeledett a karácsony és nem akartak tovább titkolózni. Szerették volna, ha elfogadja a család őket és együtt töltenék boldogan az ünnepet. Egyik alkalommal reggeli közben, így szólt Chloé;

– Anya, Apa és Lucas! Nagyon szeretlek benneteket, de végtelenül szeretem Noah-t is. Szeretném, ha elfogadnátok, hogy egy ideje már egy pár vagyunk, mert nem szeretnénk tovább bujkálni.

Egy pillanatra megállt a levegő és a falatok, majdnem a torkokon akadtak.

– Jön a karácsony és ezt szeretnénk a családdal együtt, boldogan eltölteni – folytatta.

– Kislányom, ez a te életed, a te választásod. Felnőttél már és úgy gondolom, hogy nekünk kötelességünk a döntésünket elfogadni. Függetlenül attól, hogy nekünk mi a véleményünk – válaszolta Claire.

– Én, nem ismerem ezt a férfit, csak annyit tudok róla, amit anyád és Lucas elmesélt még akkor a születésnapod után. Azóta eltelt pár év. Amennyiben változott, szívesen megismerkedem vele, hívd el holnap vacsorára. De, ha bánatot okoz, az én egyetlen, drága kislányomnak, velem gyűlik meg a baja – tette hozzá Louis.

– Drága kis húgom, mindig óvtalak és vigyáztam rád, már amennyire hagytad. Belátom, hogy ez egy idő után nem megy, hiszen felnőttél és meg van a saját életed. Azonban tudd, hogy én mindig itt leszek neked és csatlakozom apához. Mond meg neki, ha nem hord a tenyerén, akkor a

mi tenyerünkkel fog megismerkedni. Legközelebb nem leszek olyan úriember – mondta mosolyogva.

– Imádlak benneteket és köszönöm! Akkor holnap este! – ujjongott boldogan, majd elviharzott.

– Hát ennek is eljött az ideje – sóhajtott fel Louis.

–Egyébként tényleg sokat változott az utóbbi időben előnyére Noah – fűzte hozzá Claire.

– Valóban, ahogy visszagondolok a születésnap óta, mintha kicserélték volna. Eleinte azt hittem csak azért olyan visszafogott, mert megsértődött. Ám később bocsánatot kért és elmondta nekem, hogy igazam volt, ráébredtettem helytelen életmódjára, ami nem vezet sehová és meg akar változni – mesélte Lucas.

Másnap a vacsora vidáman telt és mindenki megleléssel állt fel az asztaltól. A fiatalok, nagyon örültek, hogy a család befogadta Noah-t. Hatalmas megkönnyebbülés volt ez számukra. Annál is inkább, mert Chloénak már az utolsó vizsgáira kellett ráhangolódnia. Nyakukon volt a karácsony is, melyre nagy izgalommal készült mindenki. Chloét többször gyötörte fejfájás és időnként a szédülése is előjött. A feszített tempó, ami most körülötte zajlott ezt indokolhatta, így nem foglalkozott vele. A karácsonyi ünnepeket örömteljesen töltötte együtt a család. Noah, annak rendje és módja szerint megkérte Chloé kezét, aki majd elájult a meglepetéstől, de boldogan mondott igent. Az eljegyzés után Noah odaköltözött hozzájuk. Chloé tavasszal sikeresen lediplomázott és nyárra kitérték az esküvőt. Az egyik reggelen, a lány csak a teáját itta meg, ott hagyva a reggelijét.

– Mi a baj kislányom?

– Nem tudom, nincs étvágyam, úgy émelygek – válaszolta.

– Csak nem terhes vagy? – kérdezte Claire.

– Nem hiszem – válaszolt kedvetlenül.

–Na, jó ez így nem megy tovább, azonnal hívd fel az orvost. Most már nincs stressz, hogy arra fogd. Ennek ki kell deríteni az okát – kérte.

Chloé beleegyezett, mert őt is aggasztotta, hogy egyre sűrűbben van rosszul. Labor, és minden egyéb vizsgálatok során ment keresztül. A terhességet legelőször kizárták. A CT eredménye azonban már igen aggasztó volt. Az orvos közölte vele, hogy agydaganata van. Olyan helyen, ami sajnos jelenleg nem műthető. Nem mondott neki többet, mert látta, hogy ez is sokkolta, viszont kérte tőle, hogy küldje el a szüleit hozzá. A lány szinte fel sem fogta hirtelen, azt sem tudta, most mitévő legyen. Amikor hazament elmondta az eredményt és átadta az orvos üzenetét, hogy másnap menjenek be hozzá a szülei. Csak azon jártak a gondolatai, hogy így nem mehet hozzá Noah-hoz. Viszont, azt is tudta, hogy minden percét, ami még hátra van, vele szeretné tölteni. Természetesen ő akarta közölni a rossz hírt kedvesével. Este, amikor a munkából hazaért, izgatottan kérdezte;

– Drágám! Mik az eredményeid? Mit mondott a doki?

Chloé, könnyes szemmel közölte vele, amit az orvos elmondott. Noah-ból feltört a hangos zokogás.

– Nem lehet! Kell lennie valamilyen megoldásnak! Nem fogom hagyni! – kiáltotta.

– Noah! Így nem mehetek már hozzád feleségül – mondta könnyeivel küszködve.

– Chloé! Édes szerelmem, nem hagyhatsz itt! Meglátod, találunk majd megoldást – átölte, mint aki soha nem akarja elengedni. Arcukon könnyeik összemosódva peregtek.

Hosszú és gyötrelmes éjszaka következett mindenkinek. Másnap reggel az orvos tájékoztatta a szülőket az eredményről, hogy lehetetlen megoperálni, majd hozzátette;

– Kérem, hogy ne hagyják egyedül, mert egyre sűrűbben lesz rosszul és egyre súlyosabb lesz az állapota. Sajnos, csak egy fél éve van hátra. Ezt nem mondtam el a lányuknak, mert túl sok lett volna neki. Önöknek viszont fel kell készülni rá.

A hír hallatán teljesen összeomlottak. Chloénak nem merték elmondani a teljes igazságot továbbra sem. Lucasnak és Noah-nak, azonban beszámoltak részletesen arról, amit az orvos mondott. Teljesen kiborultak, mert abban bíztak talán lesz remény az operációra.

– Nem adhatjuk fel! Valamit csak kell tennünk! – kiáltotta Noah.

– Én kitaláltam valamit – szólalt meg Claire.

– Mond anya! – kérte Lukas.

– Te Noah! Chloé mindig nagyon vágyott Velencébe és Rómába, ha nem tévedek odaterveztétek a nászutat.

– Igen, így van. Már a szállást is lefoglaltuk.

– Menjetek el most, hozzátok előre.

– Most? Hát hogyan? – kérdezte Noah.

– Chloé, most még olyan állapotban van, hogy elmehet és egy kis kikapcsolódás nem árt egyikőtöknek sem. Had legyen boldog és vidám, tégy meg érte mindent! Mi meg addig minden szálát beizzítunk, hogy találjunk olyan orvost, akárhol a világban, aki hajlandó a műtétet vállalni a leletek alapján.

– Ez tényleg jó ötlet! – mondta Louis és Lucas szinte egyszerre.

– Rendben, akkor legyen így. Máris intézem a szállást és a repülőjegyeket, ha valami van, azonnal értesítsetek és jövünk haza – válaszolta Noah.

– Ez természetes! – fűzte hozzá Claire.

A fiú rábeszélte Chloét, hogy most utazzanak el, kapcsolódjanak ki ebből az egész légkörből. A lány elfogadta, hisz érezte, talán ez az utolsó lehetősége, hogy megláthassa Rómát és Velencét. Két hetet töltöttek ott, időnként voltak panaszai Chloénak, de nem befolyásolta az ottlétük boldog hangulatát. Eközben, izzottak a telefonvonalak, minden szóba jöhető sebészt felhívott a család. Sajnos nem jártak eredménnyel, senki sem vállalta a műtétet. A kétségbeejtő helyzeten, szinte alig tudtak úrrá lenni. Noah, ahogy telt az idő egyre jobban aggódott, semmilyen hír nem érkezett a családtól és tudta, hogy ez mit jelent.

Hazaérkezésük után, Chloé egyre sűrűbben és egyre rosszabbul lett. Többször kórházba is került. A lány érezte, hogy nem sok van hátra. A családja végsőkéig mellette állt. Noah egy percre sem mozdult mellőle és az utolsó pillanatig fogta a kezét.

Debrecen, 2021. március 25.

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, termé-

szetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

válogatott versek

Ebben a könyvemben még található 2019 – ben írt verseimből, de főleg 2020 – 2022 között íródtak. Ünnepekről, természet csodáiról és mese versek is találhatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – **A hegyi beszéd** – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

KALAND & VALÓSÁG

Novellák

Ez egy novellákat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

spirituális életfilozófia

Ebben a könyvben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző

ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhethünk a különböző területekről.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárban.

Magánkiadásban, a könyvek megvásárolhatóak közvetlenül a szerzőtől.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/>

TARTALOM

Előszó.....	4
Vitorlás kaland.....	6
A kis rózsás ház.....	10
A bizonyágtévő.....	23
A közkatona.....	26
A lovas tanya.....	29
A nagy Ó.....	32
A természet törvénye tanít.....	35
Atlantisz.....	41
A sivatag szele.....	46
A szenvedélyek vihara.....	52
Az ihlet szellemvilágból érkezik.....	61
Egyetemi ifjak.....	64
Éjszakai síelés.....	72
A zeneakadémiai növendék.....	76
Federico a hídember.....	85
Pearl Harbor.....	91
Norbi és az aranyhal.....	94

Álom és valóság.....	96
Látomás egy keresztelőn.....	105
Sárga csillag.....	108
Osztálykirándulás.....	111
Diákszerelem.....	116
Veszélyzóna.....	125
Vakáció.....	131
A jutalom út.....	136
Látomás templom felszenteléséről.....	145
Régi szerelem.....	147
Zarándokút.....	153
A szökőkút.....	156
Születésnap.....	167
Ajánlás a szerző műveiből.....	178
Tartalom.....	182